

coalescendi uerbum. Quāquam huius rei iudicij doctis defero. Si unus duos equos inter se ignotos, nō ferunt sese. Tandem assuetudine ditata, posteaquam uterq; alterius habitū assueverit, concordēs sunt. Itaq; pariter antheleasē sub eodem iugo gignit concordiam. Et Vergilius ait,
 Vdōq; docent inolefcere cetera.

Hic talem texuit, ille diduxit. XLVII

Apud Iulium Pollucem lib. septimo, cap. decimo refertur senarius suppresso auctoris nomine, nisi firmam Nicophanes est in Pandora. ὁ δὲ θηροκίνας ἰσότης, ὁ δὲ θιάζετο.

Quāquam legendum arbitror, ὁ μὲν θηροκίνας ἰσότης, ὁ δὲ θιάζετο, siue quod probabilius est θιάζετο, nam uocem Graecus exponeret quā sit θιάζετο quod ut indicat Pollux, Attici dicebant, προφορῆσαι non esset difficile pro uerbis sensum enarrare. Nam Suidas tantū habet θιάζομαι τὸν σήμονα. Hesychius baculum lucis addiderat, dicens θιάζετο θιάζετο, si θιάζετο ueniret a themate θιάζομαι. Quod si θιάζετο, est stanni quod superses addere, sensus erit, Alter orsus est, alter persequit.

σκιαμοχθῆν. XLVIII

Olim qui inanter laborabant σκιαμοχθῆν dicebantur, hoc est eam umbra pugnare. Plato libro de legibus octauo, καὶ ἔτι πάντων πᾶν τε ἐμψύχων καὶ τῶν ἀψύχων ἀπέχουστές, ἥ τε, ἐκ μίαν συμμιμασῶν, ἀραγε οὐκ ἔτολμα κίσα μωρὸν ἢ αὐτοὶ πρὸς ἡμῶς αὐτοῦ, σκιαμοχθῆν ὄντως; Ad hæc, si quādo ab omnibus et animatis et inanimis destituti, nullum haberemus conseratore, num sustinebimus ipsi contra nos ipsos, uere umbraticā exercere pugnam? Idem in apologia Socratis. Ἀλλ' ἀνάγκη ἀτεχνῶς ὡσαύτ σκιαμοχθῆν ἀπ' ἀλλήλων ὄντες, καὶ ἐλεγχθῆν μηδὲν ἀποσοινομένης, id est, Sed necesse est omnino, ut cū umbra pugnem, simul et defendens et accusans, quum nemo resson deuit. Idem de Rep. lib. 7. Ἀλλ' οὐκ ἄρας ὡς καὶ αἱ ἡλιαι, ὑπὲρ σκιαμοχθῶν τὸ πρὸς ἀλλήλους ἢ σασια ζόντων πρὶ τὸ ἀρχῆν, οὐκ ἔνδυντ. id est, Non per somnia, ut nunc complures cuiusque, ab ijs qui cum umbra pugnat, ac de principatu seditiones excitant habitantur. Huc fortissime pertinet quod scribit Florus epitome in librum Titi Liuij 49. Quum enim Scipio rem in Africa fortiter ac feliciter gereret, Cato in senatu reliquos, qui militauerunt in Africa umbris militare dicebat, Scipionem uigore. Iulius Pollux libro sexto indicat eos qui mollior ac deliciosius uiuent, σκιαμοχθῆς appellari solitos, uelut educatos in umbra, et ob hoc impatiētes pulueris atque solis, et σκιαμοχθῆσαι, qui uoluptatibus effeminantur. Nam locus et libido lucifuge sunt, amat tenebras et secretum. Porro ludus umbraticæ pugne durat etiam hodie non illepidus. Hunc qui exeret pro utroque respondet, et pro se, et pro umbra. Hoc admonere uisum, quo magis liqueat quod ex apologia ciuismus.

Per fluitium traducere. XLIX

Διασπῆσαι τὸν ἡραμόν, id est, Transmittere per flumen dicebantur, qui difficultate explicabant rei, quā incurdiores aut inualidiores explicare non poterant. Translatum a torrentibus aut fluijs profundioribus quā ueniis tutū sit traicere. Itaq; qui sunt probustiores atque exercitiores, pueros, mulieres, aut alioqui imbecilles susceptos in humeros transmittunt. Plato lib. de legibus decimo ἐγὼ σφῶν ὡσαύτ καὶ δὴ θιάζετομῶν Διασπῆσαι τὸν ἡραμόν, id est, Ego uos quā admodum modo feci, suscipietis, ultra fluiū transferā. Verba sunt hospitis Atheniensis, qui disputationem tradidit

Clinia et Megillo, pollicens se aditurū, si quādo haberint Gangamon.

Iulius Pollux lib. decimo cap. 40. docet genus esse retis inuolutis flexibus sinuosum ac perplexum, quod a Grecis dicitur γαγκάμων a γὰς quod est capio, ut indicat etymologicus, putans et γαγκάμων appellari, unde et γαγκάμωνος dicitur piscantur hoc retis genere, et γαγκάμωνος. Aut idem est cum sagna, aut simillimi. Pollux citat Aeschylum, qui negocium inuolutum et explicatum difficile, γαγκάμωνος dixerit, quemadmodū dicimus nassam. Unde et uentris locum circa umbilicum γαγκάμωνος dictum, quod illic apparatus est circulo uel quædam neruorum. Fortassis et interior alius sic appellatur, quod intestina in sese complicantur, ne mox effluant ster cora.

Sacer manipulus. LI

Ἴερὸς λόχος, id est, Sacer manipulus olim dicebatur quædammodū dicimus sacra ancora iacienda, aut rem ad triarios redisse. Athenæus lib. 13. declarat apud T hebanos exercitus partē fuisse quā illi Ἴερὸς λόχος nominabat, eam cōstituisse ex amantibus et amatis, et ob id præcipuum bellatorum in his fuisse sitū, quod amor reddat firmitatem ad mortis etiā cōtempnū amicus. Vsus erit, si quis dicat re Christianam hodie a monachis uelut a sacro manipulo pendere.

Postico discedere. LII

Galeus πρὶ τῶ φυσικῶν διατάξεων libro 2. εἰδὲ ἐκ τῶ ἄλλων συγκριτοῦ, τῆ κηποιῆς καὶ τῆς ἡγοιμίας πρὸς ἀσκησιῶν τῶ ἀποκαρῶσταιμῶν, id est, Si ex pluribus constat, postico, quod dicta folet, ad Aſclepiadem receptum siue defecimus. Postico aut recedere dicitur qui florim abit, alijs insijs sese subducens. Sic Horatius, Postico fallē clientē, quod et hodie non raro facient magnates. Idē alia forma dicit, In Aristippi fortim præcepta relabor. Thomas Linacere uir incomparabili doctrina, κηποιῆς uertit per horti posticum, Aedes quibus est adiuuicus horius duas habent ianuas, anticā et posticā. Antica spectat ad publicā uiam, postica ducit ad hortum; per hanc abeabantur, qui dāculum abire cupiebāt. Quosdam pudet ἀσκησιῶν, sed disimulanter transeunt in alienam sententiam, alij per occasiōnem subducunt se negocijs. In hos conuenit pro uerbium.

Vtres Thylac. LIII

Ἀσκός τῶ βύλακος, id est, Vter et Thylacus dicebatur, qui cibo potuiq; indulget. ασκος enim uter est uinarius, βύλακος uas farinariū. Athenæus l. xi. refert hos uersus ex Alexidis Hestione, qui dicitur sub persona Herculis, ἔτικσε κύλικας καὶ βύλακων θῆνης πυκνῶς ἔλκε, κατανατῆς, κατὰ τῆς ἡγοιμίας. Ati τὸ σπῆ μὲν ασκὸς εἰ δὲ βύλακος ἄθηρος. id est, Calicem poposcit, ac datum, crebro bibens Trabitq; et haustit, et ut habet pro uerbium, Semper bene uter, thylacus semper bene est Homo. Itidē Horatius, Si uentri bene, si lateri pedibusq; tuis, quid diuitiā poterunt regales addere maus.

De loricibus ac uentribus dictum est aliās non semel.

Ignarium dare. LIIII

Seneca libro de beneficijs 4. refert ut uulgo iactatum. Vt doleat, inquit, tibi, ut postea cōsideratius loquaris, quod dicere solemus, ignariū dabo. De lapide pyrete sentit, ni fallor, quē alij uinū, nonnulli ignariū uocāt, quod plurimum habet ignis, ut attritū dignos adurat, et alioqui ponderosissimus. Itaq; dicebatur ignarium dare, qui suggereret quod dolore quodam reuocaret hominē a peccādo, quemadmodum lapis

digito additus, uel pondere uel attritu non finit hominem obliuisci, cuius gratia sumpterat eum.

In morbo consumat.

Seneca libro de beneficijs 4. Quingenti, inquit, denarij sunt, illud, quod dici solet, in morbo consumat. Zeno cuidam promiserat quingentos denarios mutuo, admonitus ab amicis, hominem esse male fidem, tamen credidit, uel ob hoc quia promiserat, et summa erat exilis. Solent igitur creditores quum sentiant non redditoru credam pecuniam, nec existimant opere precium ob tantillum legibus agere, dicere, habeat, consumat in morbo. Qui sermo diuini habet sensum. Potest enim ab amico dici, qui uoluit deesse amico quod impendat si morbus incidit: potest et ab inimico, qui malo uiro morbum optet.

Vel Megaram usque.

Manet is sermonis color et hodie, ubi quid significamus magni precij, nobisq; uehementer expectum, dicimus, huius rei gratia uel in India usque proficiscerem. Aut digna res est, cuius gratia uel in Hybernia usque nauigetur. Socrates apud Platonem in Phaedro, si χρῆσθαι ἀπὸ τοῦ ἠεροδωκῆς εἴη ὁ λόγος. Ἔγω γὰρ οὐκ οὐτως ἐπιπεδύμικα ἀκούσας, ὡς ἐν τοῦ ἠεροδωκῆς τοῦ περιπατοῦ μεγάλως. Ἐν ἠεροδωκῆς προσβάς τῷ τέρῃ πάλιν ἄπικε, οὐ μὲν οὐκ ἀπὸ τῆς πόλεως. id est, Nam profecto fultu et in publicum utiles fuerint sermones. Mihi sane tanta cupiditas est audientia, ut si pedibus uel Megaram usque ambules, ac mox iuxta morem Herodici, ubi ad memia accesseris, denuo abscendas, non te sim relicturus. Ambigue dictu est ἠεροδωκῆς. Incertum enim utrum Herodicus quispiam hoc dixerit, an Herodicus aliquis in populurifium abierit, qui cum tantum itineris conficisset, uel oblitus aliquand, uel mutata sententia, a mentibus Megarensibus redierit Athenas, quomodo Phaedria Teurentianus ad diuerticulum redit in urbem. Vnde hoc ipsum iuxta Herodicum pro uerbis speciem habet, in hominem incerti con filij, aut qui sero mema sententia, qua deliberandu sit antequa incipias. Simile illi, Dignu propter quod uadimoniu deserat.

Omne uocem mittere.

Πᾶσαν φωνὴν ἔειπεν, id est, Omne uocem mittere dicebantur qui nihil omittent, quo persuaderent. Etenim qui totus est in hoc ut persuadeat, nunc argumetur, nunc obuiatur, nunc blanditur, nunc pollicetur, nunc minatur, uel παῖν τοῦ γίνεσθαι, uel fleat audientem. Plato de legibus decimo, μηδὲ μὲν δὲ ξένη, ἀλλ' εἴπερ τυγχάνει γὰρ οὐσα μὴ σμικρὰ παρὰ τὴν πόλιν τὰ τοιαῦτα, δέει μὲν μὲν καὶ μὲν, τὸ γὰρ ἔξιον καὶ μικρὸν νομοθέτην, ἀλλὰ πᾶσα σὰν τὸ λέγον ἄλλοι, φωνὴν ἔντας, τῷ παλαιῷ νόμῳ ἔπινοοῦν γίνεσθαι λόγους, ὡς εἰσι θεοί. id est, Neque quam o hospes, sed si forte fuerit uel exigua persuadendi ratio, circa huiusmodi, haud quaquā oportet desatigari, presertim legum autorem, si modo ullius sit precij, quin potius, emissā quod dici solet, omni uoce, ueteri legi suppetas ferre debet, docens rationibus esse deos. Idem in Phaedro, τῶν τοῦ εἰνεκα καὶ πάντας τοὺς λόγους ἄνω ἢ κατω μέτα τὰς ἐφεροντα ἐπινοοῦν, id est, Huius itaq; gratia oportet, oibus rationibus sursum deorsum uersatis, dispicere, et c. Sumptu uadetur ab incantamentis, in quibus si paru mouet preces, adhibet efficaciores. Id alicubi indicat Plato, tamen si locus in presentia non succurrit. Indicabitur quum occurrerit.

Magadari.

μαγαδῶν ἡμῶν ἡμῶν μαγαδῶν ἡμῶν dicebatur olim, qui bilingues essent, eodem ore laudantes ac uituperantes, blandientes

et oburgantes, pudice et obscene loquentes. De magadide multa disserit Athenes libro decimoquarto, dubitans eithare ne genus sit an fistule. Quidam eandem putat cum sambuca, nonnulli et cum peccide. Verum hoc nihil ad procerbum, quia do constat organum esse δῖφραονς, quod simul emittit geminam uocem, grauem et acutam, harmonia que dicitur διὰ πασῶν. Citatur ex Alexandride hic senarius, μαγαδῶν ἡμῶν λαλιῶν, μαγαδῶν ἡμῶν τοῖς ἔμμεσιν, id est, Magnum ac pusillum, proloquitur Magadin simul. Aut uetusum esse genus, reperitur a Lydis, nomen inditum est a Thrace quodam, cui nomen erat Magdus. Alij putant inuentum esse Sapphus. Pindarus magadin appellat μαγὰ μὲν ἀντιφρόνομ, qualis est cantio, quum simul concinunt uiri et pueri impuberes. Hac de re nonnihil attigimus in pro uerbo, Ex eodem ore calidum et frigidum efflare.

Chalcenterus.

Χαλκέντερος olim dicebatur insigniter patiens laboru, atque indefatigabilis, uel habens arena intestina, qualem fabule narrat fuisse Talo auctorem in insula Crete. Hoc cognomen inditum est Didymo grammatico, ob inextinguibile numerum librorum, quos scripsisse dicitur. Eadem de causa Origenes dicitur Adamantinus.

Origanum tucri.

Ορίγονον Βελῶντιμ, dicebantur qui robur et masculu animu preferbant. Suidas refert hoc carmen ex Aristophane, uti conijcio, licet metro deprauato, παρῆρον αὐτῶν ἀνδρῶν τὸ λήμμα, ἢ Βελῶντιμα ἢ ορίγονον, id est, Prebebo meisam animo uirilem, ac tuentem origanum. Sumptum ab acrimonia herbe, ut res ostendit illis alibi dictis, tucri sinapi aut nasturtium. Quidam cumilan uocat, eius generis, quod Dioscorides appellat heracleticum. Nam est aliud genus, dictum ὄνιτις, est tertium quod Panaces Heracleu uocat, ita Dioscorides libro 3. Plinius lib. 20. cap. 14. tradit origanum non diuino syluestri.

Thurium lema.

Θύριον λήμμα dicebant animum intrepidum et ad belum paratum. Nam λήμμα genere neutro Gracis sonat, uoluntatem, animum sine propositum, aut dignitatem et autoritatem, uox dicta a λῆς quod est uolo. Nam λήμμα quod scribitur per geminum μμ, uenit a λήδω sine λαμῶνας est arganentum quod assumitur ad probationem. Thurion autem dicitur quod dictu est uehemens ac bellicum. Vnde Homerus θυρίδω ἀκλῆν, id est, Thurium robur appellat. Quin et ipse Mars dicitur esse θυρίδω, a θυρίδω quod est insilire. Suidas citat ex Aristophane, Inuenitur et θυρίδω λόγῳ, pro sermone diuinitus afflato ac uehementi, quum quis intrepide cum autoritate loquitur.

Nec elephantus ebiberet.

Οὐδ' ἄν ἐλεφάντ ἐπιπίοι, id est, Ne elephantus quidem ebiberet. De poculo pro exanti, quum elephantus profobside immensam aquarum uim quam libet, hauriat. Athenens libro undecimo citat ex Epinio. Ελεφάντ ἐλεφάντα παρ' ἀγῶν ἑνὸς ποταμοῦ διὸ χάσασθαι οὐδ' ἄν ἐλεφάντ ἐπιπίοι id est, Duas choas capientem, ut huic ne elephas quidem ebibere possit.

Rhytos autem poculi genus est, specie cornu, quod uidetur eburneum fuisse, impostum imagini elephanti. Subijcit autem, οὐδ' ἄν ἐλεφάντ ἔχρησεν καρῶν οὐδ' οὐ, id est, Nam ne qui quidem quequam differs ab elephanto, ut esset quadruplex

quadruplex elephati mentio. Prouerbium hoc posterius ante retulimus, hoc loco nunc citato. Porro choa, mensurae genus est. Dicitur in librum insulsum ac loquacem, quem ne patientissimus quidem perlegere sustineat.

κωδιζήρ. LXIII

Qui poculis indulgebant, κωδιζήρ dicebantur quasi dicas cyathiffare, quemadmodum cotthonizari, de quo nobis prius dictum est. Indicaui et hoc Athenensium. Mihi uidetur potius in eos conuenire, qui parce bibunt, nec sextarius hauriunt, sed cyathis subinde repetitis, tamen inebriantur.

Sacer piscis. LXVIII

Ἱερός ἰχθύς, id est, Sacer piscis dicebatur, cui nemo non cebat, sed sui iuris erat. Suidas indicat esse apud Homerum, quaequid enim ingens ac praeclearum haberi uolebant ueteres, Ἱερός appellabatur, uelut apud Homerum Ἱερός μὲν ὄψον ἄλκιον οἶο id est, sacra uis Alcinoi. Per iocum dici poterit in hominem praegradem et in precio habitum, quam sit stupidus et infans. Meminit et Athenensium.

Φελλίνας. LXV

Φελλίνας leuis dicitur, quasi dicas suberinus. Unde et Φελλεύς dicitur locus asper ac periculosus, aptior ad pascendas capras, quam ferendas fruges, quod terra ueluti superna tet saxis. Unde et Φελλεύς dicitur, quod fluitat, nec habet radices. Quin et hodie lingua Britannica como dum hominē minimeq; difficilem, Φελλέα uocat. Hanc morum leuitatem Graeci uocant εὐκρίτων, quae uox in uicā sonat. Plato libro de Reipub. tertio, εὐλογία ἔσται ἡ εὐσεμωσία ἢ εὐχρημοσύνη ἢ εὐρημασία εὐκρίτης ἀσολοχθῆς, οὐκ ἤμ ἄνοιαν οὐσαν ἱπποκορίθου μοιο καλῶς μὲν ὡς εὐκρίτων, ἔλλατῶν ὡς ἀλκιωτῶς, εὔτε ἢ καλῶς τὸ ἄσθμα κατεσκευασμένῳ δὲ ναύοισι, id est, Ergo sermonis probitas, morum compositio, decus et concinnitas sequitur εὐκρίτων, nō hāc inquam, quam uisio blandientes, uocamus eo nomine, quasi sit morum bonitas, quam sit amentia, sed mentem uere moribus bonis pulcherrisq; instructam. De his nominib; attigimus in prouerbio, Subere lenior. De profundo sulco animi dictum est aliis.

Methyfoctotabi. LXVI

Vulgari conuicio μεθύσοκτόταβοι dicebantur bene potii, quasi foctotabo temulentii. Cotabius enim poculi genus est. Athenensium libro decimo quinto, refertur ex nescio quo auctore, ex Aristophane ni fallor, Πόρνυς δὲ σιμωιδῶν ἰόντες μεθύσοκτοταβοί id est, Scortum Simethan, Megaram abegit ac tulit. Fierit, inuentus, Cotabius probe uiaida.

Ἴσορ ἴσω. LXVII

Ἴσορ ἴσω, id est, Par pari dicebant, ubi quid ex aequo moderatum significabant. Sermo dicitur a potioribus, qui frequenter de aequalitate disputant, interdum pugnis et ensibus. Sed olim aequalitas erat, ut tantumdem adderetur aquae quantum esset uini. Athenensium libro undecimo, ex Aristophanis fabula, cui titulus Philonides, cicit, Τοιγαρὲς ἔμοι μὲν ἀστῆρας ὁ θεασάσθης, Δὲ ἀστῆρῶν τῶν θηρηκλειῶν ἐν ἀνάλωτῳ ἀσπῶτα ἡσπερ ἀφ᾽ ἴσων ἔφυρῶσαν ἴσω κερκαμυδίῳ Προσφῆρῳ ἴδωκα μὲν id est, Proinde iam nuper meus In Thericis mihi uirtutis ergo praesitae, Scitum herus pulchre rotundum, deserens dono dedit Spanna inundans, delicatam, temperatam par pari,

Ex Stratonē comico ciat hoc carmen, Ἐγμῆς ὄρ ἔλυσθ' ὁ μὲν ἐκ προκρίθης Οἱ δ' ἐκ κωδιζήσων ἴσων ἴσω κερκαμυδίῳ. id est, Sors quam trahunt alij quidem est Prochidio Alij ex Cadisco temperato par pari.

Primus trochaeus est imperfectus, et hic legendum arbitror prochoidion, utrumq; uas est uinariū, ἔγμῆς autem pro forte ponitur, quae prima ducitur, ut aliis docuimus. Idem eodem libro refertur ex Hermippo, Ἀπύσος ἐκ πῶν ὦς ἀντίς ἴδῳ ἴσων ἴσω κερκαμυδίῳ, id est,

Quem spiritum uox exhauseram, Suiusfime, contemperatum par pari.

Alii retulimus par pari, uerum non est idem prouerbum. Illud de pensatione dicitur, hoc de mixtura aequali. Velut utinam natura utam hominum miscuisse ἴσων ἴσων, nunc nimio plus est mali quam boni. Hec autem uerba ἴσων ἴσων ponuntur uelut absolute, praeter rationem constructionis, quemadmodum dicimus διὰ πᾶσῶν.

Recto pectore. LXVIII

Amnianus Marcellinus libro 17. His literis diu libratiss, recto pectore, quod dicitur, consideratq; respersum est. Recto pectore, dictum est pro eo quod erat ingenue citraq; dissimulationem, ut ueritatis simplex est oratio. Qui probant quod probandum est, damnant quod damnandum est, recto pectore loquuntur. Qui nihil non probant, aut nihil non damnant, non agunt recto pectore.

Cotthoniffare. LXIX

Κωθωνίζηρ siue κωθωνίζεω dicebantur, qui largius biberent, et potationem largiorem κωθωνισμός appellabant. Eam Mesthibeus medicus apud Athenensium lib. 11. putat conducere uelud tinni corporum, Plato corrigendiss moribus, Seneca ingenio, excludunt tamen ebrietatem, nec id nisi raro fieri sinunt. Ακρωθῶδονας autem dici, qui meracius biberent, indicat et Iulius Pollux libro 6. ex auctore Hyperide et Athenensium eians eundem in oratione contra Demosthenem. ἐπι κωθωνίζεω pro intemperantius bibere refert Pollux ex auctore Critia. Cotthon autem poculi genus est, de quo nominib; aliis attigimus.

Τρυγῶβοι. LXX

Homines fordidos ac parcos olim popularis iocis τρυγῶβους appellabat, quasi fece uiscentes. Qui splendidiores sunt ubi uentum est ad fecem, aperiant aliud uas. At ego noui diuites, qui fecem nouem amorum apponerent in mensa, liberis et amicis non uulgariibus. Quidam adeo natura miserii sunt, ut non patiantur bibi uinum, nisi posteaquam uel acuit uel enapuit. Adagium indicaui Pollux lib. 6. Ridetur apud A. Gallium lib. 11. cap. 7. qui de nimum frugali quodam dixerit, Hic eques Romanus apud an edit et flores bibabit. Prisci rustici instrumenti fur furem appellabant aptudā, floccē, nini fecē et uinaceis expressam, quae admodū fraces ex oleis.

Loquax talpa. LXXI

Homo nullius iudicij, sed tamen impendio uerbosus, loquax talpa dicitur est populari conuicio. Quod primum dictum est in Iulianum Capellam, posteaquam uenerat in publicum odium, nam talpa nostri, ut caeci sunt, ita sunt aquae multissimi. Idem dicitur est, simia purpurata, cuius alibi meminimus. Refert Amnianus libro 17.

Non contiss aut ramulis. LXXII

Idem lib. eodem de Antonio quodam ad honore mensae regalis apud Persas euecto et ad usum ferende sententiae admisso, nō contiss inquit, aut ramulis, ut aiunt, id est, non flexiliss quis X ambagibus

ambagibus vel obscuris, sed uelificatione plena, in temp. firmatur, eoque incitans regem. Quamquam pro ramulo legendum arbitrator remulo, nam contis est remis impellunt namq. qui uentros habent aduersos. Pars est magis adagij quod alibi recensimus uelis remisq., quam nouum adagium.

Extra calcem. LXXIIII

Idem lib. 21. Ne igitur extra calcem quod dicitur sermo decurrens lectio fastidium ferat, ad explicanda prospecta reuertatur. Quamquam arbitrator scripturam titiandam, legendum autem esse extra calcem, pro extra uiam, quod alibi nobis dictum est, ubi quis digreditur a re proposita.

Ex perpendicularo. LXXIIII

Idem libro eodem, ex perpendicularo dixit, pro eo quod erat exactio iudicio, Palatinus inquit dignitates, uelut ex quadam tribuens perpendicularo, et sub eo nemo celsum aliquid aduersus, in regiam repentinus adhibitus est, uel incognitus. Sumpta metaphora a perpendicularo fibrorum, quo explorant uel equalitatem soli, uel parietis recititudinem. Amussus est pensilis, in imo plumbum habens affixum, additur in medio regulate que constat duobus gnomonibus, hac explorant equalitatem soli.

Acolo non fico. LXXV

Ακόλα τὰ χεῖλα οὐ σίκου βούσῳ, id est, Acolo non fico immergere labra. Sidas inquit dictum, ubi promittitur prospera ualeitudo, aut significaretur rebus fortiter utendum. Nam ἐκόλλω Græci uocant, minutis offusis. Interdum et fragmenta panis, ἄρτος τὸ μὴ κολλῶσθαι, id est, quod non cohereant. Hesychius indicat ἐκόλλω uescientem reddere bilis expertes ac placidos, quem ficus incendat sanguinem. Vidimus Italos si quando bilem uellent eximere, dies aliquot nihil sumere præter offidas pauculas ex aqua cum paululo butyri recentis decocta. Quidam addunt herbarum ac radicū paucillum. Proverbum horiator ad uictum tenem.

Πεντεπλόου. LXXVI

Athenæus lib. 11. commemorat poculi genus quod olim πεντεπλόου dicebatur, quod i publicis ludis adhibebatur. Ephebi quidam cursu contendeant Athenas. Currebant autem gestantes utrum ramum onustum fructu qui dicebatur ἄχθος. Initium cursus erat a templo Bacchi usq. ad templum Palladis, cui cognomē σικεῖδες. Victor in eo certamine capiebat calicem distū πεντεπλόου, atq. ita tripudibatur in chorea. Nomen inditum calici, quod in eo quinque rerū species essent cōmixte, uini, mel, casus, farina et paululū olei. Accōmodari poterit ad orationē ex nauis argenti consecratam. Simile quoddam erat fistile, quod Græci κέρφι appellant, Baccho sacrum. In eo plures arum rerū species, sed distincte cyathulis inter se cōmixtis. Athenæus nominatim recenset eivcir sedecim. Ut igitur sarraginē dicimus rem uariā atque ex diuersis generibus conlatam, ita poterimus uel πεντεπλόου uel κέρφι dicere. De Copie Cornu dictū est aliās.

More Carico. LXXVII

Ἐπιμακί κερμῶν, id est, figura siue modo carico, fieri dicebatur, quod sordide incompositūq. sicbat, præsertim in rebus obscenis, quod tamen ad alia transferri potest, uelut ad mores indecoros atque inciuiles, ad orationem inconditam. Legimus et πλοῖον κερμῶν, id est, nauē Carica.

Μυτικερφι. LXXVIII

Μυτικερφι dicebantur agere, qui dicere ac sicce uiuerent. Vox sicca uidetur a uare et palea, quod minus in re pusilla uehementer laboreat, nisi malum dictum a μυῖον quod est sicco, et μυτικε, præpositio, quasi si quis seculca præfectur.

Nam Hesychius indicat sic hanc uocem pronunciam, ut dicitur, ἀκονίτι, usurpatam autem à Cratino in fabula cui titulus, bore. Alij uirum quempiam μωτικερφομ dictū extimant, qui ex se quidem inuenisstorum dicitur u adferre poterat, sed tamen libenter aliorum dictis arridebat. Et huius nominis mentionem scilicet, apud Apollonphan Comicam. Torquetur igitur in hominem paruum ac sordidum, aut in frigide iocofum.

Μύτης. LXXIX

Impendio tacitus, aut in Venerec solutio dicebatur μύτης, quasi dicas mutior, à μύ mutiorū syllaba, de quo nobis aliās dictū est. Est huius nominis piscis scemina, que sine mare non pascitur. Hinc et in libidinofos aut supra modum uxorios: Rectius autē in uirosas sceminas. Autor Hesychius.

Qui inspuerit in cauernam formicarum, &c. LXXX

Idem indicat uulgarī sermone fuisse iactatū, ὡς οὐ πῖνας εἰς μαρμαίον, οἷόν τὸ χεῖλος, id est, Quod qui inspuerit in agnem formicarum, huic intantescant labra. Hoc seu uere sit, uel ex halitus repercujsui uirus aliquid afficiat cōspuentis os, seu temere creditū, torqueri poterit in eos qui malititudinem imbecillium quidem, sed tamen numerosam et concordem prouocant. Hesychius autem citat Dinolochum. Is fuit Comædiarum scriptor, Epicharmi filius.

Nemo sibi nascitur. LXXXI

Hæc sententia Platoni sic est ab eruditis omnibus celebrata, ut optimo iore possit inter prouerbia recenserit. Eā primus Plato prodidit in epistola quam scripsit ad Archybatum, Ἀλλὰ κελίηνο δὲ εἰ ἄνθρωπος εἶναι, ὅτι ἕκαστος ἡμῶν οὐχ αὐτῷ μόνον γέγονεν, ἀλλὰ ἐφ' ἡγεῖστος ἡμῶν, τὸ μέν τι ἑαυτοῖς μετέλεγει, τὸ δὲ τι οὐ γέννησθε, τὸ δὲ οἱ λοιποὶ φίλοι, πολλὰ δὲ καὶ τῶν τοῖς κακοῖς δίδουσι τοῖς ἑμῖν φίλοις ἡμῶν καταλαμβάνουσι, id est, Quin et illud tibi considerandū est, quod quisq. nostrū, nō sibi tantum natus est, sed ortus nostrū paritē ueniat patria, partem parentes, partē amici cæstri. Multa uero datur et occasioibus, que incidit in uitā nostrā. Adducit hūc locū M. Tullius libro de officijs prime, Sed quomā inquit, ut præclare scriptū est à Platone, nō nobis solū nati sumus, ortusq. nostrū partem patria ueniat, partē parētēs, partē amici. Quā sententiam quā dulcissime, cōmode et eleganter uerterit Cicero, nōtor quare Seneca dicere maluerit: Nemo sibi contigit. Nam uidetur exprimere uoluisse illud ἐγγένεο, sic enim scribit ad Lucillū lib. 5. epist. 32. Vis scire quid sit, quod faciat homines auidos futuri? Nemo sibi cōtigit. Videtur enim hoc impuare parentibus, quod nō statim expetimus optima. Subijcit enim, Optas uerunt itaq. tibi alia parentes tui, sed ego contra, omnū tibi eorum contemptum opto, quorum illi copiam. Voti illorum multos cōplent, ut te locuplent. Idem studiū fuisse uidetur Quintiliano, ut omnia sece diceret quam dixerat Cicero. Quare sit, ut nō raro dicat ineq. autē atq. etiā obscuris.

Piræus non fert uasa inania. LXXXII

Iulius Pollux lib. 6. cap. 6. refert hoc ex Aristotele: τὸν ωρεῖα μὴ κενωγῆται ἀγῶν, id est, Piræus nō uehere uasa inania. Piræus portus erat Atticæ. Huc appellēbat uasa mercibus onusta. Eodem cōueniebant adolescentes cōmuniū acturi, indicat hoc Antipho in Euancho Terentiāna. Aliquot adolecentuli cōmuis in Piræo in hunc diem, ut de symbolis esse mus. Est eiusdem nominis portus Corinthiacus, ubi consentaneum est maiorem fuisse luxum. Hinc ductum scemina in eos qui gaudent semper cibo potiq. dissendi. Expende nam apud Pollucem

Pollucem legēdum περιπέσις, ut ad hominem referatur, quādo Stephanus indicat, locum et hominem qui prius Pūrus dicebatur, postea dictum περιπέσις.

Cradophagus. LXXKIII

Rusticum et fordidum veteres κρασόφάγος per iocū appellabant, quasi κρασόφάγος, Nam κρασά vocat arboris fici folia. Idēdem dicebatur βολεοφάγος quasi p̄risco more glandibus uiuentē.

Sapiens diuinat. LXXKIIII

Donatus in Hecyram indicat proverbum esse diuinare sapientem, quod ex coniecturis prudenter collatis colligit uerum, non solum de prae teritis, uerū etiam de futuris, quāquā in fabula quidē Laches diuinans tota errat uia. Cuius tamen coniecturam approbās Phidippus ait, planē hic diuinat, nam id est. Reliqua pete ex proverbio, Qui bene conijciat.

Ιαμβίληρ. LXXCV

Ιαμβίληρ p̄risco dixerunt, pro cōiciari ac maledicere, uoce ducta ab Iambe femina insignite maledica. Probabilis est ab Iambo pede ductum, qui cōiucijis reperit est, impetum ferientis atq; impetientis exprimit. In quo cōgruit et illud, quod a breui orsus desinit in longam, quemadmodum iniuria ex leuioribus iniurijs exit in grauem tragœdiam, quod indicat ut et Homerus,

ἦτ' ὀλίγη μοῦ τὰ πρῶτα, id est, Quae primū exigua est. Vnde et hominem ad cōiciandum propensum ἱαμβήλορ appellat. Huiusmodi dē fermē Suidas et Hesy chius.

Tesaceum flagellum. LXXCVI

Κεραμενὰ μάστιξ, id est, Tesaceum flagellum dicebatur ostracifium, de quo nobis abunde dictum est in pro uerbio: Ostraci conuersio. Flagellum autem uocabant, quod hoc exigeretur in exitum, Tesaceum, quod testulis soleant ea ferri suffragia.

Arietis ministerium. LXXCVII

Κερίσθις ἀνοκονία, Arietis ministeriū, Suidas et Zenodotus sic referūt, quasi dici solitū de officio in ingratos collocato. Siquidē aries cornibus ferit pascētē. Hesy chius ita refert, quasi cōgruat in eos qui sic cuiusuis praemio inseruūt indignis. Quum pueros inuitamus ad ministeriū, pollicemur ali quid, puta talos aut nuce. Itidē in apologo quopiam opinor dixit Arius, inunge, dabo tibi talos. Addita scilicet in editione Aldina indicat κατάληξον esse uerbum subditium, opinor legendum κατάληξον ab ἄλειψον. Huius obiter mentionē fecimus in pro uerbio, Arius nutritionis praemium.

Intuum ipsius caput. LXXCVIII

Quoties in autorem mali malum retorquetur aut recidit, Graeci dicunt, εἰς τὸν αὐτὸν κεφαλῆν. Demosibenes in oratione, περὶ ἀπεργεσίας, οὐκ οὖν ταύτη σαυνία κέτο οὐτ' ἄλλ' κατὰ τὴν πατρίδα, ἀλλ' οὐδ' εἰς κεφαλὴν ἑμῶν αὐτῶν δ' ἔβη. id est, Haec igitur optabat iste, patriae; imprecabatur, quae nunc uos oportet in ipsius caput uertere. Ita Ctesiphon in Euthydemo Platonis, εἰ μὴ ἀρχοῦσθε μου ἢ ἐπ' ἐμὸν, ἔσωρ' ἄν σοι εἰς κεφαλῆν, id est, Nisi dictu rusticū esse effret, dicerem, tibi in caput. Nā σοφιστὰ collegat, eos proferre interitū adolecentis qui uelenti tū doctū euadere, qui non uelisset doctus: nā perit quod desinit esse quod erit, et incipit esse qd non erat, Ita Maro, Quod dixi prius omen in ipsum Conuertant.

Iracundior Adria. LXXCIX

Qui moribus parum est commodis, et irribili ingenio, Adrie cōparatur proverbio, Ita Flaeci amica, qui cū fecerat diuortii, Tu leuor cortice, et improbo Iracundior Adria,

Ipsē fatetur se subiacundo fuisse ingenio, Irafci ceterem, ad sic ut placabilis esset. Itē in satyra cuius initium, tam dudum ausculto. Aescubines in Demosthenem, dicit eum moribus fuisse adeo asperis et inconsultibus, ut cum Adria facilius sit habere cōmercium quā cum illo: non quod illud mare sit ceteris seuius, imō uix aliud mitius: sed ita uisum est illis, qui si nauigassent mare Britannicum aut Danicum, fatētur Adriam indignum esse maris uocabulo.

Bos marinus. XC

Βοῦς ἑσάλιος, id est, Bos maritimus, de magnis, insulsi et ad nihil uilibus, quales sunt p̄boce, tātū pascētes, nec opere ri, nec esu utiles, cōtra quā boues terrestres. Refert et Suida.

Bos in stabulo. XCI

Βῶς ἐν αὐλῆι, id est, Bos in stabulo, dicebatur inutilis et in ocio uitā agens. Hesy chius indicat et Cratino dictū, in fabula cui titulus, Delicias, quāquā huius alibi meminimus.

Canis ad cibum. XCII

Κύων ἐπὶ σίτῳ, id est, Canis ad cibum, De ijs qui in suum properat exitū. Qui canē uolūt occidere, cibo ostentō allicunt. Hesy chius indicat hoc esse simile illis, Βῶς ἐπὶ σφαλίῳ, καὶ ἔς ἐπὶ ἀσμά, id est. Bos ad mactationem, et sus in iuncula.

Bos in quadra argentea. XCIII

Βῶς ἐπὶ πινάκῳ ἀργυρῷ, id est, Bos in quadra argentea. In eos qui personā sustinent, officium aliquod egregium pollicentem, nec ulli tamen sunt usui, nisi ad uoluptatem aut fastum. Simillimum est illi quod alibi retulimus, bos septimus. Olim apponebatur bellaria, sic efficit, ut noue luna cornua praese ferrent, quod luna nascens ac desinens cornua uideatur. Quin et luna dicebatur huiusmodi bellaria. Quae de re Suidas citat epigramma non inelegans.

Βῶς βῶς ὑπὸ σφραγῶν αὐλακας ἤες οὐ τέμνειας
Ἄλλ' ἐς πόρον ἄρ' ἀρσῆς ἀνεκλιθῆς;
Βῶς οὐχὶ Ἐπὶ πρὸς νομάς ἀπεξέχῃς
Ἄλλ' ἀργυροῦ εἰδ' ὠλορ' ἔσκαας ἔσκαας
Ἐσκαα τίς σὺν δ' ἔσκαας ἀργύρου. id est,
Qui nam sit, ut bos quum fiet, arum hanc ares,
Sed ebrj in morem recumbis rusticū
Quin hirce tu quoq; curis hinc in pascua,
Sed potius hic imago stas argenteae
Hic sto, tuam redarguens inertiam.

Memini huius bouis Iulius Pollux lib. 6. cap. 11. demonstrans hoc cibi genus inferri solere Apollini, Diane, Hecate, et Luna. Finguntur et hodie uarię animantium species in belolarijs. Huic non dissimile est, quod Galli uocant regem charatarum, qui titulo uerius quā opibus rex est.

Accepta candela. XCIIII

Diphilus apud Athenaeum libro 15. in fabula cui titulus ἀργόια, Ἀλατρε λήχης ληχέου ἕξτου ἰσθ. id est, arpepta candela, candelabrum querebamus, quum res improvide geritur, oportuit enim candelabrum esse paratum, antequam candulam attingeres.

Vacuū inhabitare. CXV

Κενὸν ἐγκατοικεῖν δόμος, id est, Vacuū habitare domū dicitur, qui speciei rei magnificę ostentant, quū ipso bono uacui sint. Plato trimetrum citat, hanc dubiū, quin uulgo iactatum, quādoquidē aitoris nomē acet, Ἐσκαδ' ὅπ' οὐδ' ἐμ' δ' ὄς εἰς φροσῆμ' ἀλλοίης τὰ κομμά ταῦτα ἀφίης, εἴτε ληεμάτα καὶ φάναα εἴναα, εἴτε φλαγοίαιας
Ἐξ ὧν κενόσιμ' ἐγκατοικίσεις δόμος,
Ἰαλῶν οὐκ ἐληγγόνας ἀν' ἄρας τὰ μικρὰ ταῦτα, ἀλλ'
X 2 οἶς

οἱ εἰς τὴν βίβλιν δι' ἑσῶν ἀλλὰ ποῦ δὲ ἰσχυρὰ. id est, Eaq; exerce undeiq; uideberis sapere, omnis is ad ostentationē faciētib; sine detrāmēta e; uncarī doctē, sine nugat; Ex quibus inanes incolae tandem domos, Neq; magni facias uiros qui haec mimita redargunt, sed illos potius, quibus adefres familiaris e; honesta forma, aliq; multa bona. De uacuo gratiarum scrinio diximus alis.

ΣΚΥΠΙΩΣΑ.

XCVI

ΣΚΥΠΙΩΣΑ est alterū asperis concūijs incesse. Athenis erat festū quoddā, in quo ius erat dīcterijs e; concūijs in alios ludere. Vnde ΣΚΥΠΙΩΣΑ dicitur coeperūt, qui liberius in quēpiā debacchabatur. Festo nomē erat ΣΚΥΠΙΩΣ, ΣΚΥΠΙΩ enim proprie dicitur, quod asperū, auribus; molestum est. Ita Hefychius e; Etymologus. Simile illi, de plastro loqui.

Α Ξεξαγία uiris uenio.

XCVII

Athenienses mire delectabantur ijs, qui risum dīctis aut factis mouere norunt, adeo ut ad hoc in diomeo, aut heracleo ξεξαγία commentent, qui in ciuitate nominabatur ξεξαγία uiri, quādamodū nos dicimus dū uiros, trū uiros e; decē uiros, magistratū significātes, ut si quid ridicule dīctum esset, uulgo ita loquerētur οἱ ξεξαγία ποτο εἴπερ, id est, Sexaginta uiri hoc dixerūt, aut ἀπὸ τῶν ξεξαγία εἴρημα, id est, a ξεξαγία uiris uenio. Refert Athenaeus libro 14. Erat Athenis tribus quae dicebantur διομῶν, a Diomo quodā Colyti filio, unde διομῶν, ut ex Hefychio licet cōiicere. Posterit per ironiā dīcti dīctū illepidū e; agreste, dīctū ξεξαγία uiris dignū, aut i stulte dicacē, hic nobis uenit a ξεξαγία uiris.

Capite gestare.

CXVIII

Quos tenere amamus, capite gestare dicimus. Plato lib. de rep. 10. Ἐπὶ ταῦτα τῆ σοφία οὗτο σφόδρα φιλοῦσθαι, ὡς κλονοῦν οὐκ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν πηχέρεσθαι αὐτοῦ οἱ ἐτάροι. id est, Et huius sapientiae gratia tam ne habentes amātur, ut amici tantum nō eos in capibus circumferant. Translatum apparet a matribus ac nutricibus, quae infantulo cuius impositos, capite portant. Simili figura Cicero dicit, oculis ferre, pro uehementer amare: e; in sinu ferimus, quos singulari affectu prosequimur.

Demissis auriculis.

CXIX

Qui deiecto sunt animo, auriculas super humeros habere dicuntur. Ita Plato lib. de rep. 10. τὰ ὅσα ἐπὶ τῶν ὤμων ἔχουτες, id est, Auriculas super humeros habentes, hoc est, animis deiectis e; aegris. Sumptum est a iumentis, quae sic aurium motu testantur affectum animi quemadmodum homines fronte e; oculis. Nam uni homini, ut ait Plinius lib. 11. natura auriculas dedit immobiles. In iumentis aut e; quadrupedibus ferē oibus, auscultatibus sunt erectae, fissis marceae, nutantes pauidis, subiectae fuerētibus, resolutae, aegris. Vnde est illud Flaccī, Demitto auriculas ut inique metis affellus, Quū grauius dorso subiit onus. Quin e; hodie uulgo, qui spe sua frustra atue, dīctū auriculas demittere, e; auriculas habere pēdulas.

Αρχαὸς αἰμονισαῖ.

C

Agathodemoniste dicebantur olim, qui pace biberent. Tanti Hefychius, autor ex re nomē habēs, nisi forte hoc operis quod habemus, epitome est eius quod ille scripsit. Proditū est Socratem nūquam de primo cratere bibere solitum, sed secundo seruare sitim. Tertium autem cratrem ζευκόδης δαίμων e; appellabant, quemadmodū alibi declaratum. Itaque qui sitim seruabat tertio crateri, αρχαὸς αἰμονισαῖ dicebantur. Italiraro bibunt in conuino, nec nisi saluarrato, ut Plautino uerbo utar, stomacho. Nos potu auspicam conuuium e; potu claudimus, frustra reclinantibus me dicis.

In frigidum furnum panes immittere.

I

ΠΙ ΠΑΧΟΡ ἰσθὸν ποτὲ ζεῖται ἐπιβόαζον id est, In frigidum furnum immittere panes dicuntur e; hodie, qui docet indocile, qui monet auersum, aut qui alioqui sumit inane operam.

Refertur apud Herodotū lib. 5. cui titulus Τερψιχore. Cōsultis manibus Melissa apparēs, negantē se indicatū a, ubi res conditum est depositū, quum ipsa algeret nuda. Nichil enim sibi profuisse ueltes, quibuscum fuerat sepulta, quod nō essent exuste. Astruxit fidē suis dīctis hoc indicio, ἔτι εἰς φρεσὶν τὸν ἰπνόν πηχέρεσθαι τοῦ ζεῖται ἐπέαλε, id est, quod in furnum quam frigeret, Perlander ingessit fides panes. Hoc anigma solus Perlander renuantiatum intellexit, sibi conscius, quod est ex animi coierat. Hoc ad prouerbij sensum opinor esse satis, quod nobis licet castus ac ueracundius uti.

Mercurio dextro.

II

Hefychius indicat ueteres in iactu quodam solere omnis gratia profecti Mercurium, quē admodū in cōiūijs. ζεῖται δὲ σίμων e; κη δὲ ἰός σωπῆσθαι, de quibus suis dīctū est lo 10. Idē indicat in fortibus dicens, primā sortem dīcti solere Mercuriū. Per totum usurpare licet ubi quid aggredimur noui. Qui de summa periclitantur, dīctū omne lacere dea, qui primū tentant aliquid, dīcti possunt Mercuriū dicere. Uellius Pollux lib. 6. cap. 9. indicat in κρενωμοίω, id est, carnū partitione, primam carnum portionem, ἐξ μὲς κούρορ, id est, Mercurij sortem appellari solere.

Ne Mercurio quidem credere.

III

Strabo lib. 2. de narratione parum probabili, ἢ οὐδὲν εἶ μὴ πεισῶν τις λέγοντι, id est, quā ne Mercurio quidem credit aliquis narrati. Tamen si locus incertus est, ut sunt pleraq; in hac prima editione. οὐδὲ sine cōtrouersia legendum est. Proprie conueniet in eos, qui infidē se longinquis peregrinationibus circumdāsi, narrare solent prodigiosa. At uiatorum deus habebatur Mercurius.

Mercuriale.

IIII

Εξ μᾶλλον Græci uocabant lucrum præte expectationē oblatum, a primitijs quos olim in uijs ponebant Mercurio, ijs uatores ne secebantur. Alij malunt ductum ab acerris lapidum, quos in itineribus ambiguis Mercurio sacros ponebant, quorum meminerunt e; Hebræorum prouerbia: Sicut qui mittit lapidem in acerrum Mercurij, ita qui tribuit insipienti honorem: quantum hic uarie translatus est a Græcis. Quidam ita sitim interpretant, ὅς ἀποθεσμενὶ λίθου εἰς σφραγῖσιν, ἢ μοιός ὅς ἐπὶ δὲ ἰσθὶ ἀφρονὶ δόξα, id est, qui religat lapidem in funda, similis est tribuenti stulto gloriam. Alij pro hermeo uerterunt πολυκόσμητος, qui locus est multorum sepulture desinat, e; lapidem accipiunt nō quoduis saxum, sed gemmam. Nec nullū inter se discrepāt, qui uerterunt polyandrium, e; qui hermeum, Nam e; sepulchra plebitorum habebant congeriem lapidum, unde illud Maronis,

Monte sub hoc lapidum tegitur Balista sepultus. In locum sordidam ac sursutum, stulte mitas gemmam. Non enim ornata locum, sed sordidatū a loco. In Hermem uero si mitas quentis lapidem, nihil est gratiæ. Nec enim extat in turba lapidum, singularum officium: si gemmam, multo stultior es. Sed illorum est argutissima sententia, qui uerterunt fundam. Non enim tantum perit officium tuum, sed in tuum

tuum malum refilit: ueluti si stulto lapide innectas funde, desisti quo te fariat. Verum haec non sunt proprie huius instituta. Suidas citat haec absque nomenclatura, οὐ κατὰ τοῦ εὐδαίμονος ἀγαπίου τὸ ἐρμῆος, ἀλλ' ἐπὶ δίκης ἀγαπῆς μὲν ἀδικῆς εἰ ἐκείνῳ παρ' ἐκόντος ἐτίθει ἐωκίετο, id est, Non iuxta ceterorum morem captus amore lucri, nec arbitratus se nihil peccare, si uolens a uolente quidvis mercatus esset. Idem refert hanc sententiam tacito item auctoris nomine, Ἐρμῆος δὲ τῷ κοκοῦδωρ ὅπως ἐτίθει ἐπὶ δίκης, id est, Lucrum est improborum, quisquis est humanus ac modestus. Bonorum enim lenitas, inuitat maioris audacia. Refert et illud ex Damasceno ut apparet, καὶ ἐπὶ δὲ ἐρμῆος ἐν πετυχέσων, ὁ μοὶ πετυχῶν, id est, Videbatur sibi in hermeū incidisse, quisquis in me incidat. R. cretat enim uiatore, ubi dicitur de uia reperit aceruū Mercurij. Idē aceruus dicitur λέσθαι ἐξ μοῦ, id est, tumulus sine collis Mercurialis.

Filum neuisti, & acu opus est. V

Prouerbij facie habet uersiculus ut apparet anapesticus, quem Iulius Pollux libro decimo refert ex Hermippi fati. ῥῆμμα ἐπέκλωσας, πρὸς δ' ἐκὼν ῥαπίδῳ. id est, Filum ductum est, opus est et acu. Cū significamus nō satis esse coxisse, nisi pari industria perfricias. Didicisti artē, superest exercitatio. Didicisti grammatikā, restat dialectica. Didicisti sacras literas, restat bona uita.

Caluus quum sis. VI

Gregorius Theologus in epistola quadā ad Eustochium sophistam, quē laeseruat, καὶ οὐδὲ ἔτι τὸ ἄξιωμα εἶναι ἰδιότητα ἐπὶ ἀλλοτρίῳ φαλακροῦ ἄν κατὰ κριτὴν μὴ νῦν εὐζῆμ ἐν τῷ πρῶτῳ, καὶ ἐπὶ τῷ σφικίῳ κατ' ἐμαυτοῦ, γὰρ ὁμοίᾳ πρὸς τὸ κακίον λέγειν ἐτυμολογεῖται, id est, Ac non saltem a prouerbio plebeio didicerim, quum sim caluus non obuersa fronte obuere arietem, neq; uersarum nidum in me prouocare, nimirū linguā ad maledicēdū quā ad benedicēdū promptiorē. De nō iritidis crabronibus dictū est aliis.

Argenteus puteus. VII

Ἐργυρεῖον, id est, Argenteeus puteus. Athenaeus lib. 11. indicat olim ingens poculum dici solitum puteum argenteum, nam cyathi pusilli erant. Sunt et hodie qui delectantur ē profundis poculis hauiere, atq; ut inquit ille, proluere labra, habētis in ore prouerbū: Multa aqua ori admoda probe macerari barbam. Locus est ad tonforibus, quā rasuri prius calida macerant barbam.

Malo asino uehitur. VIII

Quibus res sunt parum secunde, mala asella uehi dicuntur ἐπὶ οὐκ ἐννεύου δόχμαδιον. Suidas cito prouerbiale refert, in dictione ἄσινος. Felices enim eximjis equis infidere gaudent, quo celerius perueniant eō quō uolunt. Nec inscite iaciuntur in hominem paruum felicitate coniugatum.

Allium in retibus. IX

Σκόροδον ἐν δίκαιοις, id est, Allium in retibus, de sortido cōmeatu dicebatur, hinc nati, quod Attici, quoties nauigationē aut expeditionē adornabāt, cōmecebantur allia, eaq; retibus imposita secū ferebāt. Itē in obsidionibus urbium in precio erat allium, unde illud citra nomenclaturā apud Suidā, ἀπὸ δόχμου τὰ σκόροδα πορδὲ μιν, id est, Perdo allia in obsidione. T. h. rases precipue delectatur allijs, utpote calidus quī regionem inhabitent frigidā. Quin et hodie natiuarum deliciae sunt allium, non ingratus et rusticorum cibus, ut cūq; execratus Horatio. Locus erit adagio, si quem admodum, ut philosophie studium aggressurus, paret sese ad frugalem uictum, ad iugulās ac labores, sine quibus nō paratur

cruditio, σκόροδον ἐν δίκαιοις.

Sybaritici sermones. X

Συβαριτικοὶ λόγοι, Hefychius narrat ἄκωρον quēmpia, Sybaritā opinor, apud Graecos summo studio incubuisse, ut orationis quoq; genus haberet lautum et opiparum, unde iocum prouerbialē ortum, ut oratio nitidior et accurtior, Sybaritica dicebatur. Ea solet carere fide: Nam ueritatis simplex ac breuis est oratio, talis enim fuit hominis oratio esse qualis uita. In exemplo sunt Macenas, et Apuleius, ille delicijs effoeminatus, hic Afer et magus. De Sybaritarum apparatu dictum est in prouerbio, Sybaritica mensa.

Maturior moro. XI

Πρωϊότερον μῶρον. De Hecatore Aeschylus in Phrygibus in loquitur apud Athenaeum lib. 2, Ἄνθ' ἃ ἐκείνῳ ἄν πρωϊότερον μῶρον. id est, Porro uir ille, et a moro maturior. Dicit potest uel in hominem miti ingenio præditum, uel in molentem, uel in uolentem propensum ad aliquā, uel in uirginem nupturientem. Addit ex Nicandro huius arboris fructum primum omnium apparere. Additur et huic arbori uellicatio, ad maturitatem. Opinor fici genus esse.

Flos cinis. XII

Diuis Augustinus libro aduersus Petilianū literas 2. cap. 62. irridens quod aduersarius iactaret, quod suorum animabus impletum esset coelum, corpus memoria terrae florissensent, respondit, Sane de corporibus eorum multorum terrarum flores uidemus, sed sicut solet dici, flos cinis. Donatisse suos qui sibi manus attulissent, qui ne pro uocarent alios ut ab eis occiderentur, ni mallent occidi, in numerum martyrum referrebant, eorum monumenta frequentantes, unde flores illos cinerem uocat. Dicit solitum uidetur, in fugacitatem humane uitae. Hodie flores iuuentus, et as erit in sepulchro. Et iuxta prophetam, Omnis caro foenum.

Homo semper contradicens. XIII

Galenus libro quo refellit Iulianū nescio quē callianientem aphorismos Hippocratis, refert hanc sententiā, ut uulgo cecelebratam, οὐδὲν ἔστι ἀπεραντιστολογώτορον ἀνδρῶν, id est, Nihil est pertinacius ad contradicendum quam homo, ἀπεραντιστολογία est uicium quo quis garricenti finem nescit facere. Conuenit in eos qui nunquam fatentur se uictos. Hoc uicium maxime laborant stupidi et imperiti.

Insanire cum insanientibus. XIII

Τοῖς μαινόμενοις συμμαίνας, id est, Cum insanientibus insanire dicebatur, qui se moribus quorūlibet atterebat. V. supra dicit Galenus libro πρὸς φυσικῶν δυνάμεων primo. Ἐπει δ' ἰκανῶς ἠδολεχέσασμαι οὐδ' ἐκόρηταις ἄλλ' ὡς ἐπὶ ἄξιωμα φησι, μαινόμενοις ἀναγκασθέντες συμμαίνας, πάλιν ἐπὶ τῶν τῶν οὐκ ἐπὶ ἐπαιδέσθαι, id est, posteaquā autē satis negati sumus haud sponte, sed iuxta prouerbū, coacti cū insanientibus insanire, rursus ad uirarum discretionem reuertamur.

Callipygos. XV

καλλιπυγῶν dicebantur elegantī forma prædite. Athenus lib. 12. ad huiusmodi fabulā refert originem prouerbij. Dne forores rustici cuiusdā filie, de forme praestantia inter se decertabāt in uia publica. Accessit adolescens, qui formos admiratus, patri seni ostendit. Is maiorē praefrensus, eius amore captus est. Profectus in urbem, lecto coepit decumbere. Morbi causam exposuit fratri natu minori. Is rursus profectus, conspectis puellis, minoris amore correptus est. Pater uirginis collocauit eas huius filijs, quas cuius ob insignem formā appellauerunt

καλίστου. Hanc opibus extructum est Veneri templum quam ex ipsam à puellis dicere καλίστου. De quibus Cercide Seaxontem citat.

ἤν καλίστων γὰρ τῶν γυναικῶν ἐν συστάσει id est, Par callipygion quondam erat at Syracusis.

Eosdem appellant πυργαγῶν, ut alibi diximus, in proverbio λαυόστρου.

Quod uolumus sanctum est. xvj

Diuus Augustinus libro contra Cresconium gramaticū 4. Non iam ut uetus proverbium fertur, quod uolumus sanctū est, sed etiā quādā uolumus, ex quādā uolumus Alibi in fallor citat ex Ticonio Donatiano. Est hemistichium carminis heroici. Genus hoc hominū hodie regnat in mūdō, qui pietatē nō cōtingunt ad Christiregulā, sed ad suos affectūs, et quicquid uehemētē amant, hoc uideri uolūt etiā sanctū, in rebus natura secleratissimis sibi mirē blandientis. ~~Sanctum autem dicitur quod est in uoluntate, quod est in rebus natura secleratissimis sibi mirē blandientis. Sed in rebus natura secleratissimis sibi mirē blandientis, nec in rebus natura secleratissimis sibi mirē blandientis, nec in rebus natura secleratissimis sibi mirē blandientis.~~

Ne crepitum quidem digiti dignum. xvij

Athenens lib. 12. de Sardanapali epithapho loquens, ἢ τὸ λαϊκῶς ἄκριτον ἐν τῷ μνήματι τύπω πῖς δὲ αὐτοῖς οἷς καταγόστος ἐστὶν ἄντα τὰ τ' ἀνθρώπων πζάς μορτα, οὐκ ἄρ'α ὄντα ἄφρα δ' ἀκρίτων, id est, Et mortua declarat in moruenti statu digitus, quē deridicule sinit res hominū, ne digitorū quidē crepitū dignē. Mox Aristobolus apud eundē indicat Sardanapali sepulchro impositā suū statū, dextrē manū digitū eā specie compositū, qua solentis edere crepitū. Et gestus is, ex proverbium in hodiernū usq; diem manet apud nostrates, quā aunt ne huius quē facio.

Coriaceum auxilium. xviii

Σκυτὴν ἐπιποσίας, id est, Coriaceū sue pellicē auxilium apud Atticos infirmū et imbecille dicebatur. Refertur apud Hesychiū. Athenens lib. 12. indicat dictū in quandam Samyrionem macilentum, quod preter pellē nihil haberet. Apud eundē lib. 13. Antiphanes philosophos macilentos notās, μὴ εὐσθηδὸν ἂν δὲ αὐτοῖς ἀσπίδων, σκυτῶν, id est, Cū sophisti p̄ iouē macilentis, ip̄ astis, pellicēis. Tales erāt olī philosophi, et hodie sūt q multu tristes uēdūt sanctimōias.

Tanagraeus cetus. xix

Obscuro ac pręgnatū corporis mole ταυροζώου κίε τ' appellabant, à Tanagra Bœotie ciuitate, quā Homerus ζώου uocat, Lycophon Pemantiria appellat, maritimum, ad quam delatus cetus immani magnitudine prouerbio locum dedit. Refertur ab Atheno lib. 12.

Legatus non ceditur neque uiolatur. xx

Scholasticus in Iliados quartum refert hoc proverbium, πρῆστους οὐ τῆστ' ἐσσι οὐδέ ἰβρετ' id est, Orator nec percutitur, nec uiolatur. Quod præconum genus olim habetum fuerit sacrū. Id iure gentium receptum est, ut legati publica fide ueniāt et redeant inuicti, etiā si perferant atrocitas: quales erant olim sociales ac patres patrati. Nunc in medijs etiā bellis caduceatoribus paritor. Despecti poterit ad bene morēntē, siue reecta cōsulerent, siue conionatē libere. Legatus est, refert manū latus sūt principis, aut agit negocium publicum, non est sūt illi nim adnotere.

Herculani lecti. xxj

Ἡρώολοι εἴρω μναῖ, id est, Herculani lecti dicebantur molles ac delicati. Testis est Athenens lib. 12. quod dictū mirum est, quum Cynici sibi uindictē Hercidem, quem admodū hodie Carmelitę sibi uindictē prophetam Eliam. Sed is qui

hęc loquitur apud Athenens, hoc agit ut persuadeat Hercule mollem ac uoluptariam egisse uitam: ceterum quod de illius laboribus feruntur apud pœtas, mera esse fragmenta. Sic homines blandiantur suis uicijs.

Αποσπύσιον, XXII

Athenens lib. 12. narrat, quod Scythe, quā multis calamitatibus premētetur, per lysum ac delicatis omnibus populis quibus imperabat detondēbat comā, uide ceteri rasuram ignominie ludibrijque causa factā, appellabat ἀποσπύσιον. Simile quādā legimus 2. Reg. lib. cap. 10. Anō rasit dimidiū b. rbe seruis Dauid, præciditque, uices usq; ad nates, nimirum ignominie causa. Que res atrocis belli causa fuit. Conueniet in quosdam asperis moribus, quibuscum uix quāquam habet cōmercium, nisi discedat cum ignominia.

Macilentus Leotrophide. xxiii

Απὸ ὄψεως λεωτεροφίδ' καὶ θραυμαντίου, id est, Gracilius Leotrophide ac Thaumantide. Leotrophides insigni macilentia corporis Comicoŕi salubis locū de dit, in quę Herasippi uersus refertur apud Athenens lib. 12.

Ἰμμόταν νῦν βούβου λεωτεροφίδ' ἰμμόταν ἢ θραυμαντίου. id est, Immolant nunc buculus

Exiliores Leotrophide ac Thaumantide.

Noctus est à multis et Cineŕis pœta, proceŕo, sed tā gracili corpore, ut corticibus arbori circumcērit ne inflecteret, ob id ab Aristophane dictus Ἐλιόφην. Nobilitatus est ex Phileta pœta, qui globos piūbōs pedibus addebat, ne uices abripereŕt. Tanti ac corpulenti tenuis. Congruet in homines exiles ac prætenuis. Iucundus erit, si transferatur ad inopiam ingenij, aut dictionē aridam, ieiunā et exanguem.

Cape nihil, & serua bene. xxiiii

Ἄζεε μηδὲν ἢ κῆρτα καλόε, id est, Cape nihil, et serua bene. Videtur in eos dictū, qui cū doceat fruiola, tamen iubet auditors meminisse. Galeus de Platone et Hippocratis blacitis lib. 3. οὐτω γὰρ μόνος οἱ μου πρὸς δὴνεται ὅ κ' ἢ τῶν προκίμων λευκόμαθων ὑπορχῆν αὐτῶ, τὸ λέγεε μηδὲν ἢ κῆρτα καλόε, id est, Siquidē hoc uno modo persuadebitur, quod adŕe illi illud prouerbiū. Cape nihil, et serua bene. Congruet in doctrinam inuitem ac falsam.

Μυσοβόλου, XXV

Et hodie uulgo dicuntur μυσοβόλου, id est, muscarū actoŕes, qui fruiolis officijs cuipiā obseruāt, quod à Persarū delitijs natū indicat Athenens lib. 11. qui in cōmijjs μυσοβόλου adhibebāt, quā nūc apud Italos plebeijs est. Et μυσοβόλου est abigere muscas, quod quadrabit etiam in illos qui tenere amat quempia, ut minimo etiam illius in cōmodo offendātur, ut conueniat cum illo quod alibi retulimus ex Homero, Ωε ὅτε μήτερταϊδ' ἐεργάμῳσιν, ὅθ' ἴδεϊ αἰ λῆσεται ὕψων. id est, Non secus atque genitrix Muscarum arctet uero somno mulcente cibanti.

Miserior monomachis. xxvi

Nō caret prouerbijs specie, quā ex Posidippo Comico refert Athenens lib. 4. τῶν μονομαχόντων ἀδλῶται, id est, miserior his qui monomachia exercet. Nā hi diuersimode lege cōmittūtur, ut alter aut uterq; pereat. Carnē sic habet, ὁ μὴ πτωλικούσδεπρ' εἰσώκερ κωκῆρ, τὼρ μονομαχόντων ἑσ' οὐ μὴ ἀδλῶται. id est, Vidit mali nil, nauigantū qui est rudis, Ipsis monomachis miseriores nos sumus.

Hos Latini uocabant gladiatores, quo spectaculo quum mibi posset

posit inmanius esse, tamen olim Romanis erat in delicijs. Lepidius fiet, si transferatur ad contentionem cum homine inimicissimo susceptam, quasi pugnam dicas gladiatoriam.

Zenonium est & lentem coquere. xxxvii

Timon Philasius apud Athenæū li. 4. Ο Ζηνονοῦ γέροντος ἐστίν, id est, Zenonis est & lentem coquere. Zenon Stoicorum princeps fuit qui docet sapientem omnia recte facere, nec referre quod agat, sed i minimis pariter ac maximis se pietē esse sui simile. Ex quo cōsequitur, ad lenticulā recte coguēdā opus esse sapiētia Zenonis. Serio licebit uti, qui dicemus esse uri boni etiā in rebus minutissimis sui simile esse: aut egre gūi artificē, in quacūq; materia declarare, qualis sit artifex.

Olium ne comedas. xxxviii

Chrysippus apud Athenæum lib. 10. in opere πρὸς τὴν καλὴν τράπεζαν tradit huiusmodi sententiam, μήποτε λάττω ἐστὶ ἀκαλίαν φρονίον ἔχειν χημῶν ὄρεα, id est, Ne, quando comederis olea, quā habes uertica hyberno tēpore. Opinor illū sentire de lenticula, nō de pisce. Nec usum ad opij uideo, nisi si quā significationem extremā uicis parsimonia, ut nec uertica quocūq; admittatur cōdinētī. Max subijcti, βολβοφραγῶν uelut delicias, ubi genus ut Græca uox indicat ex bulbis & lenticula cōstitutū. βολβοφραγῶν, βολβοῖσι ἀθροῖσι. Urtica calida est, sed minoris cōstat quā oleū. Subindicat autē estius mētib; nec oleo nec uertica opus esse. Ἐπιπέσει δὲ τὸν ὄρεα, quā sit uidentur. Βολβὸς ἀπὸ τῆς βολβῆς προέρχεται ὡς ἀπὸ τοῦ βολβοῦ.

Olla lenticulam attigit. xxxix

Epicharmus apud Athenæū eo quō modo citauimus loco, χιτῆρα δὲ φακίαν ἔλεγε. Sed olla lenticulam attigit. Conuenit in eos, qui uehementer propensi sunt ad aliquā, uelut hinc nati, ut uero nulla data occasione se conferant ad id quod appetunt. Olla ficitilis uidetur amare lentem, ac ueluti uero uenire ad lentem. Simile illi quod alibi retulimus, ipsa olera olla legit, & equum in planitiem.

Qui non zelat. xxxix

Diuus Augustinus aduersus Adimantum cap. 73. indicat uulgo iactatum, qui nō zelat nō amat. Quod sanē et hodie fertur, quum negant illic esse anorem ubi non est zelotypia. Verum est ex amoris uehementia nasci zelotypiam, sed eadē interdum nascitur ex inopia mentis. Deus in arcanis literis zelotes dicitur esse, quod solus amari uelit nec patiatur quicquam amari præter ipsum, nisi ametur propter ipsum.

Lens deus. xxxxi

Apud Athenæum lib. 4. refertur hic trimeter, ut appareat prouerbialis. Θεοὺς σεδαίμων, ὃ φακὴ τῆς λένθου. id est, Te lens deus corripit & fortunans lens. φακὸς dicitur lens cruda, φακὴ coacta, ut indicat etymologus. Conuenit, quoties eadem ad fistulium iterentur. Demon autē Græcis fortunam sonat, unde eadē demones dicuntur infelicēs, & idem sonat τῆρας, nec interest, nisi quod deus mon est mas, τῆρας fortuna.

Trabs in omnibus. xxxxii

Δοκὸς δ' ἐπὶ πᾶσι τέτυκται, id est, Trabs in omnibus facta est. Videtur hemistichū ex poetæ quorūda, quo significatū est, nihil esse tam certum quam obstat scrupulus, cogens nos ad exactiorē rei cōsiderationem. De trabe in oculis meminit euangeliū. Porro Græca uox δόκος & anceps ad trābem, quam δόκος maluit sonare, & ad cōsiderationem, quam δόκος. Notum est illud Socratis φρόντισον, id est, sollicite considera. Diuicribium refert Galenus de differentijs pulsum lib. 3. Translatum apparet ab aratione, quam disti-

cilem reddidit trabs subinde occurrens in aruo proficiniendo.

Ex libro gubernatores. xxxxi

Galenus in libro quo cōscriptit de suis libris, Αἱ δὲ οὐκ ἔστιν ἀλλὰ τὰ ἀσκαλοῖς, ἐπιπέσει δὲ κατὰ τὴν παρομιάν, ποῖς ἐκ βιβλίου κεραιώσεως ταῦτα ἴσθησι, id est, Ceterum qui nō didicerūt sub preceptoribus, sed iuxta prouerbū afflicti sunt gubernatores de libro: istiusmodi que rūt: idē libro de cōpositione pharmacorum tertio, εὐκρίτα ποῖς κατὰ τὴν παρομιάν λεγυμῶν ἐκ βιβλίου κεραιώσεως, id est, Adsimilis ijs qui prouerbiō dicitur gubernatores ē libro. De mutis magistris alibi dictum est.

Fractis auribus. xxxxi

Galenus contra Thrasibulum, ὅτι δὲ τὰ δαυμάσια ταῦτι ευρηθῆμαται, ὅτι ὑπὸ τῶν ἀπὸ ταῦτα κεραιώσεως πρὸς φερῶν, id est, Quorum sunt adiniani isti libri, qui circūferuntur ab his qui fractas gerunt aures. De pugilibus nihil sentit, qui postea facti medici scribūt libros: aut potius de libris imperitorū medicorū, qui leguntur a pugilibus, qui solēt habere laceras aures more suum, oculos sugillatos, totam faciem tubercibus notatā, ex arte quā exercēt. De perforatis auribus dictum est aliis. Conuenit in hominem pugnacē, & ut notantem multos, ita notatam a multis.

Coruus albus. xxxxi

De rarīs inuētū dixit Inuenalis, Coruo quoq; rarior albo. Galenus lib. πρὸς φυσικῶν δ' αὐτῶν primo, τὰς Λύcum quendā qui nec Erasistratū sequeretur, nec ipse uerum adferret, ait, ὡς δὲ λυκὸν οὐτὶ ἀλλοτρίω λέγων φαίνεται, οὐτὶ ἐφοσιώσεως, λευκὸς πῖνυι κατὰ τὴν παρομιάν εὐκρίτα, μήτε αὐτοῖς τοῖς κεραιῶν ἀναμιχθῆναι δὲ ναυμῶν δὲ κατὰ τὴν ἁλῶν, μήτε τὰς περιεφραγῶν διὰ τὸ μέγιστον, id est, Itaq; Lycus, dū palā est cū neq; ure loquar, id est, eadē cū Erasistrato, similis uidetur albo coruo, qui nec ipsis coruis adiescitur post ob colorē, nec colūbis ob magnitudinem. Conuenit in hominem sūtingem, & alienum a sensu cōmuni. Sunt enim quos pudet usquam cum quoquam cō sentire, quasi nihil uerum sit, nisi diuersum sit.

Asino fabulam. xxxvi

Galenus πρὸς φυσικῶν δ' αὐτῶν lib. 3. τὰς δ' ἀλλοτρίας οὐτὸ γένος ἐστὶ τὸ γράμμα πρὸς τὴν ἁλῶν εἶναι μῦθον ὅτι ἄς λέγει, id est, Reliquis uero tā inutile fuerit scriptū, quā si quis asino narret fabulā. Excat in Erasclō u collectaneis, ὅτι ἄς ἐλεγε μῦθον, ὃ δὲ τὰ ἀπὸ βιβλίου, id est, Asino quispā narrabat fabulā, tā ille morabat aures. Ad hoc alludit Galenus lib. de differentiā pulsū scido. ἐπὶ τῶν τῶν δὲ μὲν γέρον ὡσπερ οἱ ὄρεα ἴσθησι τὰ ὄρεα, id est, Ad hęc senex quidē ille, uelut asinus quatiēbat auriculas, opinor quod nō assentiretur. Existimo nobis de his aliis dictū nonnihil.

Sub aliena arbore fructum. xxxvii

Ex aliena arbore fructum legere dicuntur, qui fruuntur aliorum laboribus. Ita Fabius apud Liliū lib. ab arbore cōd. 10. Fabius, inquit, quam arborem conseruasset, sub ea legere alii fructum, indignum ducere. Finitimum est illi, Alienam mest sen metis.

Milium terebrare. xxxviii

Κεῖραρον τῆσων, id est, nullū perforare dicuntur, quā in re difficili, sed prorsus inutili laborāt. Galenus lib. de prescōtia, τὰς ἀσοφίστας, qui puant philosophiæ studiū uehementer inutile, se loquitur, Αἱ δὲ ἐπὶ αὐτῶν μοδῶν, ὡς ἐξέειπε τὸν πῶν τὸν νομομασίαν, ὁμοίως τῶν κεῖραρον τῆσων, id est, Quin potius omnium disciplinarum hoc existimant inutilissimum, perinde, ut milium perterebrare.

Sic enim abstrahitur legedum, quum in editis libris habeatur το κέρδιον. Id est minutum leguminis genus, quod haud facile periret rebres gemmarum more, quum periret brati nullus sit usus. Simile studium fuit illius, qui grana milij, è longinquo mittebat per foramen acris.

Lanam in officinam fullonis. XXXIX

Qui preposere rem gerunt, ueluti si quis Theologo committat puerum in grammatice rudimetis instituentum, lanam in officina ferre dicitur. Fullonem enim ars, non ruda lana, sed iam contextum pannum traelat. Galeus de differentia pulsuum lib. 2. οςίε δε ακριβοῦς τῶτοις ἐπεὶ οὗτος βέλτερον γεγραμμένον καλῶς, ὡς οὐδεὶς πόκιον εἰς γρηφῶν φέρει. Τάξις ἰεῖσιρ ὠσαυτε ἑῶν ἐργασίας, οὐτω καὶ μακροτέρω διαδασκαλίας, id est, Quod si quis haec exacte uelit assequi, prius exercitatu esse oportuit circa predicamentum. Nam scitum est, quod dixit Archestratus, nemo deserit lanam in officina fullonis. Quomodo autem enim est ordo in operandis lanis, ita est et in disciplinis. Refert hunc inter Academicos Laertius, qui solitus sit non ferre eos qui liberales disciplinas non suo tempore attingerent, ut si quis uelit discere poëticam, aut rhetoricam ignarus grammaticas.

De fumo ad flammam. XL

Ammianus Marcellinus lib. 14. Vitq; solet manu iniectatibus fatis hebetari sensus hominum et obtundi, his illecebris ad meliore expectatione cretus, egressusq; Antiochia, Meleno distante, profusus ire tendebat de fumo, ut proberium loquitur uetus, ad flammam. De eo dicitur, qui se à rebus dubijs, in praesens exitum coniecit. Alibi retulimus ex Plauto, Flamma fumo est proxima.

Calicum remiges. XLI

Κυλικῶν ἑστέου, id est, Calicum remiges dicti sunt, qui assidue perpotarent, uinum pro remo ducentes. Ita Dionysius cognomine Aereus, apud Athenaeum lib. 10. in Elegijs, κἀντινες οἶνον ἄροντες οὐ ἐκείσσι διούσσι Συμποσίωσιν ταῦτα καὶ κυλικῶν ἑστέου id est, Si qui uina trahunt in remigio tibi Bacche Potandi nauae, remigum calicum.

Ingens poculum quasi sinus est, In hoc trahunt, non remis sed lingua, neq; raro faciunt naufragium, iactura quum pecunie tum mentis.

Abunguibz incipere. XLII

Ἐκ τῶν οὐνχῶν ἀρχεῶν δicitur, q; à leuissimis minimisq; ad re pertinētibus ordiuntur. Ita Basilus in epistola quaedam, καταγλασὸρ ὄζειν ἐκ τῶν οὐνχῶν ἀρχεῶν ὅτι μὴ αὐτοῖς αὐτῶν κεφαλῶν ἐδικαλεγεῖσθαι, id est, ridiculum est ex unguibus initiū sumere, ac non potius ea ipsi illorū capitibus colloqui. Caput rei dicitur quod est illius praeceptum. Vfus erit quoties admonerimus, ut omnis pars erigis ac frivolis, agatur de causa. Aut si quis uelit emendare reipub. statū, ordiatur à principibus potius quam ab humilibus, qui non multū adferunt momenti, uel ad perniciem ciuitatis, uel ad salutem.

Musca. XLIII

Μύα οlim dicebantur qui delectabantur aliena mensa, quos Plautus muribus comparat, semper alienum edentibus cibum. Apud Athenaeum libro sexto, parasitus quissimam se musca confert.

Διπνέειν ὠδαντα μύα, id est, Quod innocatus coenare ano, musca sum. Aduolat enim hoc insectū ad cibi alienū, et egre potest abigi. Apud eundem Hegesander narrat, quū Alexander dixisset se mor

deri è muscis, sic uocabat parasitos, iamq; conaretur illas abigere, Cinefias unus eius ordinis q; forte aderat, profecto alie muscae stuculose magis urgebūt te, uelut gustato tuo sanguine. Extat apologus de erinacio, qui molui nupri μυσσοῦσθαι esse.

Bacon malus piscis. XLIIII

Athenaeus lib. 7. testatur apud Atticos fuisse prouerbiū, μὴ μοι βῆζον κακὸς ἰχθύς, id est, Ne mihi Bacon piscis nequam. Nec indicat usum prouerbij, tantum ostendit apud Epicharmum Βαχίονα dictum piscem quendam. Dicebat in hospitem in gratum ac molestum.

De sportula coenare. XLV

Athenaeus lib. 9. Graeci τὸ ἀπὸ σπυρίδου ὀφεινομο, id est coena è sportula proprie uocabāt, quoties aliquis sibi parasset coena, eaq; in sportula cōposita, iret apud aliū coenaturus. Quod genus et hodie durat inter homines fugi, qui nec grauari uolunt sumptu, nec alios grauari. Lepidus erit, si transferatur ad eum, qui sic ad discendē gratia, ut ipse uicissim adferat quod doceat, ut fiat eruditionis permutatio.

Tibicen uapulat. XLVI

Eubulus apud Athenaeū lib. 9. ait fuisse morē, si quid peccasset coquus, tibicinē solere uapulare. Philyllus apud eundē. Οτι ἐν τήχῃ μάγισσος ἀδικήσας τὸν αὐτῶν λαβῶν Πληρωσ, id est, Quicq; coquus peccauerit, tibicē accipere solet Plagas. Proinde coquus quissimam apud eundem ait, se non rem proficere, sed ab ipso inuentum narrare, ἴνα μὴ, inquit, ὁ αὐλτικὸς πλῆγας λάβῃ, id est, ne tibicen uapulet. Ob id opinor, quod coquos ledere tutum non sit, iuxta sententiam aliquantum post apud eundem citatam.

Οὐδεὶς μάγιστρον ἀδικοῦσας, ἀφῶς διεφυγερ, id est, Nullus homo lesio indermis eius sit coaco.

Quantum Graecus uersiculus non uocat mendo.

Execrationes ferere. XLVII

Ἀγῶς ἐπιωπίερα, id est, Execrationes ferere. Dicebatur qui diris deuoueret aliquem: inde natum quod apud Cyprios esset soleme, quoties fererent hordeum, addito sale, deuouere quibus male uellent. T. tantum Hesychius. De Linciorum sacro diximus alius.

Aqua & terra reddamini. XLVIII

Ἴδωσ καὶ γῶνα γήμοιδα id est, In terram uertamini aquamq;. Pro eo, quod est, reddamini in nihilum ac pereatis. Hemistichū hoc sic refertur ab Hesychio, quasi prouerbio iactatum. Ex terra et aqua gignuntur oia, et in haec resoluuntur omnia.

Mars communis. XLIX

Incertū ac uariū belli euentum notabat hoc dictio, Ἀρεῖ κοινός, id est, Mars cōis. Sūper est ex Homerica Iliad. Σ. εἰσὸς ζυμῶναι καὶ τοὶ κλεινότερα κατέκτα, id est, Communis Mars, inq; uicem perimit perimentem. Quod dictum Aristoteles lib. rhetor. 2. inter prouerbiales sententias commemorat. Rursus in eodem libro. Νίκαν δ' ἀπαμειβεται ἀνδρα, id est, Nunc his nunc illis contigit uincere. Titus Linius belli Punici lib. 10. Quū tuas uires, tum iam fortune, Martemq; belli cōmunē propone animo, utrinq; ferrū, corpora humana erant, nusquam minus quā in bello euentus respondēt. Rursus ab urbe cond. lib. 8. Quid illum facturum fuisse, si, quod belli casus seruit, Marsq; cōmunis, aduersa pugna euicisset? Iterū eodē lib. Nostra certamina Romanis non uerba legatorū, nec hominū quiquā disceptator, sed campus Cāpanus, in quo cōcurrēdū est, et arma, et cōis Marsi belli decernēt.

deceret. Et in eodē aliis. Ibi in cōclis Numinis imperator eorū, affirmādo cōmūē uere Martē belli, ut rāq; aciem pari eade prostrāsse, &c. Rursum lib. ab urbe cōd. 7. Samnitiū inquit, bellū incipitū Martē gessit. Apud eundem frequēs est, equo Marte discessim est, quoties neutri p̄ti cecit uictoria. M. T. ullius Philippica 11. Sed ut cōcedā incerto exitu esse belli, Martē cōmūē, tonē pro libertate, uitā periculo decernendū. De Marte cōmūē nonnihil attingimus in prouerbio, Omnium rerum uicissitūdo. Πορὸ ἐπιπέλοιο Homero Mars dicitur, ab ἐπιπὸ quam belli fortunam esse putant.

Lex in manibus. L

Ἐν χειρῶν νόμος, id est, Lege manū dicitur, quum res uī geritur, nō ex p̄scripto legum. Aeschines cōtra Timarchum, φιλακτέροσ δὲ τοῖσ ἅλλογιστοιῖσ ἢ τοῖσ τῷ αἰσιουσι πελαγίαισ πελιπερωμένοισ, τοὺσ ἐν χειρῶν νόμω τὰσ πελαγίῶσ καταλύοντασ, id est, Etsi uero qui sequuntur oligarchiam, & apud quos inaequalis est reipub. administratio, cauendi sunt qui lege que est in manibus sita, ciuitatis statum labefaciunt. Etiam si sermo Graecus ambiguus est, legi potest, τοὺσ ἐν χειρῶν νόμω, id est, Eos qui sunt in lege manuum, & τοὺσ καταλύοντασ ἐν χειρῶν νόμω. De ἔπιπ νόμος dictum est aliis.

Nihil inanius quam multa scire. LI

Apud Athenenum libro 13. Hippon, qui dicitur ἔπιπ, dicitur autor huius uersiculi, Ἐπιπ μαθημοσύνησ ἐστὶ οὐ κενώτεροσ οὐδὲν. id est, Non aliud magis inane p̄uit quam plurima scire.

Citatur idem ex Timone,

Ἐπιπ μαθημοσύνησ ἐστὶ οὐ κενώτεροσ ἄλλο. Conuenit in eos qui maluit multa dicere quam utilia. Hebraeus Ecclesiastes non abhorret ab hac sententia, quā apponit scientiam, apponit & dolorē, & in multis sciētia multa indignatio. Contra laudata est Hippie Ἐπιπ μαθημοσύνησ.

Κύκλωσ περιέλειπεν. LII

Qui arte circūagiit quempiā, ut quē se potuit aliqud egisse, nihil egerit, aut in idem recidat unde uolebat extricari, κύκλωσ περιέλειπεν dicitur. Ita Plato in Charmide τὸ μικρὸν ἔφασ ἐ γὰρ πάλαι μὲ πηδύλακεσ κύκλωσ ἀπεκνήθησ ἔπιπ, id est, O scelerate iniquā, iam dudū me in orbem circūagiis nō sentienti. Fuit enim hoc arte sophistica, ut qui cōtra dicitur, post asserueret ambagibus circūactus quod prius negabat, aut cōtra. Metaphora ducta ab equis, qui circūacti, nō reducantur, unde prius res silicbat pauidi. Similis ludus exercebatur in Labyrinthis. Confine illi, In easdem anas incitasti.

Iouis lac. LIII

Quod insigniter esset lautum in eibis, Iouis lac ueteres appellabant. Ἐπιπ, apud Ath. lib. 14.

καὶ τρυφὸσ ὀπιὰσ ἔστι ἐ δίοσ γάλα. id est, Est succulentus caseusq; & lac Iouis. Apud eū frequēter inter ciborū delicias cōmemoratur, δίοσ ἐγκέφαλοσ, de quo aliā diximus. Persae, si quid esset exqui site lautum, appellabant Δίοσ ἢ βασίλειοσ ἐγκέφαλοσ, id est, Iouis & regis cerebrū, propterea quod uer Persarum solet dare p̄cemiū honorariū, si quis nouam aliquod edulij genus repperisset. Clearchus apud eundē lib. 11. quāquam eadē mitibus alijs uerbis commemorat. Videtur antiqua quicquid eximium uideri uolebant, Ioui tribuisse. Inde illud est Satyra,

Et Iouis auribus ista seruas.

Mæsonica dicteria. LIII

Dicteria petulantius iacta, p̄fici Mæsonica uocabant, ἐπιπ ματτα μαισονικάσ, à Mæsonē quodā histrione cō-

mediarum Megarensi, cuius inuentum est persona, quā d̄ repertore, Graeci μαίσιωνα uocant: repperit enim personam famulū & coqui. Quin & ueteres Graeci coquum uocabantur μαίσιωνα uocabant, exterum ἔπιπ. In comedijs autem semper inducitur coqui dicaces, p̄sertim apud Flautum. Id testatur Philemon alicubi,

Ἐπιγὰρ ἄσπερ οὐ μάγαροσ εἰσ πῶν δίκαισ Ἐλεφ, ἀπὸ λῆθσ γὰρ οὐδὲρ μά τὸνσ τῶσ ἐσπ ἔπι λέγει σαυίμα. id est,

Recepti in edes non coquum, sed masculam Sp̄bingem, nihil enim per deos intelligo. Simpliciter, ex his que loquitur.

Conuenit cum Hipponacteo p̄conio.

Necessitas magistra. LV

Suidas ex Carhedonio citat hoc prouerbiū, χρεία Διὸσ ἀσκή, καὶ ἄμασ ἐσπ ἔπιπ. id est, Cautum ē rudi reddit magistra necessitas. Tempus, rerū usus, ipsaq; necessitas excitat ingeniū ad discēdas artes. Id est indicat Graecorum sententia, σοφία πινίαν ἔλαχεσ, & apud Aristophanem Penia iactat se artū inuentricē. A Perso ueter dicitur magister artis ingenijq; largitor.

Vita spinosa. LVI

Ἐπιπ ἀκευλόδωσ, id est, Vita spinosa, aspera, dura, ac p̄fisa, qualem agebat illi, quibus glandes erant loco placentarum. Suidas cōiungit hoc Atticis prouerbijs, quibus mollem ac delicatam uitā d̄claramus, ueluti cōtrariū. Idē indicat eodem sensu dicit, ἔπιπ ἀδύωσ, id est, uiam nō uiam, hoc est, tristē & insuauem. Nam Latinis interdū uicere dicitur, non qui spirant tantū, sed qui genaliter uiuunt. Contra Graecis ἀδύωσ ἔπιπ dicitur, quibus de sunt uitae p̄sidia. Aeschines aduersus Timarchū, ἀλλῶσ ποταπῶν γάλλωσ, καὶ τὸν βίωσ ἀδύωσ τῶν αὐτῆσ ἔπιπ ἀκευλόδωσ, id est, Ignominia notās eiusmodi mulierē, & uitam nō uiam reddens. Turpiter enim uiuere nō est uiuere. Potest intelligi & de accessis facultatibus. Idē in oratione, ἔπιπ ἐστὶ ἔπιπ ἀκευλόδωσ, ἀδύωσ εἶναι μαι τὸν λοιπὸν βίωσ νομίζω, id est, Reliquam uitae mihi nō uiuēdā existimo, hoc est, infelicem & calamitosam.

Bestia bestiam nouit. LVII

Aristoteles lib. rhetoricōn 1. Inter similitudinū & affinitatis prouerbia refert & hoc, Ἐπιπ ἔπιπ δὲσ δὲσ, id est, Nouit p̄fecto fera ferā. Videtur fragmentū iambici trimetri, utiq; deprauatum est apud Aristotelem. Dicit Graecis bestia dicitur, sed proprie fera aut noxia, quod Graecis sunt apri, lupi, & uiperæ. Unde hominum moribus effratis, ingenioq; aegrestī, dicitur d̄ uocant. Congruet, ubi conuenit inter duos pariter improbos. Simile illi, Furem; fur cognouit, & lupum lupus.

Cæci p̄scriptio. LVIII

τυφλὸσ ἔπιπ ἀκευλόδωσ, id est, Cæci iussio siue exhortatio, dicitur absurda, quoties ipse qui p̄scribit, nō intelligit quid dicat. Socrates apud Platōnē in Theeteto, redarguit absurdā Theetete p̄ceptiōē, ὑβέρησ, ut qui rectam habet opinionē, recte opinionē assentiret, cōferi illius orationē loro aut p̄sillio circūuolubili, sed rectus p̄uat dicentū, Cæci iussione, τυφλὸσ δὲ ἔπιπ ἀκευλόδωσ ἔπιπ καλοῖτο δὲ νεωτόροσ τὸ ἔπιπ ἀ ἐχομῶν ταῦτα π̄σοσθεσθῶν καλὴν, ἢνα μαι βρωμῶν δὲ δὲ ἔπιπ ἔπιπ π̄σιν γινώσκωσ τοῖσ κ̄ ἐκοτομῶν. id est, Sed rectus cæci p̄ceptio dicitur, siquidē uere, ut ea que habemus accipiamus, ut discamus, ea que opinamur: plāne cōuenit homini insigniter caligati, Aliās reletum est nobis illud Horatij: Cæcus uti si monstrat iter. Itē Cæca spectantur

Sequitur

SEQUUNTUR

EA QUAE OPERI
passim inferunt.

ET PRIMUM quidem Columna 17. linea 33. post
haec uerba, semet occultit, adiecit sequentia:

Quantquam Plinius lib. 32. cap. ultimo, Melanorū inter pisces recenset, quom de sepibus multa prioribus libris differētur, ut uideatur non idem esse piscis, Melanorus et Septia. Theodoros Gaza, Melanorū, oculatan uertit, quē piscem nominat tantum loco quem modo indicauimus.

Col. 21. lin. 9. post haec, non satis intelligeban, adiecit Nisi quod consultus Graecis codicibus comperi tandem uel librarij uel interpretis errorem. Siquidem Graeca sic habent: ποταμοῦ ὡς οἱ τυβαχορικοί τοῖς μὲν κιάμας ἀφωσιέντο δὲ τὰς λεγομένας αἰτίας, τὸν δὲ λάθυρον ἢ τὸν ἐρεβίνθον, ὡς παρανομίαις τῶ ἐρεβίνθου καὶ τῆς λάθης; id est, an quod Pythagorici fabas quidē abominabatur, ob causas quae struntur. Lathyrum autē et Erebinthū, quod nomen à Lethe et Erebo deductum habent? Haec uerba Plutarchi uerba retulimus. Lathyrus autem et Erebinthus Cicero's genera sunt. Lethe Graecis obliuionem sonat, Erebus à caligine nomen habet, inauspicata uoces sapientie studiofis. Hic lapsus in hoc profuit, ut Latini codicis mēdum ostēderimus, ne quis ad eundem impingat lapidem.

Col. 61. lin. 19. post, abdo me in bibliothecam, Veteres enim quod inauspicatum haberi uolebant, atrum aut nigrum uocabant: quod felix, album. Vnde apud Senecā Africanus Pollio, Albutij sententias, quod inauspicatae essent et aperis, solutus est ab eis appellare. Quin et Graecis λευκός ποταμός dicitur, qui clarior rem explicat.

Col. 63. lin. 48. post uerba, matrimonij accepta, adiecit, Apud Strabonem mihi locus in codice Graeco uideatur nō uicere menda. Sic enim legitur in editione Aldina: ὡς τοῦ γεωργικῆς διαμολοῦσθαι αὐτῶ κατὰ τὸ λόγιον, ἢ παρανομίαις τῶν πρὸς αὐτοὺς, μὴ εἰς τὸν ἥρωα τῶν ἐν τῆμεσὶ λεγόντων ἐπιτροπῶν αὐτοῖς. Fortassis tolerabilior erit lectio, si tollas coniuunctionem, et, et pro legόντων reponas λεγόμενον. Ceterum quā Strabo recenset pro uerbum priusquam referat adhibiti herocē, indicat potius in eos dici solitum, quā potentiores se laceffunt. Etiam si nihil uetat pro uerbum ad uarios usus accommodari.

Col. 71. lin. 22. post haec uerba, laudatissimis auctoribus, Plato in Phaedro faciens Socratem Alcibiadī suo more respondentem, quod lucri cupidus formam corporis, formam mentis meliore commutare uellet, καὶ τῶ ὄντι χεῖροστας χαλκίου δὲ ἰαμειβοδῶν νοσῆς, id est, cum his que uere aerae sunt, aereis commutare cogitas. Quantquam interpres pro aereis, uertit auribaculum. Item,

Col. 73. lin. 6. post uerba, Bos in lingua, Sunt qui tradant apud eosdem fuisse triobolum, quod et hemidrachmum appellat. Nam drachma senos obolos continet. Trioboli nomisma, ex una parte iouis effigiem habebat, ex altera noctue.

Col. 82. lin. 15. post uerba, uicē λυγρῶν, adiecit Quos uerfus quoniam initio desperabamus commodius uertit posse, ab Argyropylo uerfos subiecimus: Terram nam terra, Lympha cognoscimus aquam, Aetheraq; aethere, sanē ignis dignoscitur igni, Sic et amore amor, ad tristi discordia lite,

Quantquam in primo uersu suspicor à librarijs undam uersam in aqua. Post amecorū rogata nostra addidimus qualiaciūq; Terra quidem terra sentitur, Lymphaq; Lympha, Aetherq; aethere porus, at igni noxius ignis, Dulcis amore amor, atque odio finestra simul at.

Argyropylos explendū carminis gratia pro uno uerbo ὄπτοα παρμῶ duo reddidit, cognoscimus et dignoscitur, duo epizetha praeermitit, δ' ἰον ἢ ἀδ' ἰλον. Deinde uocis repetitae gratiam bis perdidit, in aquam et undam, in discordia et lite, ut ne commemorem duritiam cōpositionis in Terrā nam: Sic et sanē aether de suo atteuit. Nos amori addidimus epitheton, sed quod fuerat additurus poeta, si per metri leges licuisset, quando quidem uoci cōtrarie addidit suū, uicē λυγρῶ. Non haec mihi dicuntur, ut suggille uerum de suis daps optimis optime meritum, sed ut iudicio proficiant adolefcentes, quibus haec potissimum scribuntur.

Col. 96. lin. 3. à fine, post τὸ δέματ', Rursus uide te o bone Cronie ridentem fabule catastrophem, Columna 90. linea 10. à fine post uerba, et pro uerbo, inferuit sequentia.

De Lydiae Corico sentit et Strabo cuius uerba subscribimus ex libro 14. πρῶν δὲ ἐλάφῳ ἐπὶ ἐρυθρῶν, πρῶτον ἢ ἐπὶ ἠελίου ἐστὶ τῆμος, εἴτα κερκῶν ὄρεθ' ὕψιστον Ἰλιμῶν ὑπὸ αὐτῶν κωνσῆς, ἢ ὄρεθ' ἐρυθραῖ Ἰλιμῶν καλῶς μύθος, ἢ ἐρεβίνθου πλείους ἔπειρο, φασὶ δὲ τὸ πρῶτον ἄλλῳ τῷ κερκῶν πᾶντα ληκῆσια ὑπέκειναι τὸ κωνσῆσι καὶ λουμῶνι ὑπεραμείωμ' ἔσπρον καινῶν τῶ ἐρεβίνθου τὸ πλοῖον ζομῶν. καταπαρμῶν δὲ γούρῳ ἐν τοῖς λιμαῖσι τοῖς κερκῶνι ζομῶν δὲ ἐμπόροις προσφοίτην, καὶ ὅτα κωνσῆν τί φέροιμ' ἢ τὸ πλείον. εἴτα συνελθόντας ἀναχέσει τοῖς ἀνθρώποις ἐπιτροπῶν ἢ καταρπῆζεν, ἀφ' οὗ δὴ πᾶντα τῶν πολυπηγῶν ἢ κατα κῆρμ' ἐπιχέσονται τὸ λάθη καὶ ἐν ἀποστήτων διατα λεγομῶν κωνσῆσι καλῶς μὲν, καὶ ἐν πρῶμῳ φασί μὲν τὸ δ' ἄρ' ὁ κερκῶν ἢ κερκῶν, ὅταν δ' οὖν τῆς πρῶμῳ δ' ἀποστήτων, καὶ λαοδᾶν ἢ δὲ δὲ τῶν κατὰ σκοπῶν τῶν φιλοπτεροῦν τὰ μὴ προσκοινύτας id est, Priusquam perueniat Erythras, primū occurrit opapidulū Ere Tium, deinde Corycyus mons excelsus, atq; huic subiectus portus Casytas, mox alius portus dicitur Erythrae, dein alij cōplures. Narrat autē Corycū praeermaniātibz oia plena latrocinijz esse quorundā quos Coryceos appellat. Hi noui insidiarū genus comēti fuerāt in nauigantes, Siquē dispersi per portus, negotiatoris qui forte appulerāt adibant, subauscultabatq; qd uerū ferret, quo nauāgare: deinde illos in alij reueros collectē adoriebatur, ac spoliabat: deinde facti est ut quēvis cariosum, autē auscultāt que elatū et in oculato dicitur Corycae uocemus, Prouerbiaq; dicamus hie Coryceus auscultauit, quoties alijs fuis uisus est egisse dixisse clam, quū tamē nō latuerit, propter eos q subauscultat ac sciscitari suadet, que nō oportet. Haec uerba Strabo. In cuius uerba bis nō uidetur abesse deprauatio: uia tolletur, si pro ληκῆσια legas ληκῶν, altera si legas, τὸ λάθη ἢ ἐν ἀποστήτων πρῶτον ἢ κωνσῆσι καὶ διαλεγομῶν, sic enim legisse uidetur interpres. Itaq; quae dum sit ciuitates eiusdē nois, ad utraq; referri uerbi auctores, Stephanus ostēdit et in Cilicia ciuitatē Corycū esse, quae portu saloq; cingitur, ut ait Pōponius Mela, angustio terrore cōiētē adnexa, cui uicina specus illa multorū literis nobilitata. Iā Cilices piratas fuisse accepimus: Hanc eandē arbitror esse eū ea quā in Pamphylia ponit Zeenodotus et Suidas, quod in Pamphylia Cilicie sit cōiētis, atq; olim

olim bona Cilicia pars imputabatur in Pamphylia. Idem Stephanus indicat et insula fuisse eius nois. Rursum Crete promontorium esse Corycia, et eiusdem nominis portum Aethiopia.

Col. 149. lin. 15. post verb. deorsum manina,

Apud Athenaeum libro sexto:

Ἐκεῖ μεταφῆρα
ἔκειτο αὐτῶν τῶν ἄνω τε καὶ κάτω. id est,

Sed ista singuli,

Sorsum deorsum transserunt.

De poetis loquitur qui nihil ipsi repererunt noui, sed ab alijs inuenta, menscent et aliter tractanda faciunt sua.

Et ad calcem eiusdem adagij haec adiecit,

Cuiusmodi sunt et illa, sorsum, deorsum, intro, foras, hac illac, et Graecis: ἀνω καὶ κάτω, πρὸς ἄνω καὶ πρὸς κάτω.

Quo longius recesserit a rebus corporeis, hoc plus ueritatis habebit adagium. Quod genus est illud iuliani ad Galenum libro quo hunc refellit: Οὐδ' ἄν παύσασθαι ἡμᾶς τε ἢ θεοῦ τινος ἐπὶ ἀλλήλοις, ὅτι ἴσασιν τί φησὶν ἔστιν ἄνω τε καὶ κάτω ἑκατέρωθεν, ἑκατέρωθεν τῶν ταυτῶν. id est, Nequaquam persuasuri sunt uel nobis, uel sibi ipsis uere, ipsos scire, quid sit natura quam sorsum ac deorsum celebrant, ubique magnifice praedicantes. Ita qui uarijs modis rem apud se se expendit ἀνω κάτω λελογικένας dici poterit.

Col. 151. lin. 5. post αὐτῶν ἔχειν, inseruit

O captus aorum hominibus ornatisimus,

Vt nec genitrix, nec pater, nec liberi

In aedibus tales uoluptates ferunt:

Quales paris tu his, qui domi te possident.

Quod si hoc modo Veneris resident lumina,

Haud mirum amores si citi inuener abiles.

Subit interim admirari peruersum preposterumque mortaliū ingenium. Sententiam improbam in sicca fabula, sub persona improba, ab histrione recitatum in theatro non ferunt, ac per tumultum eiciunt, sibi quisque domi ignoscit. Quotus enim quisque est qui studio uitae non loquitur, quod illic histrionum natabat? Horrent uoces in theatro, et non horrent rem in omni uita? Quid infamius, quid execratius apud omnes mendacij uocabulo, quid ipsa re in moribus hominum usitatum? Quid periculis detestabilibus? Excute uitam hominum, peruisij plena sunt omnia. Vide quid populo iurent principes, quid episcopi, quid abbates, imo quid in baptismo Christiani omnes, Confer mores, quantum inuenies peruisiorum magnitudinem? Quam abominantur facis nomen. At in uita nihil aliud inuenies. Nisi forte furtum non esse accipere pecuniam mutuum animo non reddendi, negare depositum quum tutum est, mala fide inuadere hereditatem aut possessionem alienam, imponere emptori, suffragari nominibus materia quam susceperis, pro gemmis uitra obtundere, aliud uani genus pro alio uendere. Denique nullam praetermittere occasionem fraudandi proximum. Sed ad prouerbia redeo.

Col. 152. lin. 4. a fine post uerb. uocentur. Ὁ λαντοῖ.

Contra qui sibi displicent putiduli uocantur. Μα. Altera rancidula est, altera putidula est.

Est autem id uerbum ferè insitum, ut sua cuique magis probentur quam aliena, quod tamè eximie uidetur fuisse in Afris. Nusquam autem haec pestis immedicabilior, quam in dogmatibus quorū persuasione semel imbuti sanus, id quod eleganter notat Galenus libro 7. φυσικῶν δυνάμεων πρώτο, ὅπως ἕξει δυσκαταστήτου ἢ κακῶν ἐστὶν ἢ πρὶ τῶν ἀειρέσων. Ὁ λαομαία καὶ δυσκαταστήτου ἐμ ποῖς μάλιστα ἢ ψόβους ἀπείρους δυσκαταστήτου. id est, Adeo de sectis contentio

malum est, quod aegre excutitur, et cum primis incliabile, denique quauis seabe insanabilis.

Col. 154. lin. 38. plures tribus, immutauit, plures quinqs: et adiecit seq.

Cherephon apud Athenaeum libro sexto uidetur admittere comuias, usque ad triginta, duntaxat in nuptijs. Ceterum quibus datum erat negotium numerandi comuias, γυναικονόμος appellanti. Refert inibi fabulam non illeptidam. Parasitus quum inuocatus uenisset ad nuptias, et post stremsu accumberet, gyneconomi numeratis comuiis, iussurunt illum abire, quod contra legem, super numerum triginta sequutus esset. At ille, numerate, inquit, denuo, a me sanctes inuium. Hoc pacto non erat futurus supernumerarius.

Col. 177. lin. 12. a fine, post uerb. sic enim dicimus, inferuit seq.

Idem de oratore lib. 3. de Pericle loquens. At hunc, inquit, non elanator diligit ad clepsydram latrare docuerat, sed ut accipimus Quae omniū ille Anaxagoras uir summus in maximarum rerū scientia. Philetas apud Athenaeum lib. secundo. πρῶτα ὡσαύτῃ οἱ ἕκτορες πρὸς ἴδιον ἕταρον, id est, Tantum, ut solent rhetores ad aquam dixi: fuerat autem de aqua sermo. Hinc captata est allusionis gratia.

Colūna. 181. lin. 4. a fine post uerb. ληξὸν ἰσχυρ, inferuit sequentia.

ληξὸν μακρόν dixit Galenus libro πρὶ δυνάμεων φυσικῶν secundo. ληξὸν οὖν μακρόν ἐστὶν ἔπειτα τῶν πόρων ὑπόθεσις εἰς φυσικὴν ἐνεργειάν, id est, Magnae igitur rugae sunt omnis pororum suppositio ad uim naturalem. Iucundius fit quum refertur ad personam, uelut apud Athenaeum libro sexto. οἱ δὲ ποικίλοι φησὶ, ληξὸν εἰσὶν, id est, Porro poetas rugas esse praedicat.

Col. 187. lin. 42. a fine post uerb. per omnia sequeretur, Rursum Academicarum Quaest. lib. 2. Quibus concessis digigitum progredi non possunt.

Col. 190. lin. 26. post uerb. euenisset, Est apud Lampridium in Alexandro, Miles non timet, nisi uocatus sit, calcatus, armatus, et habens aliud in zona.

Col. 193. lin. 4. a fine post uerb. ac stulte, Simili modo uocamus κρονικά uetera et obsoleta deficijs.

Sic apud Athenaeum lib. 7. quipstia, Arrianus opinor, τὰς τετα εἰς κρονικά ἔστιν ὁ ἑρπῆς, id est, Isthaec Saturnia sunt o amice cibaria. Poeta fingunt Saturnum regno pulsū, et huius loco regnare Iouem.

Col. 196. lin. 31. post uerb. qualis est turdorum, Tametsi Aristoteles adimū omnibus piscibus uocem, excepto scaphro, et porco fluuiatili. Veteres autem quibus piscē uocabant ἰχθυόσας, quod uocem edere non possent. ἰχθυόσας siquidem est ἰχθυόσας, id est, cobiberi, et ὄψ. unde apud Theocritū ἰχθυόσας pro piscari. Addit Athenaeus Pythagoricos a ceteris animantibus non profus abstinere, sed quibusdam ex his uesci, quaedam etiā sacrificare, solos pisces non gustare quasi sacros ob ἕχρημασίαν quā Pythagoras docuit.

Eadem colūna lin. 7. a fine, post uerb. non ranarum:

Sed germanā lectionē Hermolau ex fide ueterū codicū restituit. Scirphus aut una est ἰψιλῶν, quas Graeci ἀσπερόσας uocāt. Nō uidetur autem satis cōuenire uerba Plinij, cū Graecorum cōmentarijs. Nā hic ait mutas esse in Scirpho, illi negāt uocē edere deponitatis in Scyrū, quasi in Scirpho uocales, in Scyro obmutesceret. Verū atētius intuenti rē, nihil est ab asiradi. Scirphus uanas habebat mutas. Eas ut rē prodigiosam deponitātē in Scyrū, quas cū Scyrj mirarētur esse mutas, praeter ingenium

ingenium ranarum indigenarum, dicebant βατραχῶν ἐκ στέπιον. Ea uox abiit in proverbium.

Col. 210. lin. 19. post uerb. defugiendam esse plianam, Notat et Stephanus, Cuman ac Lesbium male uulgo audisse stupiditatis nomen. Proverbum autem non sentit de Ciana Italie, sed Acolidis, que eadem dicta fuisse Anaxonium et Phriconitis, aut ut Herodotus libro primo Phryonitis.

Col. 216. lin. 14. à fine, post uerb. accusantes, Iureconsulti composita uoce ἐκμοδιῶν uocat. Ita Paulus, Pandect. lib. 4. Tit. de minoribus, cap. et si sine dolo. Item et in Eremodicijs ei subuenitur. Cōstat autē oīs entis hominibus restitutionē Eremodicij præstari debere, si doceat se ex iniusta causa abfuisse. Rursus lib. 4. 6. Titulo iudicatum solui. cap. Quid queratur. Si interposita iudicatum solui stipulatione, quis reum non defenderet, postea ex eremodicio sententiam esset passus, an obrem iudicatum clausula committatur et c. Rursus in codice libro tertio. Tit. de iudicijs, cap. propterandum. Sin autem reus abfuerit, et similis eius processerit requisitio, quemadmodum pro persona actoris ediximus, etiam absente reo Eremodicio contrahatur. Hæc Iustinianus. Est igitur ἐκμοδιῶν quem altera parte absente fertur sententia.

Col. 223. lin. 12. à fine, post uerb. deos illos appellans, Quintilianus in Institutionum lib. 1. hominem omnibus numeris consummatum, uulgo mortalem deum dici solitum indicat. Nam sapientes, inquit, formantes eum, qui sit futurus consummatius undiq; et ut dicunt mortalis quidam deus, non modo cognitione celestium uel mortalium putant insitendum et c.

Col. 230. li. 1. 4. à fine, post uerb. grauis sit iactura, Εἰ δὲ ἡμεῖς οἱ νεοὶ φοβησθε, ὡσαύτῃ καὶ κατὰ τὴν ἐμοὶ ἔσο οὐ κινδυνώθῃ. ὡς ἐργῶ ἐπιφθὴ καὶ προσβόλης ἐμὴ πικραίνωσάν μῃ ποιοῦσθαι, καὶ πρὸς ἰδίωμιν ἐμῶν τῶν διονυσιδώδων τῶν ὡσαύτῃ τῆ μηδεία τῆ κόλχου ἀσφάλλω με. C. εἰ μὴ βόλευται, ἐλέτω. εἰ δ' οὐ, τίθετα λεῖπαι ποτὸ στίβου, μόνου χροῦ ἀσφάλλω, id est, Quid si timetis nos iuuenes, in me tanquam in Care fiat periculum. Nam et ipse quandoquidem senex sum, paratus sum subire periculum, meq; ipsum trado huic Dionysodoro, quasi Medæ Colchicæ: perdat me, et si uelit in lebece coquat me. Sin minus, quicquid uoluerit, id faciat, tantum ut me reddat probum.

Columna 235. linea 11. à fine, post hæc uerba, à patella fixoria, adiecit sequentia, Libro 46. refert hunc senarium ex Pherecrate, Ἀπὸ πηγῶν τ' ἐφασκεν ἄφρας φαρῆμ. id est, Se uelci apus dixit è sartagine. Quidam pro lopade τήγαυον dixere, quod Iones ἠγαυον. Hinc uox composita ἀποτηγαυίζω. Ita Phrynichus apud Athenæū lib. 6. εἰ δ' ἀποτηγαυίζω ἄνεν συμβόλωμιν, id est, uicandum est à sartagine tollere sine symbolis, id est, si nihil sit solvendum, et si id liceat immuni. Rursus alijs apud huc ipsum ex Archestrato, ἀραπαύδουσσι ὀβελισίωμιν, id est, Rapiens à ueru. De muliere que sacra nondum immolata de uotare dicta sit. Apud eundem libro 6. Anaxandrides. τῶν ζωγράφων μὲν ἢ καλὰ χροσφῆγίω, ἐν τοῖς πινάξι μεμαρμῆλιν θανμῆζεται, Αὐτὴ δὲ σεμνῶς ἐκ λοπιδῶν ἀγαπᾶται Ἀπὸ τῶ ταγλῶστ' εὐδῶος ἀραυίτην, id est, Pictoris opera pulchra, tabula pensili spectantur, ac spectata sunt miraculo, at

Rapiuntur hæc è lopade pulchre, ac protinus Redduntur ipsa euanida è saragine.

Col. 249. amouit Proverbum LV I. Phocenium amolito: Et substituit seq. Sybaritica oratio.

LV I Συβαριτικοὶ λόγοι, id est, Sybaritici sermones. Hecychius narrat Ἀκωσῆμ quempian, Sybaritan opinor, summo studio incubuisse, ut orationis quoque genus haberet latissimum et opiparum, hinc iocum proverbialem ortum, ut oratio nitidior et accurtior, Sybaritica diceretur. De loqu Sybaritarum in apparandis conuiuijs, dictum est in procerbio, Sybaritica mensa. Sic et Asiaticum dicendi genus uenit in proverbium. Fit enim ferè, ut qualis uita talis sit oratio. Congruet et in orationem arroganter atque ampullosam. Nam et fastus nomine notati sunt Sybaritæ, Sybaritæ per plateas.

Col. 260. lin. 39. post uerb. ait Plautus, Ostentatorem diuitiarum elegante uerbo Alexis apud Athenæum libro sexto, πτωχολαζῶνα dixit, eodem uerbo declarans fastum cum paupertate coniunctum. Nunc mundus hoc hominum genere plenus est, qui plusquam tyramionicum fastum cum paupertatis professione coniungunt.

Col. 261. lin. 18. post uerbum, expiat, E simili superstitione profectum est, quod indicat Athenæus libro primo. priuscos ad depellenda mala solitos ter abstergeri. Refert uersiculum hunc Cyrenæi Τερεῖς ἀπομαρμαλῖοισι θεοὶ δ' ἰδ' ὄσσην ἄμνηνον, id est, Ter uero abstergis, melius bona numina donant.

Col. 263. lin. 12. post uerb. fitetur et Aristoteles, Pro deo supponens sapientiam. Huc pertinet quod ex poetâ quodiam refert Athenæus lib. 1. de laudibus uni. Πόσας δ' ἐκ κραδίως, αἰτίως ἀνθρώπων ἀλαπάξει Πίνωμεν, καὶ ἡλὶ μέγιστον ὑπὲρ μέτρον δὲ χροσφῆμ, id est, Atqui omnes hominum pellit de pectore curas Si modo dicere biberis, sin abis; modo, nociturum est.

Col. 269. lin. 15. à fine post uerb. deprehendes, Lepidus erit si longius transierat, uelut in eos qui barba, pallioq; simulant sanctimoniam. Tales Augustinus alibi non ineleganter amiculo philosophos appellat. Et Ammianus lib. 14. Antigonium quandam amicum tenus philosophum appellat, de barbæ tenus sapientibus ante a nobis dictum est.

Col. 272. lin. 3. post uerb. μεταλαβέμ. Quid crocites scio, nempe si quicumq; rei Furto inuolarum, ut hinc tibi partem feras

Col. 272. lin. 14. à fine, post uerb. ebrios, At idem libro 10. refert Anacharsidis dictum, ὅτι θεοὶ εἰς δόξαν τοῖς μεθύουσιν γίνονται, id est, quod fuisse opinionibus accidit temulentis, ac mox narrat quiddam haud infestum. Quidam è conuiuij dixerat Anacharsidi: Vxorem duxisti admodum deformem. At ille, Prorsus, inquit, idem mihi uideatur, sed heus puer, porrigere poculum meracius, ut illam faciam formosam. Non solum igitur amanti, uerum etiam ebrio τὰ μὴ καλὰ καλὰ φέρονται, quemadmodum inquit Theocritus. Atqui uerum qui potest dicere, qui labitur rerum iudicio: Sed uerum non semper respondet mendacio, uerum interdum simulationi. Potest autem fieri, ut ex animo loquatur, qui tamen fingit dicat, et uerum dicere, qui non uere loquatur. Pro streuo proverbium non sentit de infama temulentia, que facit, ut que fixa sunt uideantur ambulare, et que simplicia uideantur multicia, sed de moderatis, que dysoptiam ac ficum excutit.

Col. 273. li. 10. post uerb. cap. tertio,
Idem testator Plutarchus in problematib. xvij. priscorum,
quod priscis omnis fere possessio erat in gregibus & armen-
tis. Vnde & a pecoribus dictam pecuniam uoluit.

Col. 273. li. 26. post uerb. citra marmos,
Qui scriptis scholia in Homerum libro secundo, tradit bo-
uem apud priscos, in honore fuisse, quem multis de causis,
tam precipue quod Apollini sacrum sit animal: itaque in altera
parte nominatus in sculpebant bonè, in altera facie regiã.

Col. 273. li. 1. post uerbum unguentum,
Siquidem auctore Dioscoride, & oculorum aciem ebebet, sto-
macho grauis, intestinis noxia, neruis, pulmonis, & capiti ini-
mica, gignit turbulenta infomia.

Et ad finem eiusdem prouerbij,
Atheneus lib. 2. citat hunc trimetrum ex Eupolide:
Οψα σενικος φλυταιδων κερτυδιου. id est,
Conditum optare uile malumq; opsonum.

Est autem apud scriptores hoc legimen cum primis celebre,
quemadmodum, bulbus, cepe, & allium, nonnulli etiam en-
comium lentis scripserunt. Quaedam per se pulchra sunt, quæ
tamen sibi nõ cõgruant. Elegatis igitur est seire quid cui con-
ueniat. Diocles philosophus habitus est ψοφαρ. Hic
euidam interroganti, uix piscis esset melior, congruus an la-
bræx, nobis dictus lupus, alter, inquit, elixus, alter assus. Sic
Flaccus de poeta: Bello malus, utilis urbi. Quoties munus de-
legatur, munus accommodo, apte dixeris ἐμ φακῆ μνηρον.

Adjicietur & hoc apud autores dictionem hanc comperio
uix scriptam, nunc acute, φακῆς nunc circũflexe, φακῆς,
quod cũ tam crebro occurrat, uix inficitia casuue factũ uide-
ri potest. Vnde coniectio φακῆς, dictam ex contractione pro
φακῆρα. Nam φακῆς legitur apud Athenæum. Idẽ λεον-
την dictam admonet, pro λεοντέα. Hæc igitur quibus pla-
cet origo malum dicere φακῆς, quibus magis placet forma
communis, origine neglecta, scripserunt φακῆς & φακῶ.

Col. 275. li. penulti. post uerb. proficisci,
His adiungendum est illud Antiphanis apud Athenæum lib. 6.
Σωσῶρ σιλῆρον ἀργυρῶς πινεῖς ἕκω. id est,
Putrem Silurum quadrã habens argentea.

Col. 277. li. ultima, post uerb. adiungerent,
Vt autem Suetonius dixit mente lapsos, ita Vlpianus titulo
de magistratibus conuenientis, fiscalitibus lapsos dixit qui
redacti essent ad inopiam.

Col. 278. li. 23. post uerbum portans,
In tales quadrare epitaphium, quod Timocreonis Rhodij,
poète, ceterum uoracis ac bibacis sepulcro inscriptum indi-
cat Athenæus lib. 10.
Μοῦσᾶ πτωχῆν κῆρᾶ φακῶν, κῆρᾶ κῆρᾶ καὶ ἐπιτῶν
ἀνδρῶν πρὸς, κῆρᾶ ἀμακῶν ἐπὶ τῷ. id est,
Multum edi, multumq; bibi, mala plurima dixi in
Mortales, iaceo hic Timocreon Rhodius.

Col. 278. li. 17. à fine, post uerb. speculum,
Conueniet & in eos qui laborant morbo, quem Greci uo-
cant ἀσθεντολογία, id est, qui dicendi finem facere
nesciunt.

Col. 280. li. 16. post uerb. molliorem,
Ammianus lib. decimonono. In alijs nimium seuerus, in hoc
titulo, imã, quod auit, auricula mollior.

Col. 280. li. 21. à fine, post uerb. αικῆς μοι γέγορε.
Id est, mollior a mihi pepone & cucumere facta sunt.

Col. 281. li. 26. post uerb. peruellam.
Danno castigabo pronitentis temeritatem. Rursus lib. 2.

loquar necum & mihi aurem peruellam.
Col. 283. li. 12. post uerb. Clausus.
Idem Augustinus aduersus Manicheum. Sed cum ostende-
dere cõpro certas necessariasq; rationes, quæ illas propo-
sitiones, adamantius, ut dicitur, catenis inuexa, cõsequuntur.

Col. 283. li. 6. à fine, post uerb. um dixit,
Εμ δὲ τωρὸς μὲν τῷ ἴσῳ σὺ ἕσῳ. id est,
Ferrea uero ignis uenit in præcordia uirtus.

Col. 292. li. 12. à fine, post uerb. uiget,
Idem Seneca libro de beneficijs. 2. Sæpe, inquit, nihil inter-
est inter amicorũ munera, & hostiorũ uota. Quicquid illi ac-
cidere optant, in id horum intempestua indulgentia impellit
atq; infruit. Quid aut̃ tuopiis, quam quod uenit frequẽtissi-
me, ut nihil intersit inter odiũ & beneficiũ: in his Seneca uer-
bis pro nota, qd̃ nos ex uictus ex cõparibus reposuimus, uul-
gati codices habebãt. Ad. Id admonuerat ne q̃ ignarus
ut mendũ tollat, quod in multis antehac usu uenit. Prouerbio

Col. 300. li. 13. post uerb. nauicula,
Quin apud Naxios Bacchon, quẽ Βακχῆα dicunt, uicium
effingunt, alterũ quem μᾶλιχον appellat, sciculum. Nam
ficus illi μείλιχον uocant. Existimant autem Bacchũ non ui-
ni tantũ, sed & ficuum autorem. Sic firmè Athenæus lib. 3.

Col. 302. li. 5. post uerb. loquantur,
Quemadmodum dictum est in prouerbio, in uino ueritas. Si-
mili figura dixit Galenus lib. περὶ φυσικῶν δυνάμεων pri-
mo, uelut ex adyto. Απὸ φύσεως τῷ δὲ λυκὸς οὐτὸς ὡσαύ-
τῃ ἀδύτου ἡνὸς ἔχουσαν ἀποφθεγγόμενῃ, περὶ
ἤωμα φῶν ἔνν ἔχουσαν δεξιῶς εἶναι τὸ οὖρον, id est,
pronuntiabat enim lupus iste, perinde quasi ex adyto quo-
piam redderet et oraculum, quod superfluum est ex nutrimento
renum, id esse urinum.

Col. 302. li. 5. à fine, post uerb. corrumpere,
Athenæus lib. 12. narrat Alcibiadam posteaquam à tutori-
bus accepisset suas facultates, Abdũ Hellepontii nauigasse,
atq; illic locu delictijsq; fuisse corruptum, ut non dissimile sit
illi, Non cuius homini contingit adire Corinthum.

Col. 304. li. 6. à fine, post uerb. aliqui accipie,
Quamquam Alitina cãtio pro φρονῆμῃ habet φωνῆμῃ, id
est in ore habere, & melius trochæus tetrameter Græcus
constabit, si pro ἄλβη ἢ legas ἄλμβαε ἢ.

Col. 308. li. 26. post uerb. τῶν τῶν,
Gregorius in epistolis de uili contemptoq; dixit, μᾶλλον
ἀνδραγαθῶν ὀλίγων ὀβολῶν ἕξιοι, id est, Imò potius
mancipium paucis obolis dignum.

Col. 309. li. 3. à fine, post uerb. uel maxime seria.
Seneca de beneficijs libro quarto. Vadamum promitti-
mus, tamen deseruit. Non in omnes datio actio. Deserent
uis maior excusat. Hæc Seneca uerba declarant, uehementer
urgens esse oportere quod excuset uadamonijs promissi deser-
torem. Horatius: Et casu iam respondere uadato Debebat.
Ridet improbum garrulum, qui maluerit periclitari de cau-
sa quam à nugis discedere.

Col. 311. li. 11. post uerb. micantes,
Memini & Diuis Augustinus libro de trinitate octauo, ca-
pite quinto. Nã id inquit, ubi uoluntas facile habemus, ut alia
omittunt, uel micando digitis tribus.

Col. 311. li. 43. post uerb. prædicarent.
Quintilianus libro duodecimo, capite de genere dicendi, scri-
bit hunc in modum. Quos ego existimo, si quod in his sint-
bus uberius inuenierint solum, seruiliorumque segetem, negatu-
ros Atticam esse, quod plusquam acceperit seminis reddat.

quia hanc eius terrae fidem Menander eludit. Ex his colligitur Atticam fidem dictam, quod nec detraherent pactis, nec adderent. Talis erat et soli fides non admodum feracis, quam agrorum fides laudetur, si cum ferore reddat quod creditum est.

Col. 31. 2. limea prima. post uerb. Hamibale, Idem belli punici secundi, libro primo. Has tantas uiri uirtutes ingentia uitia aequabant, inhumana crudelitates, perfidia plusquam punica, nihil ueri, nihil sancti, nullius de metus, nullum uisum adit, nulla religio. His coloribus depingit Hamibale.

Col. 31. 2. li. 2. 4. post uerb. lapidum illidimus, Simile quiddam habet Gregorius Theologus in epistola ad Eusebium episcopum Caesariensem. ὠσώρη εἰ τις ἐνός ἐν δόξῳ τῆ ῥῆ πῶν χρεῖων καταίχκοι τῶ κεφαλήν, τῆ δὲ πῶσι τοῦ σωραίου, id est, Feruide quasi quis eiusdem uiri altera manu scabatur caput, altera malum feriat.

Col. 31. 3. li. 2. post uerb. amarum dulce, Athenaeus libro quarto docet esse fistule genus, à Grecis dicitur μάγαν id est, suae παλαμομάγαν id est, quod idem est graecum et acutum uocem reddat. Unde uersum adducit ex Alexandride.

Μάγαν ἢ λαλῶσα, μικρὸν ἔμας σοὶ καὶ μέγαν, id est, Grande ac pusillum Magade proloquar simul.

Id Graecis dicitur μάγαν ἢ ζῆρον, sonare simul duas uoces, graecum et acutum dicitur πῶσι, ut uocant musicis. Aristoteles sectionis decimenonae, problemate iuxta Graecos codices decimoctauo, iuxta Theodori uersionem. 17. uittur eo uerbo μάγαν ἢ ζῆρον, quaerens quor haec sola harmonia quam dixi uentum magade. Rursus in problemate. 39. iuxta Graecos codices μάγαν ἢ ζῆρον δὲ ἐν τῆ δὲ πῶσι συμφορῶν. id est, Magadissant in concentu diapaason.

Col. 31. 3. li. 32. post uerb. leuare potest, Quin et Dioscorides libro primo indicat lentisci succo ex aqua decoctae figere uacillantes dentes, si eo colluantur: tum et cuspides hinc factas si affricentur, utiles esse dentibus abstergendis.

Col. 31. 6. li. 17. post uerb. et moueant manus, Est autem Graecis φεῖδον sine φεῖδον, nam uarie scribunt, quod Latini uertunt subter, sic enim uertit Theodoros. Cor-tex est arboris semper fluens, et ob id aptus nauibus praesertim ancoralibus, indicat enim ancorae locum, ut à nauitis caueatur, et piscantium tragulis, sustinet enim summus retium funes: utilis est eadorum obtusis amentis, postremo et facinarum calcatu mēstibus hybernis, unde ioco promeribali apud Graecos cortices arborum dicitur: nunc non pudet uiros astituis mensibus tali uti calcatu. Meminit Plinius lib. 16. cap. octauo. Lucianus in ueris narrationibus narrat φεῖδον ποδῶν, unde Graeci φεῖδον quae dicunt supernature. Et φεῖδον loca quae paulo terre tegunt saxa.

Col. 32. 2. li. 2. post uerb. renouueris, Vnde mihi magis uidetur congruere in ὀλιούτως, et sibi placentes, et ut Flaccus inquit, sibi pulchros. Nam Theophrastus tradit, qui Strychnum ederint, sibi uideri pulcherrimos. Cuiusmodi multos homines uidentis, qui sibi nulla in re displicere possunt, perinde quasi strychnum uident. Est diuersum insanie genus, quo quidam sibi displicent in omnibus, sed alterum uulgatius est, et immedicabile.

Col. 32. 2. li. 15. post uerb. nomen habet, Dioscorides tradit nasturtio iam esse similem eruae et sinapi, quod attinet ad acrimoniam in nares erumpentem. Ceterum quod iam nasturtio simulari uenerem, assentit à Plinio.

Col. 32. 3. li. 17. post uerb. appellant,

Allusum est autem ad morem barbaricum, qui solent tela uenenis tingere, quo uulnus esset immedicabile: praesentissimum malum erat oleum incendiarium quod illi ueneno, sicubi haesisset in corpore, tenaciter cremabat, incendium aqua inextinguibatur, Solo puluere inserto, consopiri poterat. Auctor Macrobius lib. 2. 3.

Col. 32. 3. li. 31. post uerb. oblinere melle, Ad hanc firmam attinet, quod refert Trencus lib. 3. cap. 19. Lacte gypsum male misceri, praesens enim uenenum habet gypsum, et additum lacti fallit.

Col. 32. 3. li. 3. à fine, post uerb. copulare, Huic affine est quod apud Athenaeum lib. 6. ex Thebeano poeta, Pindaro non fallor, citatur: ἡλιοζάδων ἔπει ζυλῶν πῶσι ζυλῶν, id est, Ad glutinans ceu lignum ligno. Prior enim dicebat de paradisi, is qui hoc dicit, sermonem suscipit de adulteribus superiori congruentem.

Col. 32. 4. li. 39. post uerb. atque immunde uiuunt, Hos ita depingit Eubulus comicus apud Athenaeum libro. 22. Ἀνὴρ ἴσθ' ἀδελφῶν, χαμαιενοῦν ἀδελφῶν, ἀεροίκοι, id est, Illois pedibus, humi cubantes in aere domicilium habentes. Idem libro quarto de Pythagoricis, ex Antiphane:

Ἐδὲ δ' ἄν' ἔμενοι μακροί, ὀπίστην, εὐπῆρ, πρὶ γῆρας, σιωπῶν, εὐνοῦ πῶσι, ἀλθ' ὀπίστην, id est, Inedia, for des sunt ferendae paululum, Silentium, tristitia, frigoris rigor, Simul ferendum, corpus expers balnei.

Col. 32. 4. li. 4. à fine, post uerb. citra praemeditationem, M. Tullius Philippica. 5. simili forma dixit in horam uiuere. Quae non faciebat Hamibal, qui multis ad usum referabatur, haec ij, qui in horam uiuerent, non modo de fortunis et de bonis ciuium, sed ne quidem de utilitate sua cogitauerunt. Nec abluat ab hac specie, quod scribit Horatius in arte poetica: Est mutatur in horas, hoc est, subinde.

Col. 32. 5. li. 5. post uerb. accommodatioribus, Aut à tritico iam molito pisto, ac subacto. Cui diuersum est βῆλον ἀκανθώδην, id est, Vita stinosa.

Col. 32. 6. li. 23. post uerb. Aegyptij, Hermippus apud Athenaeum libro primo describens, quid à quaerit regione soleat importari, uersiculi hic ioco admiscet, καὶ πῶσι πῶσι καὶ φεῖδον, νηυσὶν πῶσι φεῖδον. id est, Atque à Perdicia uerbis mendacia mouens. Notans, ni fallor, Lyciorum mores. Nam Perdicia pars est ac portus Lycae. Lycias sortes notat et Vergilius Aeneidos quarto ueluti uanas.

Col. 32. 6. li. 6. à fine, post uerb. Lugubrem cantionem, Hesychius indicat inde ductum quod ad pompas funebres conuari soleant, è Caria femine, quae lamentationum personam agerent. Itaque orationem in dolentem et in anamem recte dixeris κακῶν μῦθον. In quam conuenit illud Sopatrae apud Athenaeum lib. 4.

πικρὸς δὲ μῦθος γουρῶσα βαρβάρων. id est, Pectus canona iactans se barbara.

Pectus aut organum genus est, duabus chordis instructum. Idem Athenaeus dubitat an Caria sit eadem dicta Phoenice. Nam Phoenices fistulas siue calamos γήγρως appellant uocabulo ut uidetur à fridore soni effictio. Cuius consentient quae Platostribit libro de legibus septimo: ἢ ἐπιτῆρα ἀπὸ τοῦτον οὐκ ἐπὶ γήγρως τῶν πλῆτατος ἔσονται, ὅσοι τὰ μῦθα εἶναι κακῶν ἀνεῖ, ἀλλ' ἀπερὶ φεῖδον, τὸς ἴκην δ' ὅσον ἀνὴρ μῦθον χαρῶς ἀνεῖ ἔθωρον μεμυδαμένους ὄψωνος, οἷον οἱ πῶσι τῶνς τελευτῆστας μεμυδαμένους κακῶν

καρῆν τινι μὲν ἠροατέμπεροι τοὺς τελευτῆστας
et cætera, id est, Et si quando oportet cives istiusmodi lugub-
rium auditores fieri, quum dies fuerint non pueri, sed nefasti
tum magis conuenient uenire choros aliquos musicos aliunde
conductos, quemadmodum hi qui ad funera conducti solent,
Carica quædam musa, de dicitur iura defunctos.

In fine eiusdem prouerbij addidit,
Erat et salationis genus tumultuosum ac militare, unde nõ-
nquam saucij discedebant, non ab armatis peragebatur,
quod Iulius Pollux lib. 4. καρκία appellat.

Col. 3. 2. li. 33. post uerb. irroganda,
Deniq; dominus noster in euangelio rogat filios Zebedæi,
num possent de eodem poculo bibere, unde ipse desinat a bi-
bere, addens alterum simile prouerbiale, de eodem baptismo.
Nec enim dubium est quoniam utriusq; fuerit uulgari sermone ce-
lebratum.

Col. 330. li. prima, post uerb. luciniam significat,
Plinius Græca uoce dicit Acanthidem, quasi dicas spinulam,
eo quod in spinis uiuat, eoque asinos habet inuisos, quod hoc
animal spine florum deuoret. Est autem auium minima, tantæ
fecunditatis, ut pariat duodena. Autor Plinius libro decimo,
capitibus sexagesimo tertio, et septuagesimo quarto.

Col. 330. li. 25. post uerb. apud eundem,
Suidas addit καρκία λέγων εἰς ἐξ. id est, Cancr lepor-
em capiet: de absurdis, quæq; fieri nullo modo possunt.

Col. 333. li. 25. post uerb. Decade. 2.

Apud Titum Liliu lib. belli Macedon. 2. quum Phæas
Philippum uiolentius in Actolos dicentem interfectus dixisset,
rem in uerbis non uerti, aut bello uincendum, aut parendum
melioribus, Philippus respondit, Apparet id quidem etiam cæ-
co, iocatus in ualedictum oculorum Phææ.

Col. 334. li. 5. a fine, post uerb. sunt infesta,
Suidas indicat orthographiam: cum enim ad corpus refertur
hoc est, cum significat hominem afflictum ac miserum: uult
primam acui, πόνως unde et πονήσας ἔχον dicuntur,
quibus res sunt aduersæ, et Aristophanes in Pluto,
Πόνως γ' εἶπαε ἡμῖν ἔνι μυχῶν. id est,
Auxilia nobis misera sunt prædicata.

Cum ad animum uertitur acui, πονήσας id est, improbus, et
πονήσας improbe. Nā cū dicitur πονήσας κόμματα
καὶ πονήσας ὕδωρ, quod hominis est, ad re inaniam transfe-
rinus, quemadmodum frigus sceleratum, et fallaces diuitias
dicimus.

Col. 336. li. 2. a fine, post uerb. de Repub. 6.
Διομυδία λεγομένη ἀνάγκη ποιῆν αὐτῶ πάντα ἐξ
ἐν ὅποι τοῦ παυνοῦσι, id est, Diomedes uo dicitur, necessitas
est, facere omnia quæcunque isti probarint.

Col. 340. li. 10. a fine, post uerb. comœdiam pacem,
Hesychius tradit esse aduen leuissimā circa mare uersantem,
que facile uento moueatur, eoque hominem inconstantē, ac le-
uem cephon dici. Plinius lib. 8. cap. decimono, meminit ce-
phi quadrupedis, quod Pompeius ex Aegypto deportatum
Romanis ostenderit: cuius pedes posteriores humanis pedi-
bus, priores manibus erant similes. Id negat postea Romæ uē-
sum. Verum id quidem nihil ad prouerbium.

Col. 348. li. 43. post uerb. Bouem aratorem,
Addit prouerbio gratiam allusio ad scorpium, polytum, scæ-
pam et teuthidem, ostensis pedibus animantia, et ob id Græ-
cis dicta οὐκ ἔσσοδον. Scorpius etiam prouerbio locum sciti,
oclapedem excitis. Siquid hoc animal sub omni lapide dor-
mare dicitur. Suidas οὐκ ἔσσοπον scribit per ω non per α.

Col. 349. li. 33. post uerb. esse uideo.
Basilus Magnus ad Maximinum philosophum εἰρηνοῦς
ὄντος ἔφυχον εἰσιπ: οἱ λόγοι, κατεμάδομου οὐδὲ σὶ
δὶ αὐ τῶ γυδμιατῶ, ὅσον φασιν ἔξ ἐνίχων τὸν λέον
τα, id est, Animi imago uera est oratio: Proinde cognoui-
mus te ex literis, non aliter quam leonē, ut ait, ex unguibus.

Col. 349. li. 36. post uerb. facile celare,
Alioquin canis uideri possit. Vnde quadrabit de exitu declaran-
te cuiusmodi fuerint reliqua. Quidam primo aggressi agni,
in uento uulpes comperuntur.

Col. 349. li. 11. a fine, post uerb. experientiam uocamus,
Haud alienum fuerit huic ascribere, quod Irenæus refert pro
uerbij nomine, ut dicitur mare salsum esse, nihil opus totum
ebibere. Siquidem è paucis guttis deprehendere licet, quale sit
uniuersum mare.

Col. eadem, li. ultims, post uerb. in operis initio,
Vestis fordata, rufus uertex, ieiunium, oratio, frons tetrica,
silia sunt que sepemcro mentiuunt, quemadmodum illa
ficus mentita est Christo, sed pro Christi gloria patienter tol-
lerare infamiam, bene uelle maluolis, nec repêdere iniuriam,
fructus est arboris bonæ. Hæc si quis constanter et alacriter
præstat, arguunt animum syncretū. Nam simulatio, nec diu-
terna potest esse, nec fieri potest, quin alacunde cedens natu-
ræ, prodant animi morbum.

Col. 350. li. 37. post uerb. præferret,
Quin et Achilles apud Homerum Agamemnonem appellat
καὶ ὀσσω, ob impudentiam, tales et καὶ οὐλοῦστας dici ad-
monet Hesychius.

Col. 351. li. 20. post uerb. mare, eelum,
At quoties sumptus superat quæsitū, nec morbus deccedit iam
in naturam uerlus, quid superest, nisi ut ad malas artes ueriat
sele, quo locus semper gliscenti suppedit pecunia? Atq; hæc
est una non minima pestis Germanie nostræ, præcipue apud
eos, qui nobilitatis titulo gloriatur: quanquam sunt in his, qui
nobilitatem fingunt, ut hæc faciant impunitius, qui subornant
ad quibus uocentur Ionckheri, iactant arces paternas, addunt
plumam galero, pingunt clypeum, in quo dextra librans ma-
cheram dissecit elephantem: Subscribunt epistolis suis tres li-
teras, Equi. Si quis sit natus uiculo quopiam puta Ornithoplu-
tus dicto Isocomo, non se scribit Isocomensem, Nam id ple-
beium est, sed Ornithoplutus ad Isocomo. Atq; tum sibi uis
esse putant indicare bellum cui usum est. Si legum seueritas
cohereret talium iuuenum intemperantiam, non essent tam
multi quibus supplicia uel infligere cogentur, uel condona-
re. Per aliam enim, chartas, scortas, compositiones, et ocium
uenitur ad æs alienum, mox ad rapinas, et sycophantias.
Cioritur in militiam, redent cum prædona non ab hostibus par-
ta. His rudimentis exercitati, nullum horrent facimus. Apud ue-
teres erant leges sumptuarie, atq; adeo Corinthi, que ciui-
tas erat ceteris corruptior, tam læ erat opposita, sumptuo-
sus quam pro rei familiaris modo iuuentibus. Eam apud Athe-
neum libro sexto, Diphilus refert hisse uersibus.

τοῦτο νόμιμον ἐστὶν ἐλάτῃς ἑνὲς
κορινθίως, ἢ ἀντὶ τὸ δουλοῦντ' αὐτὴν
λαμπρῶς ὀρεῖσθαι, τῶτον ἀνακρίνειν πόδες
αὐτῶ, ὅτι ποῖον, καὶ ἢ οὐ σίαν ἔχει,
ἢ ἐὰν πρὸς οὐδὲν ἄλλο τι φανωλώματα,
ἔαμ ἀπελάτῃμ τῶτον ἢ ὅν τῶ βίης.
Ἐὰν δ' ὑπὲρ τῶν οὐσίαν δ' ἀπαντῶν τυχῆς
ἀπεῖπον αὐτῶ τῶτον μὴ ποῖον ἔλ
ὄς δ' ἔμ δὲ μὴ πείθῃτ' ἐπὶ ἑσπέρωμ βυμίαμ.

Εἶμ' δὲ μὴ ὅτι οὗτο ἔχων τῆ ἡλιπελάος
τῶ δὴ μίω πῶδ' ἔωκαρ ἀντόμ. ἡράκλιδε.
Ὀὐκ εὐδ' ἔχεται γοῦρ ζῆν ἀνὸν καὶ ἀνός
τῶτ' ἰστυνῶ, ἀλλ' ἀνακαίωσ' ἔχει
Ἡ λωποδ' ὑτῆρ νικητόσ, ἢ πικρῶσ ἔχει.
Ἡ ἄν' ποιδντων ταῦτα κοινοῦντ τισίμ
Ἡ σικοφαντῆμ κατ' ἀρχαῶμ, ἢ μακρυς μ
ἔκωδ' ἢ, τοῖστωρ ἐκωδοισοῦμ γέν' ἔμ. id est,

Hoc lege cautum est hic apud Corinthios,
Si quempiam obsonare semper splendide
Videmus, humc rogamus, unde uiuat, et

Quid faciat operis: si fiscalitates habet,
Vi reditus harum soluere expensas queat,
Perpetitur illum perfriui bonis suis.

Sin forte sumptus super at ea que possidet,
Prohibemus huic ne faciat hoc in posterum.
Niti pareat, iam pleuitur nulla gratia:

Sin sumptuose uiuat, is qui nihil habet,
Tradant cum tortoribus. Proh Hercules.
Nec enim licet uitam absque malo uilo degere

Talem scias, sed est necesse ut nobis
Abigere praedam, aut fodere muros adium,
Aut in foro agere sycophantiam, aut perfidum

Præbere testem. Nos genus hoc mortalium
Eijcimus hac ex urbe, uelut purgamina.
At hodie Germania in non obscuris ciuitatibus fert hoc genus

nepotes ex ganeonibus, qui non solum nihil habent, uerum etiā
multis multa debent, neque cuiquam illorum dicitur, heus tu,
unde suppetit res tuo luxuri? Quod si fieret forsasse conperiret
esse uerum quod scripsit Diphilus.

Col. 352. li. 17. post uerb. liberor reliquit,
Atheneus lib. 11. Tradit Heracloides, Boreie genem hoc in-

signi à ceteris distingui, ὅτ' ἔσως μ' ἐπὶ τ' ὤτων ἄντοῖσ
ὁ λεγόμενος ἡράκλιδος δασμός. id est, quod super aures
gestent uinculum. quod Herculanum dicitur.

Col. 353. li. 7. post uerb. cani iam,
Aristophanes in Ranis notat μιλάτωσ εὐώματα, id est,
stragulas Milesias, ut delicijs effeminatorum.

Col. 354. li. 9. à fine post uerb. doctrinam negligunt,
Huiusmodi Galenus libro de uirtute simplicium remediatorum

septimo, ἀμικτόσ vocat Ἐβέκλωσ, καὶ οὐδῆρ, inquit,
ἴσως δασμάσ, ἔγχε Ἐμυσκίωμ βιβλίουσ, ἐπὶ δὲ μ. σ.
σας ἔχουσιν οἱ γυζάντες τοῖσ βιβλίοισ, οὗτ' ἔγω ταῦ
τα τοῖσ μῦθωσ περὶ τὰ πρῶτα γεγυμνασμένοισ, id est,

Ac fortassis haud quaquam mirum est, si et mysteriorum
libros quidam sacris non imitati sunt ausi legere. At eos libros
nec illi qui scripserunt, scripserunt prophanis, nec ego hac
scribo ijs, qui non dum in primis rudimentis sunt exercitati.

Col. 356. li. prima, post uerb. concedit,
Tum quæ senectus sit iunior causam reddidit etiam Alexan-

der Aphrodisieus in problemate quarto ab ultimo, quod etas
ingrauescens minuat calorem, quantum autem humectet simul
et calfaciat. Vnde et uulgo lac femum dicitur. Fertur et pri
sci Catonis sepe uero caluisse uirtus, ut inquit Flaccus.

Col. 357. li. 16. à fine, post uerb. sic uocant,
Gregorius Theologus in epistola quadam ad Sophronium

equitum magistrum, ἔδεισ' οἷα τὰ ἡμέτερα, Ἐ ὑπὸσ κῶ
κλος τῖς τ' ἀνδρωπιῶν παρτίβυχι παγκράτωρ, κῶ
μ' τῶμ, κῶ δ' τ' ἀνδρωπῶ Ἐ παρτίβυχι καὶ οὐνε

τῶ ἀνδρωπῆμ ἐσῶσθεσ ἡμῶσ, τῶ δὴ σικεῖσ, ὁ δὴ λῆ
γασίμ, ἀλλὰ τὰ χίρια μεταουενμῶσ Ἐ μεταστῆστω
τῶ, ὡσ αἰσῶσ ἐνοῦ μᾶλλον πεισνῆμ καὶ γυζάμωσ
σι τοῖσ καὶ ὑπὸσ τῶ, ἢ ἀνδρωπῶν ἐνωμῶσ. id est, vi
des que sit conditio rerum nostrarum, ut q; rota quedā ne
gociorum humanorum cursu circūdatur, nunc his nunc illis
florientibus ac marcentibus, dum neq; prosperitas, neque ad
uerfitas, ut aium nobis constat, sed quam oborsime in diuersim
mutatur, ac transilit, ut auri ac literis aque in scriptis fide
liceat citius, quam humane felicitatis. His uerbis pulchre de
pingit Euripidum humane conditionis.

Col. 359. li. 7. post uerb. ob incediam,
Aristoteles sectionis. 8. problemate. 4. querit quor in frigore

et hybernis mensibus homines magis βασιμῶσ, nam
hoc uerbo utitur: et quam Aristoteles uocat βασιμῶσ
Theodorus uerit fimen cantinam.

Col. 359. li. 7. post uerb. bellatore uocant,
Menelaum Iliad. 9. Quin et diuus Augustinus libro contra

Manicheos de duabus animabus, non dubitat muscam cōtra
re ac preserri soli, uelut animal inanimi.

Col. 360. li. 11. post uerb. uates ille diuinus,
Simile est quod adfert Galenus de uirtute simplicium remedio

rum, libro secundo, quosdam Anaxagoram autorem ciuisse,
qui pronunciaisset mucem non esse albam. Verba Galeni sic ha
bent: καὶ ἀνεσ ἔξ ἀντίω, καὶ τῶ Ἀναξαγόρῃσ ἐπωμῶ
λῶντ' ἡμῶσ, πρὶ χίριος ἀπὸ φανῶμῶν ὡσ οὐκ εἰσ
λαμῶ. id est, Atq; istori nonnulli, etiā Anaxagoram testem
adducunt, qui de uere pronunciarit, quod non sit alba.

Col. 361. li. 2. 4. post uerb. uenustus,
Est autem hominū genus qui nunquā agnoscut se mētos in dia

sputando, etiā cum maxime sint deiecti. Quales depingit Ga
lenus libro πρὶ φυσικῶσ τῶ αἰσῶσ secundum. ἀλλ' ἔστω
ἡσ ἀναρχοντῆ πρὶ πλάστω π' Ἐ μῖστω μ' π' πεπρωμῶ
σασ συγχωρῶσ ὁμοίως ἔδει τοῖσ ἰδιώταισ τῶμ παλαι

σῶμ, οἱ μ' ἔβλησταισ ὑπὸ τ' παλαιστικῶσ, καὶ κατὰ πῆ
γῶσ ὑπὸ κῆμῶσ, ποσῶσ μ' εἰσσι τὸ πῶσ μ' ἠνωσῆσ ἡμῶ
σασ ὡσ ἡ κρατῶσ τῶμ ἀρχῶν ἄνωσ τῶσ κατὰ βλά
στωσ, οὐκ εἰσ μ' πε ἀπαλλῆσῶσ, καὶ μ' τῶσ νικῶ
στωσ ὑπὸ λαμβῶσσι. id est, Verum ubi quis redargutus est, nubi

lo secus complectitur tamen, nec agnosens se conciaisse, simi
lo secus uulgarijs istis palestritis, qui deiecti à luctatoribus,
et humiliacentes supini, tantum abest, ut lapsum agnoscant,

ut etiam ceruices eorum à quibus deiecti sunt, teneant, non si
nentes illos auelli, ac uel ita se iacisse arbitrantur.

Col. 364. li. 11. post uerb. libro de Rep. v.
Rursus libro de legibus. 6. declarās in euipere præcipiū esse,

ut extimjs uiris cōmittantur magistratus. Αρχὴ τῶ λέγετω
μὲν ἡμῶσ πάντωσ ἐμ ταῖσ πρῶτοιμῶσ ἔχων, καὶ τότε
καλῶσ ἔξῆσῶσ, πῶτες ἔγκωμῶσ μῶσ ἔκαστωσ, τῶ δ'
ἔδει γε ὡσ ἔμοι φάνετω πῶσ ἢ τὸ ἡμῶσ. id est,

Principium enim, totius neque obsequij diuidium dicitur in prou
bijs, ac bene cepisse ab omnibus ubiq; laudi datur. Ceterum
hoc mihi sanè plusquam diuidium uidetur. Plato alludit ad no
cis amphibiologiam, nam αρχῆ Græcis est principium rei,
et magistratum sonat.

Col. 367. li. 30. post uerb. Academiam,
Allusum item ad carmen Homeri Iliados γ. de senibus, quā

ἔστω ἀλφειῶσ μ' ἔστω, inquit, Vocem floridam emittunt.
Apud Athenæum libro sexto, παρατίθω quibusdam seipsum de
pingēs, καλῶσ inquit, τῶσ, id est, gaudentie cicada sonat.
Et apud eundem lib. u. Theopompus τῶσ κλαδῶσ, id est,

Cicada stridet, quod tamen illic videtur boni omnis causa dici.

Col. 369. li. 37. post verb. ἄλλος ἀνδρῶν id est, Ipsi sunt Syboticon pedestre genus virorum, dictio ne ridicula composita ex sine, et boue.

Ibidem li. 19. a fine, post verb. ex Eubulo, ποῦν μὲν ἀμύμας ἔφαγγον μὲν ἀνδρῶν καὶ κερκῆρα, τοῖς δ' ἀνδρῶν λέγειν καὶ μίση φάγγεμον, τοῖς δ' ἄλλοις μέγα. id est, Sumus ad bibendum atq; ad norandum strenui

In his ualentis. Athenienses dicere Prompti, edere pauca, multa Thebani solent. In Graecis uerbis apparet ἄλλος μὲν scriptum pro πίνω, aut ποῦν μὲν ἢ πρὶν pro γῆ, et τοῖς pro οἰ. Idem Eubulus in Europa.

Col. 372. li. 8. post verb. nihil adfers, Simile quiddam refert Athenaeus lib. 6. de gente quadam Galatarum, quae dicitur Cordylae abominantur aurum, nec in portant in suam regionem, nihil seculi tamen alios non desinant eo spoliare. Auit eam gentem esse reliquas Galatarum qui sub duce Brenno spoliatur oraculum Delphicum, quos infensius Bathanatus dux, inclementer tractauit. Hinc auri odium, cuius gratia tantum passi sunt malorum, quod tamen alij inuident.

Col. 373. li. 9. a fine, post verb. insidiantur uerbis, Refertur apud Zenodotum et Suidam. Etymologus indicat discrimen orthographiae, quo ἔλωσθαι pro gente, est enim Scythiae a paludibus dicta, scribitur per s. pro animante, per diphthongum, εἰλωσθαι, quasi dicas Torquicaudam, aut Trabicaudam, quod tamen apud autores uideo negligi.

Col. 374. li. 17. a fine, post verb. spectanda est, Simili figura Seneca libro de ira primo dixit summo animo. Si intelligis non ex alto uenire nequitiam, sed summo, quod aiunt, animo inherere.

Col. 375. li. 9. a fine, post verb. a Marone lib. sexto, Quoniam Linius libro de bello Macedonico primo refert simile quiddam de Sulpitio conuulso: Quibus, inquit, si undiq; circumuentus copijs foret, sedentem Romanum debellaturam credi poterit.

Col. 376. li. 6. post verb. scopum attingam, Dicitur et ἔξω σκοπῆς βλάβη, hoc est, extra scopum id est culari. Vbi quis loquitur aliena ab eo quod agitur, usus est Gregorius Nazianzenus in Monodia.

Col. 377. li. 8. a fine, post verb. uenerat ultro, Scholiastes indicat hoc uerbo fuisse significatam Menelai fortitudinem in bello. Exilis enim uox formidolosum arguit, et ἄσπετος apud Graecos interdum bellum declarat, quemadmodum et hodie apud Germanos.

Col. 378. li. 11. post verb. honestet, Apud Athenaeum libro primo, ex Cilatino, quidam qui inuocatus ad conuiuium accesserat, ita loquitur, ἄγαθός ἄνθρωπος ἀγαθὸς ἀνθρώπος ἐπιστάμηνος ἢ κομμοικία γὰρ τὰ τῶν φίλων, id est, Bonus enim ad bonos uiros conuiuaturus ueni. Nam res amicorum communes.

Col. 380. li. 41. post verb. latium inuengum, Quibus uel consensus opinionum, uel studij assiduitas significatur, uel illi nocte dieq; quod aliter extulit T. ius Linius belli Macedonici primo. Alij in castris siue stationibus per somnum inuengum, diem noctibus equabant.

Col. 380. li. 13. a fine post verb. inter se distant, Athanasius in libro quodam de synodo Nicena, οἱ κατὰ δὲ μαζοὺν ὡς ἑπὶ εἰσῶν ἀντιπύτων, ἢ σαβελλίτι

γνώμῃ, id est, Qui inexta diametron, ut in loquamur, aduerfantur, Sabellij sententia. Basilius in epistola quadam ad Athanasium κατὰ δὲ μαζοὺν dixit.

Col. 381. li. ultima, post verb. comperio, Seneca de beneficijs libro quinto, Domi quod aiunt, uorsora fit, et uelut luforium nomen statim transit.

Col. 383. li. 6. post verb. insumatur, Seneca libro de beneficijs tertio. Sic fit, ut praecceptores eorumq; beneficia intercitant, quia totam pueritiam relinquimus: sic fit, ut in adolescentiam nostram collata pereant, quia ipsa nunquam retrahatur.

Col. 383. li. 22. post verb. futuros, Fertur uox memorabilis militum qui Maximinum imperatorem trucidarunt unā cum filio, ex pessimo genere nec catulum quidem esse relinquendum.

Col. 383. li. 6. a fine, post verb. ducerent, Huc perinet Diogenis in fallor dictum, in ingressus balneum foridam qui hic, inquit, lauant, ubi lauant indicans talibus balneis consurgat corpora potius quam purgari. Idem accidit Alexandrinis qui in uerbis alunt unū ibidem in hunc usum, quod serpentes ac Macellorum serdes deuorent, uerum suis immundicijs omniarius consurgant.

Col. 387. li. 39. post verb. ac decoro, Quiddam habet non abhorrens ab hoc prouerbio, πότερον πρῆξι φήσας, ἔταντις πλὴν χυθῶν, ἢ ἄσπετι ἐλέγμων πλὴν καλῶν εἰς ἔτηρας καλῶμας, ἢ χρῆσι τοῦτων αὐτῆ ἢ σκεῖν, id est, Vtrum inquiet, ubi quis ollam illā pulchram de qua modo loquebamur, igni admoctur, pulchris fibis plenam, decet illam aerea tornye, aut scindat? Quod Graec dicitur est, τοῦτων, Platonis interpret uerit indecudam. Etymologus indicat τοῦτων uocem esse Atticis peculiarem, quae illis significat ἐνεργεῖται. Suidas ait instrumentum esse quod mouetur olla.

Col. 387. li. 6. a fine post verb. ἐπέσχομαι, Id est, Si uero eget, quid dicemus uicino esse uicino, animo constanti amicis? Gaudij omni re digni. Quaedam uideo neclectionem, nec interpretationem huius loci consistere Graecis. Quiddam enim pro δὲ ἑσται legit γὰρ εἶπας, reseruatq; ad commodorum aut incōmodorum cōmunicationem quam homo caput ab homine, maxime a uicino. Et legendū uidetur γὰρ τὸ ἔμμεν ut respondeat participio φιλῶσαντα.

Et ibidem uerbum hūc Hestio dicitur ἰσοπέως ἄξιος ἐκιορ, etc. sic interpretatus est, Vicini incincti, cincti uenere propinqui.

Item in fine eiusdem prouerbij adiecti haec, Flato de legibus. 2. eleganter indicat, quomodo fallat contrarium πότερον εἰκόσ, εἰ καὶ ἀναγνώριον ταυτὸν εἶναι, ὅσαρ ὅταν τις ἄνθρωπος ἴδῃσι ἕνωρ κακῶν ἀνθρώπων μὴ μισθ, χαρῆ δὲ ἀποδύμεν, ἢ μέγιστον δὲ ὡς εἰ ποτα δὲ ἄσ μοιρα, οὐκ ἐσῶρ αὐτῶ πλὴν μοχθηρίας, τὸ τὸ μοιδοῦ δ' ἄπὸ ἀνάγινον δὲ μοχθηρία δὲ ἄσ μοιρα, etc. id est, Vtrum probabile, an potius necessarium hoc ipsum esse, quod cum quis cum prauis hominum improborum moribus conficiatur, non odit sed gaudet magis approbare, quam quam uelut per iocum reprehendit somnians suam ipsius maliciam, tunc profecto necesse est, ut similis euadat gaudens utriusq; gaudet.

Col. 390. li. 30. post verb. cap. xvij. Habet et Crocodilus caput sine lingua, sed dentibus armatum, quales nunc uidemus multos, qui quam bene dicere nesciant, tamen mordent letaliter. Nilus procul abest a nobis, Z 3 sed hoc

fed hoc genus Crocodilis plena sunt omnia.

Col. 393. li. 11. post verb. non Posthumio,
Meminit et Seneca de beneficijs libro tertio de Manilio sine
Manlio quodam qui relegatus a patre, reversus cum a mole-
stia litis intemperate liberavit.

Col. 408. li. 23. post, tacitis q; senescimus annis, adiecit
I d' inditens Columella in carmine:

Tacito nam tempora gressu

Diffugiunt, nulloq; sono conuertitur annus.

Col. 409. li. 39. post verb. expetenda expetit,
Vsurpavit et Galenus dicitur: ὅταν τὸ ἴδιον πνίγη τὴ
ἐπιζήσομεν, id est, Quia aqua presecat, qd insup sorbe
bitur: Fortassis Galenus scripserat, τὴ ἐν ζήσομεν.

Col. 410. li. 18. à fine, post verb. in proverbium abiisse,
Vsurpavit Plato lib. de Repub. 4. ἴσως ᾧ δὲ σώκρας, τὸ
λατῶν ἄλλοις, ὅτι χαλεπὰ τὰ καλὰ, id est, For-
tassis enim verum est ὅτι Socrates quod dici solet, difficilia esse
quae pulchra sunt.

Col. 414. li. 23. post verb. de barbaro quopiam,
Item Plato libro de Rep. septimo, ὅ τῶ ὄντι ὃν θορροῦν
ἔσθαι βίον τι, id est, ac reuera in caeno quopiam barbari-
co. Loquitur de anima demersa tenebris ignorantiae.

Col. 415. li. 38. post verb. silentium dixerunt,
Versus ut referitur in collectaneis dimittunt est una syllaba,
ab Aristotele citatur integer heroicis,
Phurium amicitias solvere silentia ruptas.

Apud Athenaeum lib. 5. citantur ex Anonymo poeta versus hi.
Ὁν ζῆσιν συμποσίοισι φίλους ἀπεχέουσι ἐταίρους
Διχορ, ἀνάμνησις δὲ πάλιν χραεῖσιν αὐτῶν. id est,
Non diu amicorum mensis decet absinuisse,
Quippe animi memoris res haec nonnotanda bella est.

Col. 415. li. 7. à fine, post verb. deiecit,
Luius libro. 14. Postero die seruū ad pileū uocati, et carcere
uincti emissi, confusiq; omnis multitudo Hippocratem atque
Epicidem creant pretores.

Col. 419. li. 8. à fine, post verb. Samiorum flores,
Idem addit Omphalen eius gentis reginam, per sum uirgines
dominorum cum eorū seruīs inclusisse ad stuprum, ne sola ha-
beretur impudica. Lydos autem eum locū in quo fecimine con-
stuprabantur γλυκῶν ἀγκῶνα dixisse, sceleris atrocitatem
uerbis mitigantes. Vocem autem dictā putat ab eo quod illic
gerbatur. Etymologus indicat ἀγκῶνα dici locū ὀψίβου δι-
rum, ἧς δὲ ἐπ' ἀρκῶν τὴ ζῆσιν, id est, ab adducenda ma-
nu, uelut ἀγκῶν, id est, frangendo: siue ab ἀρχῆ, id est, à
prescādo. Hesy chius adiecit et murorum flexus ἀγκῶνας
uocari. Breuiter quicquid in cubiti spaciē inflectitur, ἀγκῶν
dicitur, quemadmodum sunt et citharæ ancones.

Col. 420. li. 5. post verb. Bos in stabulo desider,
De ijs qui molliter et in ocio uiuant, Athenens lib. 8. refert
quiddam non illepidum nec alienum ab hoc proverbio. Can-
tor quidam imperitius, quum Stratonicum excepisset conui-
uio, inter pocula ostēbat illi artē. Quum autē esset splendi-
dum ac magnificum conuiuiū, ac Stratonicus eo frustraretur
non habens alterū qui cū sermocinaretur, confregit poculū.
ac poposcit maius, multosq; cyathos quic accepisset, soliq;
calicem ostēdisset, affatim bibēs obdormiit, cetera fortunae
cōmittens. Quū autē forte comes sibi quidā superuenissent
cantori, ex notis, Stratonicus illico fidus est sobrius. Ii quum
audissent, quod semper multum uini bibēs fuisset inebriatus,
cōpendio respondit. Infradictum enim et sceleratus ille cātor,
tanquam bonē ad presēpe, data caena occidit. Quod in Athe-

nei uerbis legitimus ἀποδομιος, opinor legendum σφραδι-
μῶτος. Congruet et in illos, qui in sui uitam exitiū, quē ad
modum ij qui se uoluptatibus mundi explent, orco quid aliud
quam uitamē nutrimentū, ueluti bos ad presēpe.

Col. 422. li. 38. post verb. rem esse sacram,
Idem in epistola ad Perdiccā, δ' ἰκαί (Θ) δὲ ἐμί (Θ) ζευκίω
νῆ ἰεσῶν ἔμυβελῶν λεγομένων ζημιβοιλέων, id est,
aequum est autem, ut et hospitale et sacrum ut dicitur confi-
sui impertiam. Suidas indicat dictum illi deliberator de re-
bus periculosis, ut simile uideatur illi, sacram ancoram iac-
cere.

Col. 425. li. 42. post verb. nescio quis
Graeci τυμβογράφους uocāt autoribus Hesy chio et Sui-
da, ac τριπέλους, extreme aetatis homines, illos quod tu-
mulo sint pximi, hos quod breui mittēdi sint ad inferos, ἧς δὲ
τὸ πέμψω quod est mittere, et ἔλθω palus, quod quā mo-
riuntur crederentur per Stygiā paludem transmitti ad in-
feros.

Col. 427. li. 16. post verb. fecit locum,
Phenice rarior, quale est illud, Corno quoque rarior albo.
Negant enim phoenicem esse nisi unican, si qua raris scripto-
ribus.

Col. 427. li. 3. à fine, post verb. arx est,
πονηταῖος apud Athenaeum lib. 10. οὐκ ἄντορον δ' ἴδωμ μμα
ἔσομαι μίνα τὸ μόνον, id est, Vinum omnium malorum
metropolim esse dixit. Hinc oriri temulentia, hinc insaniam,
hinc debacchationes.

Et ad finem eiusdem prowerbij adiecit haec,
Alter usurpant capitis uocabula, cum indicant rem nō singu-
latim explicari, sed in summa proponi. Sic Aeschines aduer-
sus Timarchum, ὡς δὲ κεφαλαῖω ἐρηθῆναι, id est, ut in
summa dicam. Idem in oratione πηδῆ περὶ τῶν ποταμῶν ἐσθλαῖς, eod-
dem sensu dixit, δ' ἰα κεφαλαῖω, id est, per singula. Itidem
Demosthenes in oratione πηδῆ περὶ τῶν χερσονήσων, ὅτι κεφα-
λαῖω δὲ ἰα λέγῶν φεσσαῶν καταβῆναι βόλομα, id est,
ubi in summa de quibus loquor, dixero, uolo descendere. Rur-
sus in oratione cōtra Zenothemin, τὸ μὲν εὖν πρῶτα
ὑπέσθη τῶν ἴσθρων οἰστέ, ὡς εἰπέμ μ κεφαλαῖω, τοῖς
τόμ ἐστῆ. id est, itaque nequam quidem de quo fretis suffra-
gia ut in summa dixerimus, sic habet.

Col. 428. li. 11. post verb. Somnia mihi narras,
Plato lib. de Rep. 7. οὐκ ὕπνος ἡμῶν (Θ) ἡμῶν ἢ πῶλις
οὐκίστεται, ἀλλ' οὐκ ὕπνος, id est, atq; ita uere nobis ac uobis
ciuitas habitabitur, non autem somnium. Et Syrus seruus in
Adelphis, herum suum somnium uocati, praedemulca. Tu
quantus quantus es nisi mihi sapientia es, ille fuitis, som-
nium.

Col. 432. li. ultima, post verb. si cūretur,
Allusit huc Quintilianus lib. 12. cap. de generibus dicendi,
agens de dictione quae, quod medioeris est, per se habet admi-
rationem, sed adnotio ijs quae sunt eximia, desinit esse admi-
rationi. Habet, inquit, admirationem, neq; immerito, nam ne
illud quidē facile est, sed euanciscunt haec atq; moriuntur com-
paratione meliorum, ut lana in tincta fūco, citra purpuras pla-
cet: at si contuleris, etiam lacerne conspectu melioris obruat-
tur, ut Ouidius ait.

Col. 435. li. 41. post verb. Anapestum,
Mibi subolet huc et M. Tullium allusisse, cum in Bruto suo
sic loquitur. Duobus igitur Tullius Crasso et Antonio, L.
Philippus proxime accedebat, sed longo intervallo, ante pro-
ximum. Itaq; eum et si nemo intercedebat, qui se illi antefere-
ret

neq; secundam tamen neq; tertiam dixerim. Nec enim in quadrigis cum secundam numeraverim, aut tertium, qui uix ē carceribus exierit, cum palmam iam primus acceperit: nec in oratoribus, qui tantū absit à primo, uix ut eodem carriculo esse uideatur. Simili forma M. Tullius in Academicis dixit uitae classis Democritum, Quis, inquit, hunc philosophū non anteponi Cleanthi, Chryppio, reliquisq; inferioris ætatis, qui mihi cūlibet comparati, quinte classis uidentur, id est, postremi ordinis. Ediuerso prime classis dicuntur, qui cæteris præferuntur, et nulla classe, qui pro suis contempti. Translatam ad classibus in quas Seruius Tullius rex diuisit populum Romanum pro census modo. Florus epitome. 49. dixit ultime sortis hominū uehementer obscurum. Andrius, inquit, ultime sortis homo, Persæ regis filium ferens et c. Item epitome. 19. C. Glauciam dixit, ultime sortis hominū. Hoc fiet lepidius si trāsferatur ad animi res, ueluti si dicas ultime sortis ingenium, aut orationem cum aliorum scriptis uix conferendam, extreme classis orationem.

Col. 440. li. 16. post uerb. in fundo parsimonia, Hæc simillimum est, quod subinde occurrit apud Chrysostomum, ἐκ πικρῶν, id est, in fontibus, quoties uerbē paratamq; rerum copiam significat. M. Tullius in Bruto, dicit eos ē dolio potare, qui uinum adhuc feruens bibunt, quod uinum expressum primum dolijs excipitur, ubi defuerit aliquantulum, conditur in uasa. Nec arbitror alienum ab hac forma, quod Athenæus libro. 11. ex Hippocrate citat, ἐκ πεδῶν τινῶν, id est, ex multo bibere. Scæz ontes Hippocrate sic habent, ἐκ πεδῶν τινῶν πίνοντες, οὐ γὰρ ἢ αὐτοῖς κυλίει, ὁ ποῶς γὰρ ἐμπέσει κατὰ βοῆε, id est, Multo bibentes, nam calix eis decrat. Quippe hunc minister forte fregerat lapsus.

Col. 441. li. 4. à fine, post uerb. Alexandrides, Hæc sermē adfert in Plutum, nec disident que Suidas memorat. At idem in Equites scribit silphium fruticē esse inamœni odoris, uisus uoxta alios amœni, et ad medicamenta uilem, cuius usum primum inueniēsis creditur Aristæus Apollinis et Cyrenæ filius, qui et mellis inuenisse traditur. Illud quid sibi uelit, nescio: Aristophanis interpres ait, in altera nominatis parte in seculam Βασίλειαν, id est, regnum seu regiam si transferas tonum: pro eo Zenodotus legit Ammonē, sic enim habet, καὶ τὸ νομισματός, ἐπὶ μὲν βατέρας ἄμμουνα, ἐπὶ δὲ, βατέρας σιλωπιῶν ἐπινοῶσα, id est, Nominatis altera parte Ammonem, in altera silphium expresserant. Ammonem, ut arbitror sentiens Iouem regnorum largitorem, si quidem Homero credimus.

Col. 444. li. 15. à fine, post uerb. potest prouerbiū. Huc alludit Sratonicius citharædus apud Athenæū libro octauo, qui iratus discipulo Macedoni, quod nihil recte faceret, εἰς μακροῦς οὐχί, inquit, ex Macaria faciens Macedoniam, simul alludens ad illud prouerbiū, domi non hic Milesia.

Col. 447. li. 33. post uerb. γαλιπὸς ὄρε, Id est, Vt Hegelochus nobis item sus dicere, Tranquillum ab undis, uisus iterum conspicio: Hegelochus erat histrio quæsiam tragicarum, ne quæ uox ignota remotior.

Col. 449. li. 2. post uerb. cothurnus, Nisi forte aliquid est ad uocum affinitatem, cum res longe discepet. Nā Chij male audiebant ob mores effeminatos, cum Chij nec tibicinas, nec meretrices recipere in ciuitatem, ut indicat Athenæus lib. 13. Itaq; qui paulo ante nūctat, mox ueluti alius sumat nullum tetricum, in hunc regē dicitur: οὐ

χίθρον ἀδὰς κίθρον. Aristarchus qui legit Cou, uidetur ad excelliorum lusum spectasse, in quo iactus qui Cou dicitur, habebat sex, chus unum dixit. Itaq; Cou felicior erat iactus. Quo dicto indicat Theramenem nunquam infelicitē consuluisse. Eupolis qui legit Cius, putat Theramenem ascitum in Ciorum ciuitatem, quon natus esset Cou. Didymus tamen effert prouerbiū quod χίος ἀδὰς κίος, ut mutatio nominis iudicat hominis uersatile ingenium ac temporis seruis, semper ad potiorem partem sese accommodantem. Huiusmodi sermē referuntur in Commentarijs eius fabule.

Col. 449. li. 38. post uerb. decoquitur, Vnde meretrices aliquot aphysas dictas indicat Athenæus lib. 13. quod essent candidæ, graciles, et oculis prægrandibus, Talis enim apua.

Col. 450. li. 3. post uerb. stercore conflatum, Cynulcus apud Athenæum lib. 13. ἀδὰς βολλίονον ἔχωρ θάπερον σκῆλον, id est, sed è bubulo stercore conflatum habens alterum crus. In Phrysiarum agris uidere est domos bubulitis parietibus, in alijs bubulum stricus ad ignis materiam sicari. Quin et hodie nostrates, quem insigniter contemunt, βόλιτον appellant.

Col. 450. li. 16. à fine, post uerb. firem inuitant, Idem dicit ἐρημίαν καταπυρῆμι, καὶ ἐρημίαν δὲ ἕκαστος φησὶ, et ἐρημίαν νικᾷ, et ἐρημίαν κενεῖν, κατὰ κενεῖν, quemadmodum indicauimus alibi.

Col. 451. li. 27. post uerb. σκῆτι ποιῶσω. Id est, Ego hoc quidem faxo die te tergora obtueri.

Col. 454. li. 8. à fine, post uerb. potius educit, Galenus item libro quem cōscripsit de emine τὰς δὲ κῶνας ἰδὴ που καὶ ἡ ἡσίομια φησὶν τυφλάττικα, ἢ ἢ ἄσ, id est, Canes uero etiam prouerbio iactatum est, ob festinationem cæca parere: quanquam canum catulos Galenus mauid imperfectos dicit quos cecos, quum talpe proprie cæce dicantur. Animantia que fetus edunt cecos ὀλαστοῦκα uocantur Græcis, quia Latine dicas cæcipara.

Et ad finem eundem adagij, Et interim Græci grammatici dubitant quid sit Acalanthis: alij putant nomē insignis canis, deducitum παρὰ τὸ ἀκαλῶρ δῆμι, id est, quod placide curat. Sunt uerius qui suspicentur auem esse. καὶ ὡς autem tintinnabulum est, quo in adibus magnatum, et hodie in collegijs, conuocantur familiares ad officium. Alij suspicantur dictum παρὰ τὸ ἀκάλλει, id est, à blandiendo, quod notis ablandiens canis, allatrat hospites. Sic diuinant Aristophanis interpres, Etymologus, et Suidas.

Col. 458. li. 6. post uerb. ἄδωρ, Id est, Et multipotens iudicant aium homines eximium in cæteris.

Col. 459. li. 5. post uerb. profudero, Οὐδὲν πρὸς ἔσθ, Scholia exponunt, ὡς ἐπιχῆ, ἕνεκα μωδῶος, id est, temere et absque causa. Posterior uersus Græcus non constat suspicibus. Reijuctor si legamus, οὐδὲν πρὸς ἔσθ, ἢ ἀνοκῶος ἐκβαλλῶ.

Col. 463. li. 16. à fine, post uerb. piscari hamo, Id quod frequenter usuuenit ijs, qui scrutantur abditas terrene uenas, sed frequentius quā ualido dicuntur Alcumista, de quibus apud Athenæum libro sexto, uenit dicit Phalerus Demetrius, ὅτι ποδῶδες καταναλώσασκε τὰ φανερά, ἢ ἀβύσσου ἕνεκα, ἢ μὲν ἔμμεδμ, οὐκ ἔλαβον, ἢ δὲ εἶχον ἀπὸ βωλορ, id est, quod frequenter certis consumptis incertorum gratia, que se capturos spe-

rabant non ceperunt, que uero habebant abiecerunt.

Col. 465. li. penult. post uerb. Dipnosophistis.
 Quum alibi tum libro duodecimo, in quibus et illud. Sybaritas nullam artem recipere in suam ciuitatem que sine strepitu non potest exerceri, ueluti fabricum arariorum aut lignariorum ac similiarum, ne quid sit quod dormientibus obstruat. Ob eandem causam gallum gallinaceum fas non est in ciuitate dici. Alia preeterea deliciarum argumenta referre illic, si cui uacat legere.

Et ad finem eiusdem prouerbij,
 Gregorius Theologus ad Basilium simili tropo mensam luxuriantem, Alcinoi dixit: οὐκ ἔως λωποφόνου τρωπύου, ἀλλ' ἔως ἀλμύρονος τρώπευμα, id est, Non ad lotophagorum inopiam, sed Alcinoi mensam.

Col. 466. li. 12. a fine, post uerb. Siculis lautiores,
 Athenæus libro duodecimo δι' ἑσπερίων ἐπι τρώπων καὶ ἐπὶ σικελῶν τρώπευμα, id est, Celebrés sunt ob delicias et Siculorum mensæ. Addit ex Clearchi auctoritate Siculos dicere apud se mare quoque dulce esse, quod gaudeant edulij que mare porrigit.

Col. 467. li. 9. post uerb. approbare,
 Athenæus libro 14. citat Cratinum qui prælautam culinam ac bene fumantem ac suauiter olentem describens, ita loquitur. Οὐκίς τις ὡς ἕκαστος ἐπὶ τῷ χάσματι λιβαίνωτο πάλαι, ἢ μάλλον ἐπὶ σικελικῶς. id est, Habituere mi hoc uidetur aliquis in specu, Qui iura odora uendit, aut Siculus coquos. Apud eundem mox Anטיפanes quoque laudat Siculos coquos, ut arte condendi præstantes.

Col. 468. li. 23. post uerb. sacrificat,
 Polemon apud Athenæum lib. 11. tradit ad ipsius etiamnum etatem Græcos quosdam bibere solitos esse fistilibus, uelut Argiuos in publicis conuiuijs, ac Lacedæmonios in festis, aut epinticjs, aut nuptijs iurgiuum.

Col. 470. li. 23. post uerb. τινὲς αἶμα,
 Id est, Non enim per Iouem iuxta Lydiu m ciuram pedes incedens, ut inquit Pindarus. Herodotus libro primo tradit olim Lydios præ ceteris equitatu ualuisse, nec aliter ferre nisi ex equis pugnare.

Col. 470. li. 6. a fine post uerb. nascatur delectatio,
 Aristoteles Sectione. 35. Problemate. 2. indicat sub alijs potissimum, ac sub pedum uestigijs fieri titillationem, coniectans in causa esse, uel quod ibi cutis sit mollior, uel quod contactus sit in solens, quod idem usu uenit in auribus.

Col. 472. li. 31. post uerb. prouerbia celebrari,
 Vsurpauit Stratonicus citharædo apud Athenæum libro. 8. Qui musico cuiuspiam, qui prius fuerat holitor, de harmonia cum ipso disputanti respondit, ἔσθι τις ἢ ἕκαστος ἐδὲν τέρχλυο. Quæquam in editione Aldina legitur τῶν προῦπων.

Et ad finem eiusdem prouerbij,
 Athenæus lib. 8. Cum Ptolemæus cum Stratonicus citharædo contentiosus disputaret de citharistica, ἔπειρον ἔφαθ' ὅτι βραδύου σικιπῶρος ἔπειρον δὲ τῶν ἑσπερίων, id est, Aliud est, inquit rex, sceptrum, aliud plectrum. Et apud Plinium libro trigesimo quinto, cap. 10. Apelles Alexandro Magno in officina multa imperite differenti de pictura, comiter suasis silentium, admonens illum uideri ad pueris qui colores terebant.

Col. 472. li. 5. a fine post uerb. et accipi,
 Congruet et in eos qui liberos suos committunt malis præceptoribus, et recipiunt eos peiores quam tradiderunt. Rursum

in eos qui læcessunt illos, unde grauius læduntur, quod usu uenire tradunt ijs qui in Aegypto uenantur onagros. Nam animi læcessum frequenter calcitrando lapides missos retrahunt qui in iaculantes tanto impetu, ut pectora insequentium penetrant, aut caput fractis ossibus dislocant. Vnde et instrumentum to bellico nomine inditum, auctor Ammianus lib. 23.

Col. 477. li. 14. post uerb. clypeum abieciissent,
 Idem indicat Aeschines aduersus Timarchum, quod qui non fuisset in bello, aut qui hastam abieciisset, ei non licebat in concione quicquam agere.

Col. 477. li. ultima, post uerb. conuicijs,
 Ita ferme Suidas et Zenodotus. Hesy chius secus effert, οὐδὲν οὐδὲν ὄντα ὄντα, id est, Scythia relinquimus, metaphora sumpta à sole mi more diuortij. Quo qui diuertebat, dicere solet, tua tibi habe. Sic enim Gaius libro uigesimo quarto, titulo secundo de diuortijs et republica, capite diuortium. In reuicijs autem, id est, in reuiciationibus comprobatus sum hæc uerba, Tuas res tibi habeto: item hæc uerba, tuas res tibi agito. His igitur uerbis preagebatur diuortium in matrimonio.

In sponsalibus autem inquit, discutiendis, placuit reuiciationem interuenire oportere, in qua re hæc uerba probata sunt. Conditione tua non utar. Ita Almena apud Plautum, ualeas, tibi habeas res tuas, reddas meas. Huc alludens Cicero in Antonium, Frugi factus est, inquit, illam suas res sibi habere iussit. Apud iureconsultos frequens est nuncium mittere, quod fit pariter in matrimonijs atque in sponsalibus, licet diuersa uerborum formula quemadmodum diximus. De rebus animi fiet iucundus, ueluti si qui dicitur ab audientia uita alioque studio recedere, de eo sic loquamur, Auulam suas sibi res habere iussit, philologie suas res sibi habere iussit.

Col. 480. li. 14. a fine, post uerb. alibi meminimus,
 Quod ea gens magis studuit exercendis corporibus, quam animis excolendis. Vnde, teste Stephano, quidam putauerunt nomen regionis inditum. Idem citat Ephorum, qui scripserit Athenienses rei nauticæ fuisse studiosos, Thessalos equestris, Bœotos corporum exercitamentis, Cyrenæos iarribus ualuisse, Lacedæmonios circa leges fuisse diligentes.

Col. 483. li. 27. post uerb. uersum fuisse,
 Quemadmodum interpretantur Spartani. Locus est apud Herodotum lib. sexto, cui titulum fecit Erato, addens hinc natum apud eosdem Sparanos uulgare dictum, ut si quando uelint τρωπῶν τρωπῶν, hoc est temperantius bibere, dicant, ἐπισκῶντισσο, hoc est minimum insundito aque, pro eo quod dicendum erat ἐπιχρῶσσο, id est, infundere aquam. Apud eundem libro undecimo, Hieronymus Rhodius docet, σκωδίσσα dicti pro μισθῶν: et Athenæus dubitat nisi à Scythijs scyphus, id est poculi genus, habeat nomen, ut σκωφῶν dictum sit quasi σκωδῶν, Nam uocem sic immutatam ostendit apud autores extere. Quin et illud addit, Lacedæmonios quum sentirent barbæros Asiaticos omnia dolis agere, uice Thimbronis ed legasse Dercylidum, quod is nihil haberet sycneritatis Læconice, sed ingentium subdolum ac scrum, exstimantes huic non posse dari uerba, quem ob id σκωφῶν appellauerunt Lacedæmonij, quasi σκωφῶν.

Col. 483. li. 31. post uerb. appellat,

Quod Callimachus uerbo coposito dixit ἰσοποτότην. Atq; utinam hic mos plusquam barbaricus intra Scytharum ac Thracum fines constitisset, nec ad nos usq; dimanisset. Non enim solum bibimus intemperanter, uerumetiam cogimus alios ad bibendum, et reuolantem ferro adorimur, quum inhumanius penè sit cogere ad bibendum, qui non sitiat, quam stientem submouere à potu: quomodomodum eleganter apud Athenæum libro decimo dixit Sophocles, τὸ πρὸς βίαν πίνειν ἰσομ κενὸν πρὸς βίαν τὸ δ' ἰσομ βία. id est, Cogi ad bibendum non minus graue est malum, Quàm si quis acrem perpeti cogat sitim.

Col. 483. li. 41. post uerb. Anorq; metu,

Non illepidum est quod apud Athenæum libro undecimo refert Xenophon, apud Persas fuisse uentum in ἠεροχοίαις, inferret in conuiuium, id apparet fuisse uasculi genus, quo ininum è cratere minimi effunderent in cyathum, id factu est, ne supra modum bibentes, et animi et corporis uiribus destituerent: et addit, eum morem adhuc apud illos seruari, nec enim inferri prochoidas, sed nihil secius tantum illos bibere uidebat, ὡς ἀντὶ τῶ ἐπιπέσειν αὐτοὶ ἐκέρχονται, ἐπέσειν μὲν ἔστι ἔτι δ' ὕνωται ἄρχου μῶλον ἰλιείνας, id est, pro eo quod non inferuntur prochoides, ipsi offeruntur, posteaquam non amplius possunt exire saltantis. Itaq; uinolentia nullis minus nocens est, quam qui Republicæ clauum moderantur, hoc est regibus et magistratibus. Et diuine literæ uetant uinum dari regibus. Nec uinum nec somnus conuenit asidentibus clauo: sed interdum nulli magis indulgent uino somnoque.

Col. 483. li. 3. à fine, post uerb. ductitent, Huc pertinet illud Platonis libro de legibus primo, Οὐ μόνον ἀπὸ ὧς ἔοικε ὁ γέσων διὰς πᾶσις γίγνοιτ' ἄρ, ἀλλὰ καὶ ὁ μέδων δειξίς. Itaq; ut uidetur, non solum senex fuerit bis puer, uerumetiam terrulentus. Item Horatius, Quod me Lucanæ iuuenem commendat amica.

Col. 484. li. 13. à fine, post uerb. ἀρξέμενος, Et sic τῶν νομῶν id est, unus è plebe. Ita Flaccus, At sum mi paulo infirmior, unus multorum, etiam Græcam exprimens figuram. Et Seneca lib. 1. epistola decima. Iste homo non est unus è populo. Insignes nominantur. Qui nihil habet in signeturba sunt, et numerantur tantum. Vnde Flaccus, Nos numerus sumus, Et Virgilius, Cadit et sine nomine uulgus.

Col. 485. li. 33. post uerb. afflequetur, Equidem arbitror huc allusisse Senecam libro de beneficijs septimo. Que, inquit, ideo petimus ultra modum, ut ad uerbum sum redeant. Quum dicimus, meminisse non debet hoc uolumus intelligi predicare non debet, nec iactare, nec grauis esse. Pulchre Seneca depinxit naturam hyperboles.

Col. 485. li. 7. post uerb. subnascitur, Apud Athenæum libro quarto, quum in conuiuium post lentem rorsus aliter cocta lens apponeretur, quidam alludens ad pro uerbiu ait, καὶ τίλω μῶν ἰλιεῖται μὲν φωνὴν ἢ δ' ἐφορᾷς, id est, Exhauftronus lentem, at influat altera. Non distat ab illo, τῶ πρὸς κότες τῶ γίγνοι μῶν.

Col. 485. li. 6. à fine, post uerb. Athenis. Sed uero proximum est quod refert Athenensis libro decimo. Scythas olim opibus ac delitijs florentes in tantum uenisse ferociam, ut quoscunq; populos adissent, summam nares uiris amputarent, horum mulieres Thracum iacobris corpora

subulis pingerent, deniq; euctis sub illorum dominatu lachry mofa fuerit seruitus, ut in posteros derivatum sit prouerbium, ἢ ἀπὸ συνῶν ὄντις, id est, Scythica infusio sine præscriptio, et ἀνεσπῶν δεικται dicatur ferro cesariem amputare, quod præter Athenensem indicat et Stephanus. Deniq; συνδῶν. et συνδῶντες pro torio, trisiti, anifero ac truci lento, ab eius gentis moribus dictum uidetur, et συνδῶναι αἰσεί, quod ea gens fit supra modum iracunda.

Col. 489. li. 13. à fine, post uerb. preterito, Vnde et Latinis dictum est ambire, quod singulos presarent: et obire prouinciam, quod qui suscipit administrationem nusquam non adeffe oporteat. Lepidus erit, si accomodetur ad res animi, ueluti si dicas, in consulendo, πᾶντα εὖ κύνω commoda atq; incommoda circumspicienda.

Col. 490. li. 31. post uerb. lib. de legibus septimo, ἔλατ' ἔοικε ὁ τὸν θεῶν πρῶτον ἠερομοσά μωσος εἰς ταύτ' ἀπὸ βλαβείας ἐπέσει, ὡς οὐδὲ θεὸς ἀνάγκη μίτροτε φανί μαχρὸ μῦθ' ἰδ est, Sed apparet eum qui primum admiscuit deum pro uerbio, hæc speculasse quum dicit, quod ne deus quidem inquam usus est eum fito rugiare. Idem in conuiuium, πολλὰ δὲ καὶ ἡ ἀπὸ πείρας θεοῦ ἐρίγεται, ὡς λέγεται, διὰ τίλω εὐδὶ ἀνάγκη, θεοδῶναι, id est, Multa uero et acerba dijs acciderunt, ut dicitur, nec necessitatis regnum.

Col. 492. li. 30. post uerb. dictus esto, Idem in epistola ad Dionysium tertia, τὸν κολοφῶνα ᾄθου μῶσις τᾶς ὑπερχέσται ἀπέσται, νεανικώτατον ἔσται βικασ, id est, Colophonem uir præclare, pollicitis omnibus maxime iuuenem imposuisti.

Col. 501. li. 20. à fine, post uerb. earentem, Et ordine, quæ quodammodo compages est totius sermonis suo quicq; loco disponens. Quamquam autem Caligula multa parum integræ mentis dedit argumenta, tamen in hoc iudicio minimum aberrauit à scopulo. Seneca ferit impetu quodam, minime seruans ordini. Hoc inter egregias uirtutes habet noui.

Col. 501. li. 6. à fine, post uerb. frustra hians, Apud Athenæum libro decimo quarto, ciuntur hæc ex Eubulo, Ἐπαγ' ἔπαγε, μῦθος ὡς λυκῶ χαιῶν καὶ ἡ δ' ἀμαρτῶν ὑπερομ συχρῶν δ' ἄμαρτῶν id est, Properato propera, more ne lupino hians Frustratus his, in posterum curras diu.

Col. 502. li. 11. post uerb. ἀρξέμενος, Celebrantur Megarensum uascula scitilia: uide num huc fletet prouerbium: dicende constat Euclidem Socraticum fuisse Megarensem qui suscepit scholam Megaricam. Hic fuit insignis machinarum artifex. Fieri potest ut hinc natum sit adagium. Ad hæc est ciuitas eiusdem nominis in Thessalia pontica, et de Thessalico commento dictum est aliàs. Spbinges Megaricas post referemus.

Col. 502. li. 11. à fine, post uerb. estimandam sit, Idem in Hippia maiore sic refert quasi de præficus et obsoleto dicit solat ἐὶ ἀρα μῶν ἰπατωρ ἰὸς εἰσας ἀεσῶν, γέλωτ' ἄρ ὄφλοι πρὸς ἡμάς, ὡσαυτ' ἢ τῶν δ' αὐτῶ ἀλόμ φασι καὶ ἀνδραγαντοσσοιοί μῶν, εἰ γε ὀμῶν τῶν τοιῶν δ' ἐρᾷσσοι το, οἶα ἢ ἀπ' ὧν τοῦ νομα ἔρχε, καταγέσσορ ἄρ εἶνας, id est, Si sane nunc ὁ Hippia Bias ueniat, risum apud nos tulerit, quem admodum et horu temporum statuarij, de Dædalo narrant, si nunc uiuens talia profert opera qualia erant illa unde sumam ac nomen adeptus est, de iudicium fure.

Col. 503. li. 24. post uerb. uerteret in feras,
Quin et orationis polidene artifices λογιστὰς ἑλάσας, et
opsoniorum peritos ὀψοδωτὰς ἑλάσας appellat Graeci.

Col. 504. li. 35. post uerb. φρυκτωσικαῖος,
Id est, Nam res herorum fixo ut optime cadant
Ter sex ubi phrygorie iactant mee.

Col. 505. li. 23. post uerb. aggredi refugit,
Finitimum illis alibi dictis, sero sapienter Phryges, et Cymae-
ni sero sapienter, et piscator iclus sapienter. Est autem haec una
praecipua pestis uite mortaliū, quod non perinde discimus
cauere malū, atq; admisso mederi. Queritur hoc Plato libro
de legibus decimo, οὐκ ἐπι τὸ μὴ δέσσειν τὰ ἄδικα ἔπειτα
μὲν οὐδὲ πάλαισι, δέξασταί τε δὲ βλαμῆδός τ' ἄρα φρονεῖν,
id est, Nō huc incūbinus pleriq; ne cōmittamus iniusta, sed
ut posteaquam fecerimus medeamur. Atqui iuxta Plautum ni-
mio fatius est non admittere malum, quam admisso mederi.

Col. 507. li. 18. post uerb. ex Euripide,
Aeschines aduerfus Timarchum citat ex Euripidis Phœnice
eaedem sententiam,

Ὅστις δ' ὀμλῶν ἡδέτοι κακοῖς ἑσθλῶς
οὐ πάποτ' ἐβόησεν, γινώσκου ὅτι
τοιοῦτος ὄστω οἷός τις ἡδέτοι εὐνοῦ. id est,

At cum malis quicunq; gaudet uerere,
Numquam rogauit, noui enim, quod talis est,
Cuiusmodi sunt, quis amat conuivere.

Col. 507. li. 31. post uerb. boni consulat,
Aristoteles libro Rhetoricorum secundo, pro exemplo senten-
tie simplicis ac dilucidae si quis inspiciat, ponit hūc uersiculū,
Ὅστις ἐξουσιῆς οὐκ ἀσι φιλῆς. id est,
Haud quisquam amator est, ni amari iugiter.
Huic ascriptuatur illud Senecae, Amicitia quae desinere potuit,
numquam uera fuit.

Col. 508. li. 33. post uerb. admonuimus,
Graeci dicunt μοσμολύτην, nam μορμολύκηρος Graecis
persona est laruae aut malo genae similis est, quae pueros ter-
riant quidam, Basilus Athabasia ἢ κομίδη ἢ γὰρ πῶδες
εἶναι τὰ τοιαῦτα μοσμολύκηρα θεοῖσιν. id est, Sane
uehementer essent puer si talibus territorialmentis expaue-
scenter.

Col. 508. li. 3. à fine post uerb. sacra nificum uocari,
Ab Atticis. Est autem scyopbanturum genus, quod non so-
lum deseri dicta fideiāq; boninum, uerumetiam hominum
somnia, cuiusmodi delatoribus aures patulum prebat
Constantius, ut prodit Ammianus lib. 14. Praecipue uero indulsit
Mercurio cuidam, qui uulgo ob id Mercurii soleniorum
est dictus, quod se ipse familiaritatis conuinijs admiscret,
et si quis nocturnum usum effutisset, deprauata narratione
ad principem deferbat: adeo ut uix quisquam apud ignotos
auderet fateri se dormisse, ac docti nonnulli sortem suam de-
plorarent, quod apud Atlanteos nati non essent, ubi negant
uideri somnia, quod fatetur et Stephanus in dictione Atlan-
tes. Obseruatores somniorum Graeci uocant ὄνειροκό-
πος, interpretes ὄνειροδιδάξας sive ὄνειροκρίτας, qui ter-
rentur ὄνειρολύταις.

Col. 510. li. 7. à fine, post uerb. Posidonium Stoicum,
Nec Stephanus tacuit hanc gentem primam usam famulis de-
ξάσασθαι, quemadmodum Lacedaemonij uerbantur quos uoca-
bant εἰλωτάς, id est, captiuos, Sicyonij quos dicebant, κορυ-
ψοφάδες, id est, clauigeros à claua, Itali Pelasgis. Cretes
quos appellant δμοῖτας. Est autem χίος clarissima Ionum
insula, habens eiusdem nominis ciuitatē. Possessionum circū-

flexe scribitur χίος.

Col. 511. li. 20. à fine, post uerb. Polyplus herens,
Ion apud Athenaeum libro, 7.

Ἐτυγὸς μεταδουκτικῆς πελάσας χίος. id est,
Odi colore subinde uario Polyplus.

Col. 512. li. 5. à fine, post uerb. improbus,
Est autem Scilla herbe genus non dissimilis aloē, de qua multa
Plinius diuersis locis.

Col. 515. li. 29. post uerb. Thebalos,
Ceterum quoniam apud Athenaeum Massalia est non Mas-
silia, fieri potest ut nec sit Massilia quae est Galliae Narbonen-
sis: nec Massylia Maurorum, sed tertia quaequam. Licet hāc
nominum differentiam interdum confundant Graeci scriptio-
res, Stephanus indicat hoc nomine fuisse ciuitatem Liby-
siae, Phocensium coloniam, auctore Hecateo: Timeum uero
illud addere, quum nauclerus ad nauigasset, uiso piscatore
proiecto in terram sine, dixisset, alliga rudentem. Et hinc lo-
co nomen inditum Massalia. μῦθος enim Acolibus est, quod
alij dicunt δῖος, ἑλισνός piscator: ex μῦθος igitur et
ἑλισνός dicta est Massalia.

Col. 517. li. 2. de contrahenda actione: loco actione, po-
sunt emptione, et haec subiecti,
Veluti cum quis emit prouentum agri in annum proximum,
aut partum animantis, siue cum emitur captus piscium aut
auium, aut etiam mistilium, quam illi uocant aleam: in par-
tu tamen non tenetur emptor, si nihil natum fuerit, nisi forte
hoc per ipsum annum est ne quid nasceretur: in alea tenetur,
quoniam ipse emptor est: tantum in mistilium cuius rei captae,
perimit ex emptore actionem.

Col. 517. li. 20. post uerb. Subere leuior,
Umbrā. Quamquam hic locus apud Sirabonē nō caret inspi-
ratione mendositate, Graecia sic habet, καὶ καὶ ἑστὶ ἐστὶ ἄνευ
ὑπεβολῆς ἐπὶ ὑπεβολῆς, ἕως ἡμεῶν τὸ κερφότερον εἶναι
φραδῆς σικάρη, δὲ φλότερον δὲ λαγῶς φρυγός, ἐλαττοῦ δὲ
ἐχλῆν γὰρ τὸ μὲν ἄγρον ἐπιτολίης λακωνίως. Haec ita uerit
Gregorius Typhernās sive Guarinus. Est etiam nonnulli super
excessibus excessus sunt, ut illud, leuiorem subere umbram, et
illud, for midulo lepore lepore Phrygem, et illud, Ager mino-
rem tellurē habet quam epistola Laconica: primum umbram
esse leuiorem subere non est in signis hyperbole, imō nulla po-
tius est, ut iam demus Graece recte dicta κερφότερον σικάρη.
Vnde hic pro σικάρη legendum arbitror σικάρη, ut sic dicta
sit subere umbrā, quemadmodum dicimus umbrā somnium.
Item δὲ ἐλδότερον λαγῶς φρυγία, id est, timidiorum lepore
Phrygem, quomodo legitur uidentur interpres. Nec abscurdum
si intelligamus Phrygiam leporem, ueluti Ceterus pauidiore,
quod ea gens inbellis habebatur et effeminata delitijs.

Col. 517. li. 16. à fine, post uerb. persequeris,
Athenaeus in secundo tradit Hiberos, cum essent opulentissimi
tamen ob parsimoniam semper ὑπότοττον solitos, et μονο-
στικόν, hoc est, aquam bibere, et solos hinc capere. Cete-
rum uisita fuisse sumptuosissimo. Citat hoc ex Athenaeo Ste-
phanus. Sed pro μικρολογία deprauatum est μικρολογία.

Col. 517. li. 6. à fine, post uerb. Siculis uantiōra,
Porro Siculorum dicatae nota est ueterum literis. Nam Si-
culus fuit Epicharmus, ad cuius exemplar propterea Plautus
dictus est Horatio. Plautus autem in nugis ac iocis et immo-
dicus, nec raro ineptus.

Col. 518. li. 10. post uerb. lixae, lixae,
Germanas dixit, non Germanicas, absit, sed meras ac ue-
ras nugas. Quod autem Plautus uocat lixae, Graeci dicunt
λίξου

ἀπορ fine ἀρῆματα. Vocem dictam putant à λῆδος, ἔ-
ρεός, quod dictum fillens memoriam excidit. Quemadmo-
dum ἔρεος φῶλας ἔρε φῶλας dictam à φῶλος, ἔρεός,
quod supersuam exundat; verbis garrulli.

Col. 519. li. 3. post verb. opera est,

At in amicorū officij alia ratio est, nec enim liberatur à de-
ben da gratia que gratiam retulit, nec permutatio officio-
rum fit, ut neuter alicuiquequam debeat.

Col. 520. li. 2. s. post verb. extingui nunquam,

Seneca libro de ira secundo, Dandum semper tempus est: veri
tatem enim dies aperit.

Col. 522. li. 6. post verb. ac linguis,

Gregorius theologus ad Basilium Magnum πῶς inquit,
πῶς ἔλθω πύξ ἀκίπρος κίπρος κίπρος καὶ ἀλαχῆρας,
καὶ πῶς αὐγίς κόρην ἐν φῶλ οἰκίας ἐκούδαιουδίου,
id est, quomodo pretereant, hortos illos incultos ἔρ holeri-
bus uacuos, atq; Augie sterces ex adibus repurgatum. Sen-
tit uisan laxu perditum in melius correctam.

Col. 526. li. 3. post verb. sine delectu,

Quemadmodum ἔr Augustinus libro contra E. pistola Par-
mentiani, Que tandem us, nisi castitas ἔr uanitas animi,
cogit hominem clausis, ut dicitur, oculis, tanquam in alterū iac-
cere, quod quum in eum icerit, continuo redeat, eumq; iclu
reciproco affigat, in tañto eo quem uulnerare uoluerat.

Col. 526. li. 2. 4. post verb. protegit Aiax,

Basilius in epistola quadam non ineleganter dixit νυκτομα-
χίαι, ὡς τῶ λοιποῦ γυριζερῖ κῆρας, πύξ ἀμόφορα,
καὶ μῶ ὡς ἐν νυκτομαχίαι μανθῆμιαι θῖλων καὶ πολε-
μίαι ἔξερ δῖακίσιαι, id est, ut in posterū nouerimus eos
qui nobiscum sentiant, nec uelut in nocturna pugna nullum
amicorum ἔr inimicorum habeamus discrimen.

Col. 528. li. 8. a fine post verb. incisionem,

Nam ὑγιῆς interduum integrum dicitur, ut integer uia,
integer mentis, pro quo Graeci ὑγιῆς.

Col. 528. li. 3. a fine, post verb. aliquando,

In quibus omnia, in oculis ἔr in capris hoc solū. Verum pro
infecio Stephanus indicat ultimam oportere acui, κροτώμ.

Col. 531. li. 21. post verb. Leuius,

Leria insula est una ex Sporadibus contra littora Carie, quā
Plinius Leron appellat, quum alijs aliquot locis, tum libro
quinto, capite trigesimo primo. Quod hic dictum est in Le-
rios, Graeca epigrammata detorquent in Chios, Epigram-
ma sic habet,

Καὶ τὸδε δῖμοδῶκος, χίος καιοί, οὐχ ὃ μῦθ ὅς δ' ὀ
εἶναις πλῆρ προσκλέειξ, ἔr προσκλέειξ δὲ χίος, id est
Hoc quoq; Demodoci, Chius malus, huad quidem hic, hic nō
Omnes abq; Procle, Chius at ipse Procle.

Apud Strabonem Graecum scriptura mēdoasa est, quum πῶ
κλέειξ legendū sit, non πωροκλέειξ. Interpret isus est codi-
ce castigatore, quū ipsa carminis ratio reijcet, πωροκλέειξ.
Si addas, καὶ τὸδε δῖμοδῶκος, plenum erit distichon.

Col. 533. li. 36. post verb. Homericam,

Nam Scolon ἔr Stephanus ponit in Bœotia. Nomen ex re uā
dctor in dātum, σκῶλλῶ enim Graecis spine genus est.

Col. 535. li. 6. post verb. ἔρομα,

Prouerbij speciem habet quod est apud Ciceronem in Bruto,
sed domon redeamus: id uelut interpretas subiicit, id est, ad
nostros reuertantur. V timor ἔr hodie sermonis huius colo-
re, quoties significamus nos à digressionē ad id reuerti quod
insitueramus.

Col. 536. li. prima, post verb. aestimandum,

Ex his que prodidi Athenens de apparatu conuuiorū li-
quet max am prius apponi solet, deinde panem. Verum con-
sumpto pane, probatur ἔr max a. Ut possimus, quando ut
uolumus non licet.

Col. 536. li. 31. post verb. in dīpno sophistis,

Apud quem libro quinto, Socrates quum quendam uidiisset in
conuiuio se intemperantius ingurgitantem opsonio. O nos
qui aestis, inquit, quādam ex uobis pane uitur ut opsonio,
opsonio ut pane.

Col. 540. li. 26. post verb. Autor Suidas,

Plinius libro nono, capite. 25. tradit pscem quā dicitur echi-
neis, fluxum grauidarum sistere, ἔr usq; ad puerperium in
utero continere factum. Quanquam hoc ἀπὸ δούλου.

Col. 542. li. 11. post verb. in conuiuio,

ὁ δὲ ἐνοτάτωρ, ὡς γὰρ λέγεται οἱ πολλοὶ ὄντ' ὄμα-
νντι μόνου συγγῶμα πῶς δὲ πύξ, εὐκῆντι ἔρ ἔρκομ.
Ἀφροδίστου γὰρ ἔρκομ, οὐ φροσίμου, οὐτα νύξ ὀ φρο-
κῶ οἱ ἀνθρώποι πῶσαμ ἔρκομ, ἔρκομ, ἔρκομ.
ἔρκομ, id est, Quodq; omnium maximum est, ut sane dicitur
uidgo, uni etiam iuranti à dijs parata est uenia, si que iuranti
non presiterit. Venerem enim iustitiam negat esse: Adeo
tum dii tum homines nihil non permittunt ananiti. In uerbis
Platonis uidetur desse uocula, ἐμπονίμου.

Col. 542. li. 16. post verb. pollicitor,

Plato in Philebo apud Athenam lib. duodecimo ὡς δὲ λό-
γῶν ἐν ταῖς ἡδοναῖς ταῖς πῶ ἀφροδίσια, ὀ δὲ με-
γιστὰ δοναίσιμ εἶναι, καὶ ὅτι ἐπιτελεῖ μῦρ συγγνωμίαι εἶλακ-
φε πῶς δὲ πύξ ὡσαρ καλῆπῶ πατῖσ μῦρ ἡδονῶν οὐ-
δὲ δῖρ λογισμῶν κεντῆμῖαι, id est, Ceterum quemadmo-
dam dicitur, etiam in uoluptatibus circa res ueneras, que sa-
ne uidentur esse præcipue, periuuram quoq; uenia donatur à
dijs, perinde quasi uoluptates puerorū inftar sint, qui nondum
rationis iunt composites.

Col. 544. li. 18. a fine post verb. boni consule,

Nunc uulgus hominum magis incantib augenda rei, quā
bene administranda, contra quam recte monet Socrates in
Theaeteto Platonis κῆσῶν γὰρ πῶ συμκορ εἶς, εἰ ποτὶ
μῶ ἡκανῶς πῶνον, id est, Nam satis est pusillum bene,
quā multum non ut oportet peragere.

Col. 549. li. 37. post verb. pugionem,

Demosthenes in oratione contra Aristogitonē prima, οὐτ γὰρ
μακίξ μακίξ οὐδὲ μῦρ ἔσ ἀφλοσ ἡτίσι ὀ τῆμῖαι,
id est, Neq; enim coquo macherellus est usus, quē nō fecat.

Col. 549. li. 19. a fine, post verb. illudere,

Οἱ γὰρ ἄμ με οὐτα μανίβαι, ὡς εὐξῆρ ἐπιχῆσῖμ
λέοντα καὶ σνοκοφαντῆρ θῆσαι/μαχορ.

Col. 550. li. 26. post verb. pncias,

Valebit ad exhortandum, ut quisq; ueris rationibus agat, si
uelit esse tutus, nec fidat callidis clamando, sed in onestis confi-
lijs. Nullum enim tam in instructione dolis, ut perpetuo fallat, sed
tandem casus aliquis in apertū pro fratri dissimulatione malicia.

Col. 553. li. 12. post verb. ualpi comparat,

Confine est illi quod alibi retulimus, iterum ad eandem lapi-
dem impingere, quod usurpauit Gregorius Theologus in epi-
stola quadam ad Bosphorium, δῖε γὰρ πῶς τὸμ αὐτὸμ λι-
θὸμ πῶς πῶσῖμ τοῖς ἀνοκίσι μόνιξ ἡπαρομια δῖε
δῶσιμ, id est, Bis enim ad eandem lapidem impingere, solis
fultus concedit prouerbium.

Col. 553. li. 33. post verb. acclamando,

Quin ἔr Stephanus ἐπιφῶρμια legit nō ἐπιφῶρμια. Itē
dē Zenodoti ἔr Suidas. Solus Hefychius legit ἐπιφῶρμια,
indicans

indicans & hoc dici in eos qui hospites culmiabantur.

Col. 354. li. 17. à fine, post verb. personam,
Toga civium erat Romanorum, & honoris gratia sumebatur ab ijs qui iam excessissent et pueritia, deposita prætexta, ipso cultu virilem animum ac mores profertentibus, unde & virilis toga dicebatur. Hinc illud Ciceronis in Philipp. Sumpsiſti virilem togam, quam statim militarem stolam reddidisti. **Quin** ex pacis tempore gregſtabatur, quemadmodum ſagum in bello, Vnde Marcus Tullius in Philippiis ſubinde iubet, depositis togis ſaga ſumere. Et idem, Cedant arma toge. Item Lucanus de Pompeio, Prætulit arma toge, ſed pacem armatus amavit.

Col. 355. li. 18. post verb. faciendi sunt,
Idem libro de beneficiis. 6. Diſcenas, inquit, beneficia ſecurè debere & occasiones reddendorum obſervare, non manu ficere. **Manuſicere** dixit, pro noſtra opera accerſere. Ita dem Plinius lib. 18. Faciantur ergo culpmæ, ne his quidè quæ naſcuntur contenti, quando plura coronæ genera manu ſiunt.

Col. 355. li. 8. à fine, post verb. Caſiotico nodo.
Stephanus aliter eſſert, nimirum hoc pacto, κασιώτικη μίτρα, id eſt, Caſiotica pallia, niſi forte pro μίτρα, ſcriptum erat ἰμάντις, id eſt, lora.

Col. 356. li. 13. à fine post verb. de repub. iij.
Gregorius Theologus in epistoſa quadam, ἀλλ' οὐκ ἔμ οἴμαι πρὸς τὸντα τρεγακῶς περικνηθῆναι κομμικῶς, id eſt, Non licebat opinor, cum ageres iragice, ſiſlum agere comice. Idem in epistoſa ad Baſilium ὃ γὰρ καὶ ἴλιε, ὁδὸς ἔχῃ ἀετῆρ, ἵνα γὰρ ἴσω γὰρ ἴση μίτρον, id eſt, O terra & ſol, ær & virus: quæquam ſuſpicor pro ἀετῆρ ſcriptū fuiſſe αἰῶνος, quemadmodū ex ἴση fecer at ἀνεῖ. Nā qui primus has epistoſas edidit, adeo videtur callere Græce, ut iux legat.

Col. 357. li. 14. post verb. extra mentem,
Euripidis dictum cinitur à Platone in Theæto, ἐὰν ἀποκενῆν ὅτι δῆμι, εὐερίτιδ' ὅρμ' ἂν ἐμυθῆσται, μὲν γὰρ ὡτ τα ἀνελεγκτος ἡμῖν ἔσομαι, ἢ δὲ φησὶ οὐκ ἀνελεγκτος, id eſt, Si reſponderis eſſe, eveniet nobis quiddam Euripideū, lingua nobis erit irredarguta, cæterum mens erit irredarguta.

Col. 358. li. 7. post verb. Nazianzenus attigit,
Quamquam exortus eſt nuper qui Pythagoræ fabas vertit in ouas, quod in his ſi animantis initium, νῆα μορ αὐτὲ dictum, quaſi κωσῖν, quem audiendum putarem, ſi uel unum autorculum veterem, uel argumentum aliquod gratiū allegaſſet.

Col. 358. li. 13. à fine post verb. aut Satyricæ,
Cuius meminit Plinius libro decimo nono, capite octavo, con damentis aptum, unde & θυμολογικῶν dicuntur Græcis qui acribus delectantur, quod dicitur & in eos quibus res ſunt aſperæ.

Col. 359. li. 11. post verb. comitati in Cretam,
πελχινας autem dictos voluit τῆς τὸ δέλαρον quod eſt obſcurare ſive demulcere, quod homines illeſos circumue niant. Hinc & πελχινορ ſive πελχινοῦδες dicit, quicquid inſigniter eſt improbum: & πελχινοῦς, pro contentioſe ac peruiaciter agere: Adit etymologus, omnes Cretenſes πελχινας dicit, & ipſam Cretam dictā πελχιωνα. Adagium iſtopat Chryſoſtomus in Babylia, ὃ δ' εἰς τὰς πελχινοῦς, id eſt, ὃ dextram T elechinis. Sic enim appellat nocentē dextram.

Col. 361. li. 24. post verb. τεναῖται.
Sic illud melius aut uilius, hoc animo meo gratius, Strabo admonet à quibusdam pro τεναῖταις perperam legi τεγαῖταις. Nam Tegea ciuitas eſt Arcadiæ.

Col. 362. li. 14. post verb. eſſent Aeginete.
Concinit his Strabo libro octavo, oſtendens ex hac inſula pro ſcſum Aecacum cum ſua poſteritate. Non Stephanus inſule nomen indiūm putat ab Aeginae Acaci matre. Eandem ali quæ d' maris imperiū tenuiſſe, que eſt Aibentiniſis quidē, in nauali ad Salaminum prælio de principatu certare du bitauerit, quam Perſe Græciam inuaderet. Huius meminit etiam Homerus. Eſt autem Cycladum nobiliſſima, que diu dicta fuit Onone, ut indicat idem Strabo & Stephanus. Ob laborum autem tolerantiam & induſtriam frugalitatemq; di cti ſunt Aeginete Myrmidones: quum enim haberent terram ſuperne Lapidofam, inferne frumentis idoneam, fodientes in cauernis habitare uſi ſunt formicarum more, & aſportandis Lapidibus quodammodo ciuis animantis induſtriam reſepere.

Col. 364. li. 17. post verb. obſtaulo,
Et Homerus ſubinde uana uocat ἀετῆρομάλια. Et ὄπανεμια dicuntur que ſolida non ſunt, ſed ſubuentanea. Deniq; inſta biles uentofos dicimus. Horatius

Rome Tibur ano uentofos Tibure Roman. Idem Non ego uentofe uenar ſuffragia plebis. Poſtremo domum undiq; perſtablem, non ille pade dixeris ἀνελαμορ πρὸς ἴορ.

Col. 365. li. 22. post verb. eſca captere,
Accedet non parum gratiæ ſi deſlectatur in bonam partem, tam ad res amni: ueluti ſi quis dicat puerorum animos glorie quibusdam illecebris aut blandimentis ad amorem studio rum inſcandans, principum ingenia laudibus ad amorem uir tutes inſcandans.

Col. 367. li. 3. post verb. reperitur idneæ,
Tacite uidetur huic alluſiſſe Aſchines contra Timarchum, κατιδῶν ἢ οἰκίον πλοῦσιον ὃ οὐκ ἐνομομεθῆναι, ἢ ἐγεμῶν μὲν ἢ γὰρ μὲγα φρονεῖα καὶ νῆρ οὐκ ἔχουσαι, id eſt, Quam uidiſſet domum opulentiam, maleq; gu bernatam, cuius dux erat mulier ſuperba & excors. Lucidior erit ſententiæ, quæ longius deſlectetur, ueluti ſi quis auto rem ac præcipuum peripateticæ philoſophiæ ducem appellet Tartareum. Ita Virgilius, Tanti dux ſemina facti. Et in Aſtis Apoſtolicis Paulus dux uerbi dicitur. Sic Galenus alie cubi Ariſtotelem appellat ἔ λῶς πωτῆρες, quod ab ipſo profecta eſt ſententiæ.

Col. 368. li. prima, post verb. atq; inſanem,
Conueniet & in illos qui ſemetipſos laudant, qui moſ eſt gal lis gallinaceis, etiam quum e pugna ſe proripuerint. Plato in Theæto φανῶν μετὰ μοι ἀλεκτηρῶν ὃ ἀγῆδες δ' ἴδω, τῆρ ἐνενοκῆσαι, ἀποπῶν ἰσώτατες ἀπὲ τῶ λόγῳ ἄδ' ἡμῖς id eſt, Videmur mihi ignaui galli in morem, quum ante uictoriam à ſermone reſtiterimus canere.

Col. 368. li. 5. à fine, post verb. & ator,
Huc pertinent que nobis antea dicta ſunt in proverbio inſi cho aculeo. Sic Auguſtinus alicubi reſceniſ opinione Mani chei, ni fallor, hæc, inquit, Manicheus dixit, atq; abiit: no tans illum, quod ſat haberet dixiſſe, quum docendum eſſet quod dixerat. Galeus itē libro πρῶτ' φητικῶν δ' ὡμῶν primo, ταῦτα ὃ τὰ τοιαῦτα εἰτῶν δ' ἰσώφης ἀπ' αἴσῳ καὶ σοφῆς ὁμῶν κλειτῶν ἀποπῶν ἰσώτατες ἀπ' ἡμῖς κρετα λῶν μῆαῶν, ὡς μὲν πιδουῖς ἂν οὐ ἀντιλογίας ἐνε ποῖσται δ' ὡμῶν, id eſt, Hæc & his ſimilia loquuntis, repente ore nihil clamante quaſi labi non poſſet, uerbis a per tis abſolut ſermonem, moxq; proripiens ſeſe abiit, nobis ita relictis, quaſi nihil omnino reperire poſſemus quod uel proba biliter contradiceremus.

Col. 569. lin. 30. post Ilias malorum,
 Simili figura apud Athenæum libro nono, dixit Anti-
 phanes opinor, ἢ ταῦτα μὴ μοι εἶναι κακῶν ἄρρο-
 λίδες, id est, Et hic malorum mihi catinus extitit. Solent enim in eod-
 dem disco uaria eduliorum genera apponi, sed que uolupta-
 tem adferant. Quo gratior est tropus, defleciens in contra-
 rium, quasi dicas, Ilias bonorum.

Col. 578. lin. 9. a fine post uerb. inter opes inops,
 Gregorius Nazianzenus in epistola de Basilii eleganter de-
 torquet ad huius mundi delicias, que nunquam explēt animum,
 παντάλοιο, inquit, τινὲς ἢ κατὰ κράτος δι-
 ῶντες εὖ ἴδασι, πῶς ἐλευθὲν ἐκεῖνός τ' ἄριστον πειν-
 ασιῶσι, id est, Tantalij et execrabiles sitiētis in aquis, miserandā illā
 et nihil alimonie conferente pandesit: πεινῶσιαι μὲν
 uocant cōiuium ex omni genere deliciarum apparatum.

Col. 579. lin. 36. post uerb. inuerecundum.
 Et Aristoteles libro rhetoricorū secūdo, ὡς δ' οἱ ποιηταὶ
 φασιν τοὺς ἀπαίδευτους πᾶς ὄχλῳ μουσικώτερον λέ-
 γειν, id est, Quædammodū auiti poete, uellecti apud mul-
 titudinē elegātius dicere. Hominē insigniter elegāntē μὲν
 κώστατον dicimus, deniq; quicquid est moderatū composi-
 tū, ἕμισσον dicit Græci. Et Athenæus ἑμισσολογίας
 appellat inuēditas parūq; tēpestiuas fabulas. Aeschines ad-
 uersus Timarchū, ἢ γὰρ πρὸς τοῦ ἄλλοιο κακῶς ἄνω-
 σος ἄς οὗτος ὁ ἀπαίδευτος ἄνθρωπος εἶπεν. id est,
 Nam et præter alia mala, alienus à musis, et inuēditus est
 homo. Homines ab humanitate politioribusq; literis alienos,
 inebat Gratijs et Musis sacrificare, quædammodum Plato
 Xenocrate subinde monere Solinus est, ut Gratijs litaret. Apud
 Athenæū lib. 4. quidā Cymon inhumanitatē exprobrans ait,
 οὐχ ὡς δ' ἐν κυκλιῇ, ὅ μιν δέποτε τὰς χεῖρας, ἀλλ'
 οὐδ' ἐν τῷ μύσῳ δόξα, id est, Non quæadmodū tu Cy-
 nice, quā nunquam Gratijs, ac ne Musis quidem sacrificaris.

Apud eundem lib. 13. citatur ex parodo quopiam,
 Οὐδ' ἐδ' ἰδ' ἄρα ἄριστος ἡ δ' ἄμα μύσῳ. id est,
 Literas Musæ quos edocuerit sinistras.
 Videtur in peruerse doctū aut male dicitū cōgruere. Siquidē ibi-
 dē Ephippus in quēdā dicit, ἐπὶ ἰσοματίῳ πῶς
 γλῶσσαν φορεῖς, id est, Sinister linguā in ore gestas, nisi fir-
 te legendū censes, ἢ ὡς ἄριστος, id est, ἢ leuā partē. Qui cūcūta
 interpretatur in leuā partē, omīssis bonis, in leua pte gestat lin-
 guā. Vnde et sinistras suspitiones et sinistras interpreta-
 nes dicimus. Celebratur et philosphi cuiusdā dictum, ipsum
 philosphie præcepta tradere dextra, auditores autem acci-
 pere sinistrā.

Col. 582. lin. 2. a fine, post uerb. in Pluto,
 Apud quem iactanti anulum magicum, in quo remediū esset
 aduersus omne malorum genus, respondetur,
 Ἀλλ' οὐκ ἔνεστιν, συγκοπήντος δ' ἡμάτω.
 Quod inicitus uidetur apud Athenæum libro tertio Aristo-
 phanes, ἐὰν δ' ἄρα
 Ἐπεί μ' ἐπὶ πῶς γαστρί, ἢ τὸν ὄμφαλον
 Παρὰ φρενῶν δουτύλος ἐστὶ μοι δροχμῆς, id est,
 Aut umbilicum, est anulus drachma mihi
 A pherato emptus.

Col. 583. lin. 14. a fine post uerb. uetustissimo ritu,
 Equidē arbitror huc pertinere, quod ex Augustino citatur in
 decretis, eos terreri perinatio, qui uirant per lapidē, nec præ-
 stiterint quod iurauit, etiam si illic scriptū est super lapidē, ex
 librarij ni fallor deprauatione. Indicat autē illic, hoc iustum

esse sanctū et cui iuratur, hoc est, si Christianus iuret pæ-
 gano, cui hoc iustum andū erat sanctissimum. Qui hic attinet
 referre, que glossographi, et hoc sequenti theologi cōmentū
 sunt de hoc lapidē, tā absurda, ut uix lapides talia dictū sint.
 Mihi fatis est indicasse, legat qui uelit.

Col. 586. lin. 33. post uerb. in Phædro,
 Ammianus lib. 14. Hæc et huiusmodi innumerabilia ultrix fin-
 corū impiorū, bonorumq; præmiatrix aliquando operatur
 Adrastia, atq; utinā semper, quā uocabulo duplici, etiā Ne-
 mesin appellamus. Hanc ait ex opinione ueterū theologorum
 lunæ superpositā, generalī potētia præsidere fatis, omnia ter-
 rena despectantē, ut reginā et arbitri rerū omnū: que præ-
 cipue falsū insensā, nunc erectas mentiū ceruicis opprimat et
 eneruat, nunc bonos ab imo suscitās ad bene uiuendū extollit.
 Hinc antiquitas addidit pennas, celeritatis symbolum: dedit
 gubernaculum et rotam, significans illam per omnia discer-
 rentem singula moderari. Idem lib. 22. Ideo intolerabilē, hu-
 manorum spectatrix Adrastia, aurem quod dicitur, uellens,
 monens ut castigatus uiuere, et c.

Col. 587. lin. prima, post uerb. ad pedes adest,
 Galenus deniq; lib. de usu partium humani corporis sexto,
 μνημονεύσαι ὁ δέξαι τὸν ἀδραστίας ὡς οὐδὲς ἐκ
 φευξέται θάνατον, id est, meminisse ac declarare quod Adra-
 stie legem nullus effugiat. Ac paulo inferius, οὐκ ἐνηνοῦσας
 οἰκὸν ἐμὴν ἀδραστίας θανάτου, id est, Haud cogitās opi-
 nor Adrastie legē. Minutator medicis quā falsa pro ueris docēt.

Col. 589. lin. 5. post uerb. ἰδιόμολλον dicebantur,
 Etiam si Aibeneus lib. 14. indicat alios fuisse Ithyphallos,
 alios Pallophoros, illos gessisse personam hominis temulenti,
 hos sine persona fuisse, quamquam et alijs rebus differebant.
 Verum hæc nihil ad prouerbium.

Col. 590. lin. 8. post uerb. φασδικὸς
 Id est, Vobis quidem rebus tenendus phallus est,
 Eum sequendo quā canistrum bauiat:
 Post uos ego canam canticum phallicum.

Col. 592. lin. 27. post uerb. labyrinthos,
 Aut in scyrophantias ac delatores quā uera falsis permiscendo
 nescunt calumnias. Ammianus 14. refert Paulū cuiusdam qui
 plurimos admirandis technis deserebat apud Constantinum,
 uulgo cognomen inditum cathene, quod in complicandis de-
 lationibus nodos necieret insolubiles.

Col. 593. lin. 16. a fine, post uerb. ferula cedebant,
 Est autem ferida fruticis genus quo non aliud leuius, ut indicat
 Plinius libro decimotertio, cap. 22. Græcis νόστος dicitur,
 utilis ad sulciendos uacillantes etate feni. Vnde et Baccho
 Silenōq; sacer, ut uino tūntantes sulcatis, nec oneret tamen.
 Est enim ligno durissimo firis, licet intus lignum non habeat.
 Hac exceptum ignē caelestem poete fingunt Promethei de-
 portasse in terras. Postremo hinc sunt scripta pedagogorū,
 ut Martialis appellat, quo terreat magis quam ledant. No-
 tuū est eleganter Columella in carmine,
 Nec manibus miteis ferulas. Et ibidem,
 Ferulæq; minaces plantantur.

Et ad finem eiusdem prouerbij,
 Est similis apud Græcos sermonis color. Citatur apud Athe-
 næum libro decimotertio Timodes Δεῖν δ' ἐπὶ
 Ἀγωνισίας, καὶ πεπιδνωτο γὰρ καὶ
 Πλαγὰς λαβέτω ἀπολαύσει χερσὶν ἰδύνα. id est,
 Opus esse ad huc
 Trepidare, et alapis cæli, et in teneras manus
 Recipere plagas, res profecto suauis est.

Col. 395. lin. 11. post uerb. de quo dictum est,
Quanquam et huic a bombo uocabulum, Apud Suidam quidam tibicinē, pro bombylio, βομβύλιον dixit addita litera α, ἄρα τὸ αἰολοῦ βομβέειν.

Col. 396. lin. 10. post uerb. simerent,
Eam uocem Iul. Pollux lib. 7. indicat fuisse ueterum, pro qua recentiores dixerint κενόειν, à immentis ductum, quibus hordeum placente sunt. Illud mirum quum hoc uerbum proferat ex Aeschulo, et Sophocle, quor recentiorum esse dicat, nisi forte apud recentiores coepit usitatum esse, quam ὑπερμαίειν.

Col. 601. lin. 37. post uerb. interfecit,
Autores Zenodotus et Suidas, admonentes penultima esse circumflectendam. Nam γυμνασιον prima acuta, gymnasium est Athenis, quod quidam à Pisistrato, quidam à Pericle constructum putant.

Col. 602. lin. 9. à fine, post uerb. scienda,
Velut inutilis pudor est qui deterret à discendo quod turpe est neficere. E t ut ait Flaccus, incurata malus pudor ulcera celat. Idem alibi, Pudor, inquit, te malus urget.

Et ad finem eiusdem,
Et uidere est nonnullos hoc inutili pudore praeditos qui corporis incommoda celare malunt, quam amicorum ope tolli: quo ingenio fuisse legatur Apelles, cui ex morbum ex inopia dissimulanti, candidus amicus sursum sub cervicalae pondus auri submisit. Sed eorum multo maxima turba est, qui animi morbos et aegritatem inutili pudore dissimulant. Atqui his ferè accidit, ut post malo in apertum erumpente, tum miserevius, tum frustra erubescant.

Col. 604. lin. 7. à fine, post uerb. sit uersatus,
Habet enim hoc animal cutem, ceu laminis quibusdam durissimis aduersus omnes icibus armatum. Martialis in quendam qui afflictabat etiamnum uideri puer,
 In te inquit reclinat sed tua barba, uir es.

Col. 606. lin. 4. post uerb. fecuti sunt,
Idem libro ab urb. cōd. 9. **Q**uam omnes laudibus modo profregentes uirum in sententiam eius pedibus irent, tentata pauislyper intercessio est. Idem ab urb. cōd. lib. 5. In quam sententiam quam pedibus iretur, ceteri tribuni militum nihil cōtra dicere. Hinc etiam intercedere dicuntur, qui obstant discedentibus in sententiam. Plinius libro 2. cap. 7. non nihil nouatum sermonis formam. Sedere inquit, coepit sententia haec, pariterq; ex eruditum uulgus et rude in eam cursu uadit. Vehementer ac precipitanter assentiri dicitur cursu uadere in sententiam.

Col. 606. lin. 26. post uerb. cap. 19.
Apud Athenienses refertur hoc carmen, tacito auctoris nomine, Ἀγαθὸς ἀνὴρ λέγοιτ' ἂν ὁ φέρωι τὰ γὰρ ἀδῶ, Ἀγαθὸς ἂν εἴη ὁ φέρωι καλῶς κακῶ, id est, Bona quisquis adfert, uir bonus uocabitur, Bonus erit et ille, qui mala pertulerit bene.

Col. 609. lin. 11. post uerb. τὸς εἶμι,
Apud Atheniensem lib. 1. Eubulus comicus refert hunc uersiculum ex Archiloco, Ἀσυμβόλου ἀντίπρῃ γὰρ ὄσις ὄσις εἶμι τὸτον ταχέως νομίσει μοῖ τὸζην λιπῶμι, id est, Cessando coeque quisquis immuni deest, Hic idem in acie facile deseret locum.

Aeschines in apologia obiicit Demostheni, ὡς ζῆλον ἔχει λαποταξίαν, id est, quod illi dies effect dicitur ob desertū ordi dem, quem ἑπιδείωντα probo dicitur dicitur commemorauimus:

At ille eū qui diem ipsi dixerat, ad extremū adegit diē, occiso eo Aristarchi praesidio, quo admodū ibidē criminatur Aeschines. Postremo Latinis in sua classe manere dicitur, qui nō deserunt uite institutum, et classem suā deferere qui mutant.

Col. 611. lin. 19. post uerb. λυκὸς δικάς,
Torquet hoc cōiucium Aeschines in Demosthenē, ὅτι μοῦ οὐδ' ἂν σοφὸ ὁ κέρκιος, ἢ δὲ καλὸν μύθου ποιητὴν ἔλμα, ἢ τὸ παλιμυλοῦ, ἢ τὰ τοιαῦτα ἔματα, οὐκ ἂν ἐμ πρὸς τέρου, ναὶ δὲ ζῆλον γὰρ τὸν ποτὸν λαβοῦν ἐστὶ πάσας κακοκείας μεμῆσται. id est, Aliquando fuisse cerocem, aut quod dicitur papalema, aut palimbolū antea ac neficēdā. Nūc uero nactus hunc omnis malicie expositor, didici. Videtur et illa duo uerba papalema et palimbolū fuisse iactata uulgo. Hefychius indicat ποιητὴν μύθου dictum hominē ποιητὸν ἐμ κέρκι, id est, uariam in malicia: dictum apparet à πάλω, quod est mox, etiam syllaba per conduplicationē adiecta est, cuius futurum παλῶ. et παλιπαλῶ est circumspicere ac seruari nihilq; nō tentare. Ραῖσις σωπέδω, subtilissima pars frumēti cribro excussis. Cōfusio non sit utriq; sortitio et frumēti purgatio. Unde πάλω sors, et πάλω σφίνα. Proinde qui se uertunt in omnia, papalemati scōmate nonati uidentur, simul aliusum suscipor ad uoces. Nam πάλω puerum sonat, et παλῶς uenor, siue in retia duco. Idem exponit nullis uerbis quid sit παλιμυλοῦ, minorū hominū qui sibi minime constat, sed facile in diuersum reuolunt. Suspicor conuiciū sumptum ab instrumentis sic arte confectis, ut facile recurant in diuersum, atque hinc retorum in hominem lubricae fidei.

Col. 615. lin. 36. post uerb. Cleobuliniis,
Hefychius indicat Mylen fuisse poetā quēpiā Comiciū, praeterea piscis esse nomē, nullū opinor sentiens. Ad haec μύζου Grecis significat, curiū, obliquū ac distortum. Scribit enim duplici ζ. De carcini Strobiliis dicitur est dicitur. Habet autem principes quidam et hoc jycophantrum genus, qui se fingunt furdus ac mutos, quo magis audita referant.

Col. 619. lin. 34. post uerb. Couis senioni,
Quem Graeci Chium dicunt, nos canem uocamus, et quem illi Coum siue ἔχινω, nos senionem. Porro quemadmodum Couis inter felices iactus habebatur, ita Chius fuit inter infelices. Unde Persius, **Q**uid dexter senio ferret Seire erat in notis, damnosa canicula quantum Raderet. Videtur autem Senio per se felix, infelix haberi solere, si accederet canis. Sic enim Martialis, Senio nec nostrum cum cane quassat ebur.

Quod si uerum est, adagium conuenit non solum in collationem rerum inaequali, uerum etiam pugnantium. Velut si quis conferat plebeum cum rege, Chius est ad Coum: si quis adolescentem cum senē, contrarietas est non solum inaequalitas. Adagij meminerant Zenodotus, Hefychius et Suidas, nisi quod Suidas pro ἔμ habet ἐνδου, pro ἔξ ἔξω. Id uirū scribe culpa commissum sit, an interior tali pars ex exterior intelligenda sit, doctis excutiendum relinquo.

Col. 619. lin. 12. à fine, post uerb. sitiens quiberto,
Eandem sententiam sic apud Atheniēsi libro quarto effert Xenuophon, ἰδὺ μοῦ μαζον ἢ κωφῶμα φαγῶν πεινῶς τι, ἰδὺ δὲ ἰδῶν ἀρυσῶντων ἐκ ποταμῶς διψῶντα πικρῶ, id est, Dulce est maz an ex nasturtium edere asienarum, dulce est sitienti aquam et fluiuo hauriam bibere. Ibidem refert quidam non infestium de Socrate, qui frequenter ad multam uesperam ambulare consuevit ante aedes suas: percontantibus

tantibus quid illic ageret, Obsoniu inquit comparo in coena. De Dionysio, cui fastidienti nigrum ius quod in phiditijs apponebatur, coquus respondit non esse mirum, cum deessent condimenta, de palestra, cursusq; ante coenam sentiens, alijs nobis dictum est.

Col. 614. lin. 14. post uerb. Diogenianus, Ad quam allusit Augustinus, aut si quis dius est autor, in libro de quinque heresibus, Non nos hostium turba, non belantilium reuocat forma, non quasi uirga fudgentia terreat arma: quanquam legendum opinor uitra.

Col. 626. lin. 13. a fine post uerb. que sequuntur, Quos uersus ne quis omnino contemptos queratur, ita uertimus:

Dehinc procul his speculatores populi unus est alter
Aggerant, si fors uideant ouium boiueque
Ogmina, at hec constium adiungit, que ponit sequuntur
Pastores duo, demulcentes pectora cannis,
Ignari fraudis: contra illi ex composito, mox
Accurrunt, armenta boum niucosq; bidentum
Coccidre greges, cæsis pastoribus ipsi.

Col. 627. lin. 31. post uerb. fida mea est, M. Tullius lib. officioru tertio. Itaq; si uir bonus habeat hæc uim, ut si digitis cõcreperit, post in locupletum testamenta nomen eius irrepere, hæc uero non utitur, ne si exploratum quidem habeat id omnino neminem unquam suspicaturum.

Col. 629. lin. 13. a fine, post uerb. circiuoluto, Quum sermo in idem reuoluitur, quem admodum illic Theætetus iubet assentiri recte opinioni, eum qui rectam habet opinionem. Scytalan interpres uertit, sciticam, quam loquatur de loro quod surculo circiuoluitur.

Col. 630. lin. 11. post uerb. in fibula, Id frequenter accidit in Comædijs ac tragædijs arte curâq; scriptoris, ut de quo sunt uerba mox interueniat. Accõmodari poterit ad rē, ueluti si apud autorē protinus uel casu occurrat, id de quo uerbatur sermo: adagij refert Zenodotus.

Col. 633. lin. 11. post uerb. educabantur, Referunt Zenodotus Hefychius et Suidas. Charontis enim cymba fingunt animas ad inferos deduci. Hinc Aristophanes in Pluto, ὃ δὲ χάραρ τὸ εὐμβολοῦ δίδωσι, id est, Dat symbolum Charon, significans illi imminere mortem.

Col. 633. li. 27. post uerb. liquoris, Idem appellant κωδιωνίερη, ἢ ἐν κώδιον, quod est poculi genus. Hefychius indicat μαρχάλιον esse partem pro rē, que continet τέρρορ, siue Antemonem. Antemonē aut uolunt esse uelū genus. Sunt qui dicant μαρχάλιον esse canistrum ē palma cõtextū, quod uirga palmae maschalam dicatur, nonnunquam et pro fine ponti. Alij cõtendū maschalam esse machinam, qua sarcine deponuntur in naues aut eximuntur ē nauibus. Hinc iocus in eos qui poculum tollunt in altum. Hefychius adfert et hanc trochaicum tetrametrum circa nomenclaturam autoris,

Ὡς ἄνω τῶν μαρχάλιον αἰετοῦ βῆναι ἐμπεπῶσιν ὄπτες, id est, Sursum in altum ut irruentes eriganus maschalam.
Fortassis huc allusit Stratonicus citharædus apud Athenæū lib. 8. qui notās singulas Græciæ ciuitates, ἐπιζῆλον σίτηρ μαρχάλιον ἐν ἑξῆσιν, id est, Byzantium dixit Græciæ maschala, quod illic opinor strænus potaretur, siue quod esset emporiū Græciæ. Est enim Tbraciæ ciuitas, eadē dicta Constantinopolis. Adiungit prouerbio gyatiam allusio, quod sunt pocula nauigij speciei, ueluti cymba, σκάφια, βίηκος, et alia nōnulla. Refertur a Zenodoto. Meminit et Iulius Pollux

lib. sexto, cap. tertio, his quidē uerbis, ἐπι βῆναι μεθόντων ἄετορ τὸ μαρχάλιον αἰετορ, ὡς ποτὸ βῆσθαι τῶν ποτῶν ἐν μάδῃ, id est, De ebrijs uero dicebat maschalam tollere, tanquā is mos sit temulentis. Adducit et Homericis carminis testimonium.

Ἄφραξ ἀνύχοντες γέλω εἰδενον. id est, Sublatis manibus risu emori.
Ex his uidetur non a tollendo poculo, sed a gestu gaudētium fuisse dictum. Certe manet et hodie apud Germanos milites, ut dextra sublata letician indicent animi.

Col. 635. lin. 34. post uerb. usurpauit hoc adagium, Plato libro de legibus. 1. παιδεία μὲν οὐκ ἔστι ἢ νίκη, νίκη δὲ ἐπιπέτε ἀπαλαύσιον. πολλοὶ γὰρ ὑβριστικοὶ διαποδείμαρ νίκας γινόμενοι, μυσίωρ ἄλλωρ νακώρ δὲ ὑβριρ κρηπλοδόκωρ. καὶ παιδεία μὲν οὐδὲν ὁπίστε γέγονε καὶ μεία, νίκη δὲ ἀνδρείοις πολλὰ δὲ τοιαύτων γέγοναστε. Προinde eruditio etiā uictoria adfert: cõtra uictoria nonnunquā impertitum: eo quod comptures ob uictorias bello partas insolentiores facti, innumeris alijs malis propter uolētiam repleti sunt. At eruditio nunquam fuit cadame, uictorie uero multe profectio hominibus tales et fuerunt, et future sunt.

Col. 636. lin. 32. post uerb. circumambulat, Secundus uersus Græcis constat, si tollas δὲ, aut si legas μάχῃ pro μάχῃ. Tertius constat, si pro τεθνηκώς legas, τεθνακώς.

Col. 639. lin. 33. post uerb. αἰσιον, uerum, Meminit harum et Anaxilas apud Athenæum libro duodecimo, Commemoratis enim philosophi cuiusdam delicijs ait, καὶ πρὸς τούτοις ἐν σκηνασίῳις ἐπιπέσι φορῶν ἐφεσμία γράμματτα κολᾶ, id est, Ad hæc, in consilijs pelliculis gestans Ephesias literas pulchras.

Et ad finem eiusdem prowerbij, Illud satis apparet librorum uiciora commissum, quod quum Hefychius inter magicas uoces recenset τέρρορ, nō meminit tamen interpretans singulas.

Col. 639. li. 11. a fine, post uerb. Græca uox deducta est à, φειδῶδου, id est, parcendo. Quanquam sunt qui malunt φειδῶδου dicta quasi φειδῶδου, quod eiusmodi conuiuijs coiretur sodalitas. Vtræq; uocis etymologiā recenset Plutarchus in uita Lycurgi. In priore abijctur ε, diphthongo, in postiore λ uertitur in δ. Addit autē tertiā etymologiā, phiditia dicta quasi φειδῶδου, à sumendo cibo, que Græci præsertim Athenienses uocāt στυβῆτιοι, Cretenfes ἀδῆτιοι, que admodū ibidē indicat Plutarchus. Hoc genus conuiuiorū Lyciæ regis instituit, ad excludendū luxum ac temulentiam. M. Tullius meminit phiditorum libro Tifiscularum questionum quinto, Quid inquit, uictum Lacedæmoniarum in phiditijs, nonne uidemus? Vbi quum tyrannus coenauisset Dionysius, negauit se iure illo nigro, quod cœne caput erat, delectatum: tum is qui illa coxerat, Minime mirum, inquit, condimenta enim defuerūt. Que tādē inquit ille? Labor in uenatu, sudor, cibus ab Eurota, fumes, sitis. His enim rebus Lacedæmoniorum epule conduntur. Quāquam hæc fabula fecus narratur apud Plutarchum in Coronide quam adiectam uidemus apophthegmatis Læconici, de Lycurgi institutis. Erat apud Lacedæmonios et aliæ conuiuiorum species, quorum unum erat ποτιε, quod certis ciborum generibus instruebatur, alterum αἰδιον aliquanto splendidius. Omnium fragalissimum erat, quod agebatur in phiditijs. Multa super his Athenæus libro quarto, si cui libebit cognoscere.

Col. 640. lin. 19. post uerb. à Diogeniano,
Memini Plato i Cratylo οἶδα οὐδ' ἔτι τοῦτο ἡμῶς
μὲν φημι σκληρότης, ἐξερχόμενος δὲ σκληρότης, id est,
Scis quod nos pro eodem dicimus sclerotes, id est, durities,
pro quo Ereticenses sclerotes; ex quo liquet Ereticenses adae-
misse hanc literam ρ, quam loco σ supposuerint, quum
contra Athenienses, eam uerterint in σ, ut Δασεσμ pro
Δασσμ. Quoniam ea litera dicitur impetus ac uehementie
significationem habere, uidetur et in homines precipites ac
uolentes congrue prouerbium.

Col. 645. lin. 40. post uerb. Affatim,
Iulius Pollux addit πέρτα κόρη id est, ultra satietatem. Atq;
ita uescitum indicat dici solere, ἀδ' ἀκρίβητος, et κέσασον
ἀ κέσθ' quod est tritici mensura, quemadmodum Latini
bibacem dicunt tricongium. Idem dicitur ἐξὶ χειλῶς,
id est, usque ad labium, sumpta à uasis metapborā, et usque
ad ambas aures, de quo meminimus alibi. Iulius Pollux uas
plenum appellat ἰσοχειλές sive ἐπιχειλές, redundans
ὑπερχιλές, à labro uasis sumpta uoce.

Col. 646. lin. 27. post uerb. legendam dicas,
Antiphanes apud Athenæum libro 12. de obeso et bibaci,
τοῦτο μὲν οὖν
Δι οἰνοφλυγία μὲν καὶ πᾶσι τῶν σώματων
ἀσκηρὲν καλοῦσι πάντες οἱ ἐπιχειλῶσι, id est, Hinc igit ob
Bibacitatem et obestitatem corporis
Vitem uocant, eiusque cultores loci.

Apud hunc ipsum alibi cibo potiq; dediti ὀδύλοιο δicitur:
nec obscurum est illud, Legendam pendere non hominem.

Col. 649. lin. 17. post uerb. transuersum uocat,
Hinc enim C. Cæsar benignitas inuadit, ut eques Roma-
nus, et senex prodiret in senem. In prologo igitur queritur
preter animi sui sententiā ad Cæsaris autoritate fuisse cōpulsū.
Necessitas inquit, cuius casus transuersum impetum
Voluerunt multi effugere, pauci potuerunt
Quo me detruhit pene extremis sensibus, et cetera.
Ita qui precepit ira fertur, transuersus rapi dicitur.

Col. 650. lin. 20. post uerb. apud Suidam,
Qui citat ex Aristophane de Neoclido lippo, σκόρος δ' οὐ μὲν
στῆσαντα ἰδιωματῶς, id est, Qui allium trinit simul cum
tithymallo. Vox dicta uidetur à manna nutricis, sed apud
alios per simplex λ scriptam comperio, licet Suidas scribat
per geminum. Nec indicat interim usum prouerbij. Si com-
petit in lippos, dicendum est, tithymalo opus habet, aut ti-
thymalum terit. Nam tradunt huic effracem esse acrimos-
niam, ut quum succus eius colligitur, cauendum sit ne con-
tingat oculos, et quoties sumitur in stomachum, deorare
neceffe est obuolutum, ne fures radat. Huius succo insidentur
oculorum pituitæ. Multa de his Plinius libro trigesimo sexto,
capite octauo.

Col. 654. lin. 8. post uerb. ποταῖρα,
Id est, Sexum pauescens ueritici quod imminet
Per ærem uolat.

Gregorius Nazianzenus i epistola quadā ad Basilium fratrem,
nitā sollicita ac piculis exposita ταυτάλεον ἰσὺν appellat.

Col. 655. lin. 27. post uerb. nihil atinet,
Talem moritē deprecatur Solon apud Ciceronē lib. de Senec-
stute. Elogiū autē Solonis, cuius meminit Tullius sic habet,
Μὴ δέ μοι ἄδωκεσθαι δάνατον μάλιστ' ἀλλὰ ἐπιλοῖσθαι
Ποικίλαις πανούργων ἄλγεα καὶ σοφῶς εἶδος id est,
Ne mihi illugubris ueniat mors, sed mihi charis

Macroron potius adferat et gemitus. Ennius cōtra,
Nemo me lachrymis decoret, neq; funera fletu Faxit;
Sed uterq; recte sentit. Solon uultu mori charus ac desideran-
dus suis, Ennius non putat lugendam mortem quam conscia-
quitur immortalitas.

Col. 662. lin. 43. post uerb. uirum agis,
Theocritus φιλοφῶλον appellat uirum coitus audum, Hes-
ychius φιλοφρον dicit.

Col. 664. lin. 11. post uerb. ostenditur,
Apud Athenæum libro quinto ciatur hic trimeter ex Agathe-
thone,
Εἰ μὲν φέσας τάλωδες, οὐχί τ' εὐφρανοῦ
Εἰ δ' εὐφρανοῦ τι δ' οὐχί τάλωδες φέσας, id est,
Si uera dicam, tibi uoluptati haud ero,
Si sim uoluptati, haud tibi uera dixerō.

Col. 664. lin. 13. in fine, post uerb. forme celebris,
Cui nomen à roso ascriptum uidetur inditum. De Rhodope mee-
retriciā multa Herodotus lib. 2. nonnulla Plinius libro 36.
cap. 12. cum Græcum carmen habeat φῶδ' ὄπτεις mirum cur
Iuuenalis corripuerit,
Dum Rhodopes udat terit inguina barba.

Col. 665. lin. 25. post uerb. Oderint dum metuant,
Syllano scias fecido scriptam. Licebit adagium etiam per iocū
usurpare: uelut si quis eruditione superior, de clancularijs ho-
sibus, qui tamen ob metum hiscere non audeant dicat, Ode-
rint dum metuant.

Col. 669. lin. 10. post uerb. χαίσεις,
Secutus uocum consonantiam, quemadmodum apud nos rie-
detur, quā dixit corpius meus, et domus tuus. Nam χαίσεις uel
Græcis non dicitur. Miror autem cur interpretes huic uelut
affine subintereit.
ἄμας ἀπῆτησ' οἱ δ' ἀπηνεούστω σκῆψας.

Ex quo coniectura sumi potest, hoc prouerbium natum ex in-
scitia lingue, que non raro perdet huiusmodi risus materiā,
dum Germani gestiant loqui gallice, aut Galli germanice.
Idem accidit in surdasistris.

Col. 673. lin. 13. post uerb. Hæc sermē Suidas,
Memini et Iulius Pollux lib. sexto cap. tertio, addēs νεφω-
λαίεμ idem esse quod νεφώλιε δῆμῳ. Hoc sacrificij genus
ἕτοιμον dicebant, quemadmodum cetera in quibus uinum ad-
hibebatur, οἰνώσωνδ' α uocabāt. Seleucus apud Athenæum
libro secundo negat, apud ueteres fuisse morem, ut uini copia,
aut aliud quilibet deliciarum infunderet in sacrificia. Quum
enim sacrificia deorum gratia peragerentur, unde et βοίνας
et δαλίας, ac μέδους appellabant, quod uas quod deo-
rum gratia uino uenterur, δαλίας quod deoꝝ gratia uer-
serentur, cōuenirent; μέδους uero, quod ut indicauit Ari-
stoteles, μετὰ τὸ δῆμῳ, id est, post sacrificiū uino uenterur,
nō cōuenient illuc uentris negocium agere. Ibidem Epi-
charmus his uerbis notat mores collapsos, ἐκ μὲν δούρας
βοίνας, ἐκ δὲ βοίνας πόσις ἐγέμετο, ἐκ δὲ πόσις κῶμα
μοε, ἐκ κῶμας δ' ἐγέμετο θυσία, ἐκ θυσίας δ' ἵκη,
ἐκ δὲ κατὰ ἴκην πῶτα αὐτὸ σπράκλεισθαι ἱμῖα, id est,
ex sacrificio epulum, ex epulis facta est portio, ex portione
comesatio, ex comesatione facta est sabbatio, siue ludus, ex
sabbatione seu ludo los, ex condnatione cōpedes, sphaelus et
multa. Quamquā hic locus mihi nō caret susceptione mende.
Uidet enim desse particula, ἐκ δ' ἵκην κατὰ ἴκην.

Col. 674. lin. 34. post uerb. nauata nauæ,
Hesychius indicat uocem hanc consilian à Cratino Naufonā,
à seruidis nauibus, et ναυκότης, à ναύς et νεφέτης
ferendus color sumptus est ab epistolis ut indicat Suidas,
perinde

perinde quasi dicas, Pompeius Pompeio salutem, aut iuuenis iuuenem appello. Huius forme sint et illa ἀγοῶν ἀγοῶν δὲ, ἔρ λυῖον λυῖον.

Col. 674. lin. 17. à fine, post uerb. scarabeos uocant, Aperit id cum addit, Δὲ μὲν ἄρα ἐστὶν ἄνθρωπος περὶ πλάσμιον, id est, Maxam alteranda, si stercore asini condantur. Porro maza confectio quaedam erat ex farina & lacte, panem imitans.

Col. 675. lin. 11. post uerb. interprete Hieronymo, Apud Suidam legitur μυσὶ κανθαρίε, id est, muribus cantharis, quod quid sibi uelut nescio, suspicor mendū in scripto esse. Si legamus μυσὶ, sonat abominanda, si μυσὶ sonat Mysiam Cantharidem. Μυσος autē olim fuisse contemptui, docuimus aliās, hoc commentum mihi maxime probatur.

Col. 675. lin. 37. post uerb. rerum alienarum appetētia, Haud scio an huc respexerit Plato poeta, apud Athenaeum libro decimo.

Ἰμὴν γὰρ οὐδεὶς καθ' ἑστὴν ἰσοποιεῖται, ἔρ ἴσθ' ἡ κακῶν ὅτις ἄνευ μοι δὲ καὶ. id est, Mens nulla uobis sicut habet proberbium, Cauponi inest mens, ut quidem usum est mihi.

Loquitur de mulieribus uinosis, Col. 675. lin. 3. à fine, post uerb. impletor, Vtrumque refert Suidas, quanquā οὐλάε pro peris non inuenio, sed οὐλάε inuenio pro uasis farinarijs, tunc est uentres interdum eo uerbo significandi ob molliciem.

Col. 676. lin. 10. post uerb. suffugiat officium, Est autem Melia Carie ciuitas, auctore Stephano. Suidas indicat et arboris genus esse Melian, profrens exemplum ex auius Aristophanis, Εἰζόμενος μελίεσ' ἐπὶ φυλλόκομος. id est, In melia residens frondosa.

Et fortassis huius arboris materia inutilis est ad fabricam nati uigiorum. Verum ut uera sit fabula de populo Meliaco, certe allusum est ad arborem.

Col. 679. lin. 6. post uerb. succedit malum, Hippocrax apud Athenēns lib. 15. Ἀνδρῶν οἱ μὴ πῶν κίδη κακῶν κακὰ φαίνοσιν. Claudicat carmen, sed recta incedet, si tollas, καὶ uel πῶν, et pro κίδη legas κῆδη.

Col. 679. lin. 14. à fine, post uerb. habent, Subindicat hoc Aeschines in oratione contra Timarchum, de solyietate priscorum uetorum loquens, ὡς δ' ἂν νομὶ πᾶσι περὶ εἰς ἡγεμονίαν, τὸ πᾶν χρεῖα ἔξω ἔχοντες λέγουσιν, τότε τοῦτ' ἀποστέτι ἐδοκίμασεν, ἢ ἠλαβωῶντο αὐτὸ τὸ πᾶν. id est, Itaque quod nunc omnes ex more facimus, ut inter dicendum manum extra pallium habeamus, tum temporis confidentie tribuebatur, ac uerbantur id facere. Addit Salamine spectari statuam Solonis manum intra pallium habentis.

Col. 681. lin. 3. post uerb. et item Hesychius, Putans idem esse λυδῶν νόμος, ac sidicus μυσὸς νόμος, quod Lydi profecti sint à Mysis, et ipsi diuinationibus de ditijsimū. Addit aliam causam, quod Lydi flammeis muliebris soleant ornare capita, unde quadare uideatur in effeminatos. Atqui si nobis quoque diuane licet, Lydi ciuitatis et equitatu ualuisse leguntur, ita λυδῶν νόμος idē erit, cum eo qui apud Suidam dicitur ἑσμεῖον νόμος, siue ἑσμεῖον μῆλον, ita dictum quod primum inuentum sit de Heclore, qui curru trahabatur, ut narrat Homerus.

Col. 681. lin. 8. à fine, post uerb. nauquam rectum, Vt sapientia Galenus libro de pulsuum differentia quarto, ἐκείν

νοῖς μὲν οὐδὲν ἀσχετὸν μῆμοις πρὸς δὲ ἡμᾶς αὐτοὺς λέγοντες τὸ τὸ μαμικὸς ὡς οὐτὲ ἐρεβλὸν ἐρεβλὸν ἐυλόμ, οὐτὲ γερὰν ἄρα μεταπέδῃ μωσχῆν ἐταῖ, id est, Illis quidem nihil respicientes: ceterum apud nos ipsos dicentes illud ē comœdia, quod ne tortorum lignum sit rectum, nec arbor annosa si transferatur emittit stolones. Hic pro ἡμᾶς excusum erat ὑμᾶς, pro γερὰν εὐμο γερὰν εὐμο. Id admonitue respicit, ne quis hanc scripturam incorrumperet. Posterius hoc proberbium ante recensimus.

Col. 681. lin. 14. post uerb. paelia miscens, De his eleganter apud Liuuium dictum libro ab urbe cond. 7. In castris procer, in acie pauidi.

Col. 681. lin. 32. post uerb. esurienti, Apud eundem lib. 8. refertur hic trimeter, Ὁ Ἰσχυρὸς ὡς τοὺς λάσους εἶναι σνζουεῖ id est, Esse uti laeos opsoniorum auidos Syros.

Col. 681. lin. 16. à fine, post uerb. afflata breui loquētia, Gregorius Theologus in epistola, τὸ λακωνίσην αὐ τὸ το ὄβρι ὅτις οἶε, ὀλιγαὶ συλλαβὰς γράφει, ἄλλὰ περὶ πλείων ὀλιγαί, id est, Laconijare non est hoc quod arbi traris, pauca syllabas scribere, sed de rebus plurimum pauca.

Col. 681. lin. 5. à fine, post uerb. probum esse uirum, Huc spectabat Charillus, qui roganti quare Lycorgus tā pauca leges prodidisset, Quoniam, inquit, pauco loquis non est opus multis legibus, notans obiter Athenienses, quorum loca quacitati mille leges sufficiebant.

Et ad finem eiusdem proberbij, Laertius ex auctoritate Aristagorae Milesij refert et Chiloni peculiarem fuisse breuiloquentiam, unde genus hoc dicendi Chilonium appellat. Huc pertinet uersiculus ille, uelutā proberbialis apud Athenaeum relatus, τὸὺς σωεῖτοὺς δ' ἀνάεω τίσεσσι τόχρα λέγωμ ἔν, id est, Quos per suadecis cordato sit bene dicas.

Col. 684. lin. 28. post uerb. à labyrintho Dædali, Quod antrum fibulae ponunt in Creta, sinuosum et inexplacabilibus ambagibus inextricabile, in quo seruaturus Minotaurus. Dictum putat Suidas ἄρα τὸ μὴ εἶναι λαβρῶν, id est, quod hostium non habeat, indicans et in garrulis ac nugaces competere, qui sermonis nullum inueniunt exitum, si semel garrire ceperint. Gregorius Theologus in epistola ad Eusebium Caesariensem, torquet in uersipellem, ἐπὶ δὲ πρὸς ἀνορε παύσμαι τὸν λέγει οὐτὲ ἀγαπῶντα δὲ εἶναι δὲ, ἢ τὸν εἰς τὴν φρεσίν αὐτῶν πάντων ὀβριτῶν, καὶ ἔτι μέλιστα σοφοίε πλέκονται καὶ ποιητοίε λαβρῶν εἶναι, id est, Quoniam cum eo uero loquor, qui non solū non amet mendacium, sed et qui in alio positū quam occytime deprehendere, etiamsi uel maxime callidis uarijsq; labyrinthis inuolatur.

Col. 684. lin. 41. post uerb. proberbij titulo, Hac forma Theophilus apud Athenaeum libro decimotertio dixit de insigniter formosa et procerā, κάλλε καλλίε, με γὰρ μεγάλη, τέχνη σοφίε, Quasi dicas, forma formosam, magnitudinem magnam, arte artificem, siue sapientia sapientem. Similis tropus est apud Hebræos, quoties uel exaggerant uel afferunt, Miserrans miserabor, Laboraui laborans.

Col. 687. lin. 18. post uerb. Βοιωτῶν, id est, Scyrala ac sago imperantem Graeciae pronunciae uocantiq.

Col. 688. lin. 40. post uerb. incidit, Solent autem iuuenes comessabundi in conuiuium equalium

irruere, quemadmodum Alebiades apud Platonem irruit in conuiuium Agathonis. Et Syrus in Adelpis de Demea qui se proripit in conuiuium filij. Abijt, comestorem haud sanè commodum presertim Ctesiphoni.

Col. 692. lin. 25. post uerb. ex apio fiant, *Presertim in ludis Isthmij, teste Dipphilo apud Athenèu lib. 6: Περι τῶν σάλινων μαχόμεθ' ὄσπερ ἰσθμίοις id est, Super apio ceruus ut solet Isthmij.*

Col. 692. li. 32. hos Etripidas uersus οἷος ἰάλειμος est. *Latinos reddidit, hoc pacto, Id est, Qui ciuidatus, quiq; lactus, lachrymæq; super lachrymas distillantur in nostris ædibus.*

Ea uero que sequitur ex Aristophane uidelicet εἰ γὰρ μοις, etc. sic reddidit,

Id est, In nuptijs Hymenæus, in lectu Talemus.

Et ad finem eiusdem prouerbij adieci hæc, Hesychius indicat est hoc pacto offerri prouerbiu ἰολεμισ οἰκότερεθ' Id est, Talemo miserabilior. Idè dicat ἰολεμισος dici quod nullius sit precij, quemadmodum Latini nenias appetant, quum ea uox proprie sonet lugubres cantiones.

Col. 692. lin. 5. à fine, post uerb. anferat, adieci, *Gregorius Nazianzenus in oratione cōtra Eumonianos desflexit ad homines, ostendens non esse cuiuslibet de rebus diuinis differere, οὐ πάντες οὐκ ὄντο τὸ πρῶτα ἕνωτον, καὶ τὸν χαμαὶ ἐχρημίσωμι, id est, Nō est cuiusuis nec adeo uisus, atq; huius gradientium. Quancūq; nihil ueliat, etc. hic res aut actiones intelligi uulgæres humilesq;*

Col. 692. lin. 4. à fine, hoc Pindari οὐτοί χαμαιπαιτῶν etc. sic uertit,

Haudquaquam sermones huius reptantes attingas.

Sequens uero χαμαιπαιτῶν δ' ἄρ' etc. sic,

Col. 693. lin. 13. post uerb. magis aridet, *Ceraneus enim signū sonat, ceranus uas fictile. Sic est fictilium hominè dicimus ferreū, cereū, quernū, adamātinū. Contra qd eximū uideri uolumus aureū dicimus. Inde illud poëtis frequè χρυσὸν ἀποφθῆναι, id est, Aurea Venit. est εἰ δὲ καλοσώμενος χρυσὸν πρὸς σωτορ, est χρύσειον ὄμμα τῶν δεικῶν, id est, Iustitie uultus aureus, est iustitie oculus aureus, ut ex Pindaro ni fallor refert Athenæus lib. 12. Idem hodie quoq; aurea uerba, gemmosiores dicimus. Quicquid autem uile, κεραμεύου sine κεράμινον dicunt Græci.*

Col. 693. lin. 20. post uerb. meminit Zenodotus, *Hesychius indicat apud Laecedæmonios Hipparchū dici, qui iuuenibus presertim esset. Is in tabula notabat eos, qui quippiā indecore fecissent.*

Col. 694. lin. 19. post uerb. argentulum, *Hoc genus homines. Græci dicūt κατασῆμον πλὴν οὐσίαν, id est, deorare substantiā, id enim est atrocius, quàm καταφύγειν: summam autem profissionem ac celeritā indicant uerbo ἀρῆναι, id est, sic absimere, ut nūquam appareat uestigiū. Utitur his omnibus sed postremo frequētissime Aeschines in Timarchum, πᾶντ' ἀρῆναιου.*

Col. 706. lin. 3. post uerb. æmuem, *Dixerum est huic qd Iulius T.OLLUX lib. 6. refert ex Eupolide, οἷνός παρῶνθ' ἑσθλὸν ἠσθένων πιεῖν id est, Presente uino bibere acetum maluit.*

Col. 706. lin. 4. post uerb. iugulati sunt, *Torqueri poterit in simulatam incertitiam, aut in manus honoris gratia datum in speciem, quum reuera queratur perniciës ei cui datur. Ita nonnunquam ex affinitatibus aut fœde-*

ribus principum atrocita nascuntur exitia.
Col. 706. lin. 22. Abiecit prouerbiū: Octeus genius, et substituit sequens:

Pax redimenda

Diuis Augustinus Homilia decima narrat apud Ptochos huiusmodi uetus prouerbiū fuisse celebra, ut haberes quietum tempus, perde aliquid. Raro carent lite, qui nusquam sustinente de suo iure concedere. Magnū interdu est lucrū, iactura rei molestian est inquietudinē excludisse.

Col. 707. lin. 11. post uerb. ex clibano boues, *Antiphæus apud Athenæum libro quarto, facti quendā que-remem de frugalitate Græcorū, qui paulūm carniūm apponerent, quum maiores soleant totos boues, ceruos etc. arictes asfos apponere, Quin et regi Persarū, coquum, totūm camelū assūm atque etiammū cadidūm apposuisse. At ego mihi malūm perdicalū assūm etc. cadidūm apponi. Idem in eodem libro tradit ex Herodoto, apud Persas diebus natalicijū fuisse morem, ut diuites bouem, asinum, equum etc. camelūm apponerent totos in clibano aut camino coctos.*

Col. 707. lin. 23. post uerb. spargebatur, *Id à Diophanto traditū institutum. Vnde si quando grandis accidisset, per iocūm aiebat, δὲ γαχμήν χυλάσσο. Mistilium mos nec hodie totos extintūis est. Autor Zenodotus, Memini est Hesychius.*

Col. 708. lin. 2. post uerb. parabat, *Apud Platonem in Hippia minore citat aliquis hos Homeri uersus, qui dicuntur ab Achille ad Vllysem, καὶ ἂν δὲ μῆ μῖδρον ἀπὸ πλεγεύης ὀπποσῶμεν ἦσσοθ δὴ φρονέω τε καὶ ἡγε πῶλεδ' αἰώ. ΕΧΘΡΩΣ γὰρ μοι κηϊσθ δῶμοσ αἰδέω πάλαισιν ὃς ἔστειρον ἂν κεύδην ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ ἐπιτ, id est, Nam decet ingenuē quod sentis uoce profari. Haud secus atque Orci portas hominē exorcior illum Quisquis corde aliud celans, aliud sonat ore.*

Col. 712. lin. 15. à fine, post uerb. ardiret, *Scitum est illud Aristibenis apud Diogenē Laërtiū, cui quum dixisset quispiam, Multa te laudat, quid inquit, mali fecis? Huic simillimū quod Plutarchus in apophthegmaticis refert de Phocione, cui dicenti quum populū Atheniensiū præter morem alacribus studijs affertiretur, conuersus ad amicos, quid hoc, inquit, est rei? Nūquid imprudens peperas?*

Col. 712. lin. 9. à fine, post uerb. pecnas dedit capite, *Huic precipuum studium fuit, probati noniūm iuueniū negotioūm ficefere. Idem popularibus conuicijs lapidatus est, quod sit esset, et ædiūm perfidat. Talis fuit apud Athenienses Hyperbolus. Refert Suidas.*

Col. 715. lin. 36. post uerb. quicquid uelint fingere, *ἔυδὺνκ Græcis est causa sine accusatio, Magistratum itaq; de quo cogebatur rationem reddere qui suscepit, ὑπερβουνοῖν appellabant, Liberum autem est de quo non exigebatur ratio ἀνευδουνοῖν. Indicat hoc Aeschines oratio aduersus Ctesiphontem.*

Diphilus apud Athenèu libro sexto de Poëtis, οἱς δὲ θέσιας ἔσιμ λεγίμ' ἔπαρτα θ' ποιήμιν μόνοις, id est, Quibus licet, Et facere solis quilibet atque dicere.

Col. 715. lin. 39. post uerb. æqua potestas, *Nam poëtae nomine aguntur, eoq; illis frustra prescribat. Seneca libro de uita beata primo, Sine Platoni, inquit, creditus, frustra poëticas fores compos sui pepulit, sine Aristotea li. nullum magnum ingenium sine mixtura demencie fuit.*

Col. 717. lin. 23. post uerb. Vicinis,

Plato in Cratylō monens ea que dicta fuerant etiam atq; etiā qualia sint discipuli, usurpat hoc Homeri dictū Εὐλαίην ἔμοια πρὸς ὅσω Ἐπίσω. M. Tullius Philippica tertia usurpat pro undiq; Atergo, à fronte, à lateribus tenetur. Hoc sermone colore non senel utitur et alias. Antiquitas Ianum bifrontē fingens, regum prudentiam indicabat, quorū est et præterita meminisse perpendereq; et futura prospicere: quamobrem et diuinitati deus comites addebāt, Anterortam et Posturortam, quas olim religiose colebāt Romani, ut indicat Macrobius in somnium Scipionis libro primo.

Col. 717. lin. 16. à fine. post verb. ἐλίπευτο, Id est, Hos cursu antebat Clytemnestra splendens omnes Quantum mularum sulcus præcedit in arduo, Tantum is præcurrens populos, metam attingit, illos

A tergo loquens. Olim bubus, asinus et mulis proficiebant arua. Hinc illa lex Mosaisca Deut. 22. que uetat arandi gratia bouē et asinum sub idem iugum mittere. Arstrum igitur quod à mulis traheretur, multo celerius perueniebat ad sulci finē, quam arator inuertit arstrum, quam quod traheretur à bubus.

Col. 720. lin. 24. post verb. immorator, Quintilianus lib. 2. de rhetorica, que dum opere cedit, iam penes possessione depulsa est. Fit enim incunctius dictum, quoties ad res animi transfertur.

Col. 720. lin. 6. à fine. post verb. simillima uidentur, Res enim friuolas διειρητα uocamus, πάντα χωρὸν οἶον διειρητα λέγωμεν, id est, Pafsim sere ueluti somnia narrans. Vnde et friuolarum rerū obseruatores διειρητικῶς ἀπαpellant Græci. Videtur ad hoc fecete alluissse M. Tullius, dum somnium Scipionis, in quo multa fabulosa commemorat de concentu orbium, de animabus, ita claudit, Ille discescit, ego somno solutus sum.

Col. 724. lin. 17. post verb. sine numine dictum, Et Hora. lib. 3. oda 4. Non sine dijs animosus infans, et σὺν τῶν μοῦσαι, id est, musis sanctibus, σὺν τοῖς θεοῖς, id est, dijs bene iuatiūbus. Festiuū est quod de Stratonico refert Athenæus lib. 8. Is quū esset parui in signis citharodiscus, habere retq; in ludo suo nouē Musarū imagines et Apollinis unam, discipulos duos, rogatus à quopiam quoti haberet discipulos, σὺν θεοῖς inq; δῶδεναι, ludēs amphibologia. σὺν θεοῖς accipi potest, annuueratis dijs, aut dijs sanctibus. Porro ueteres precipuū numē tribuebat fortune, cui tribuitur quicquid feliciter aut secus euenit: de qua Demosthenes in oratione ad Philippum epistolā, μεγάλην ὄψιν ἔσται μάλλον ἢ τὸ ὄλον ἢ τὴν ἔσιν πρὸς ἕωσαντα τὰ πῦν ἀνδρῶπων πρῶτα, id est, Magnū enim momentū, imō uerius totum est ipsa fortuna ad omnes hominū actiones. Item Aeschines in apologia, πρὶ πρῶτα θεοῖς, ἢ τῆν πᾶντων ἔσιν κυρίως, id est, in fortunæ manu sunt omnia.

Col. 724. lin. 22. post verb. Vitrem uellis, Verū hoc sensu Hefychius scribit per ω et υ. Suidas scribit per ο. et ι. Porro talis pugna pugnatæ est Apaleio Ἰ Thessalia.

Col. 726. lin. 4. à fine. post verb. mortalibus immortalæ, Adducit et illud Homerici quod alibi retinimus ex Odyssæe ω. Διοι γὰρ τε τίησιν νηρωτικῶν ἐν δὲ οὐδ' ἔσιν, id est, Dolia nauis; longis duo sicut in limine posita. Huc pertinent et illa de quibus nobis aliās dictum est, ubi mel ubi sel, ubi uber ubi iuber, et huius generis alia. Nec alienum arbitror ab hac sententia, quod prisca Romani duas diuas coluerunt, Angeroniam atque Volupiam: alteram ab angoriibus dictam, alteram à uoluptate, et Angeroniæ quædam Pont-

tifices in sacello Volupie sacrum faciunt, significantes dolores ac uoluptates in uita hominum inuicem mixtas esse. Addit Angeronie simulacrum in ara Volupie fuisse collocatum, quod dolor comes sit uoluptati, et uoluptas dolori, hac signa, ut os habeat obligatum atque signatum, hoc enigmata significantes, eos qui dolores et anxietates animi dissimulat, patientie beneficio ad maximam peruenire uoluptatē. Huiusmodi firmē Macrobius libro in somnium Scipionis primo. Desinam si Aeschylī uersum ascripsero, quē Iulius Pollux lib. sexto, capite undecimo testatur extare apud Aristophanem. ὄσιν γλυκῆσιν τ' ἄρα κοικητῶς ἔσται, id est, Et dulciter acce temperabis huiusmodi.

Huius enim pomii grana gratam quandam mortalium acrimoniā: Ad eundem modum temperata est uita mortuorum.

Col. 727. lin. 15. à fine. post verb. corpore sano, Et Horatius, Valcat possessore oportet. Aristo Sicyoniū pæana scripsit in laudem sanitatis ut refert Athenæus libro 15.

Ἦγια πρὸς οἶον μακρότερον μετὰ σὺν νόσῳ, τὸ λεπτόμυρον βιοτῶς, σὺ δ' ἐμοὶ πρὸς ὄσιν σύννοσῳ εἰς, id est, Sanitas antiquissima dearum, Tecum uia quod reliquum est uitæ, Tu uero mihi propitia conuulsiuisti. Ac μοχ, μετὰ σφοδρῶς ἦγια, τίβιλε πάντα, ἢ λάμπει χαρίων τῶν ἔσιν, ζῆν δὲ χωρὶς οὐτῆς ἑσθιαίμα, id est, Tecum diua sanitas florēt omnia, ac uenit dignitatem uer. Abique te uero nemo felix. Aristoteles lib. y. rhetoricorū 2. exemplū sententia quæ nō egeat epilogo hoc est addita ratione, quod sic omnibus per lusum sit, refert. Ανδρῶν δὲ ἡγιαίνεον ἄριστον ὄσιν γέμοι δ' οὐκ, id est, Homini bene ualere optimum est, ut mihi quidē uideatur. Videtur esse senarius sed corruptus.

Col. 730. lin. 34. post verb. uocabulis nono, Seneca quod Græci de sphaera tradunt, ad pile lusum refert, ostendēs eam cōmoditatē requāri inter dantē beneficium et accipientem, que est inter mittentem pilam, et excipientem, Volo, inquit, Chryssippi nostri uti similitudine de pile lusu, quam cadere non est dubium, aut mittentis studio aut accipientis. Tunc cursum suum seruat, ubi inter manus utriusq; apte ab utroq; et iactata et excepta uersatur. Necessē est autem lusor bonus, dicit illam collusori longo, dicit breui mittat. Eadem beneficij ratio est, nisi utriq; persone dantis et accipientis aptatur, nec ab hoc exhibit, nec ad illum perueniet ut debet. Si cum exercitatio et docto negocium est, audacis pilam mittemus: ut cuiq; enim uenit, manus illam expedita et agilis repercutiet. Si cum tyrone et indocto, non tam rigide nec tam excusse, sed languidius, et in ipsam dirigentis manu remisit occurremus. Idem faciendum est in beneficijs, et c. In eodem libro aliquanto post, Sicut in lusu est aliquid pila scite ac diligenter excipere, sed non dicitur bonus lusor, nisi qui apte et expedite remisit, quam acceperat.

Col. 730. lin. 36. post verb. ludere crudis, Athenæus lib. primo docet sphaeræ lusum olim dictū, φαινήναι, ἀπὸ ἐπὶ ἀφείσεως ἢ σφαιρῶν ὄντων, que uerba quid sibi uelint, nō satis intelligo, magis arbitror dictū, ἀπὸ τῶν φαίνόμενα, quod à sphaera missa emicet. Ibidem citatur Caramen Antiphani, Σφαῖρας λαβῶν τῶ μὲν δὲ λαδὸς ἔχουσε, τὸν δ' ἔκρουγ' ἄμα τὸν δ' ἔκρουσε, τὸν δ' ἀνεῖσερον πάλιν κληρονομῶν φρονῶν. id est, Sumpsa pila Gaudebat huic dedisse, at hunc fugit simul,

Execusit hunc at erigebat alterum
Tuba in modum sonante uoce.

Et ad finem eiusdem prouerbij,

Iuxta Senecae sententiam quadrabit etiam in eos, qui sibi multo assentantur et colludunt in dissimulatione, uelut quum Scotista respondet Scotistice, Nominat iuxta decreta nominaliū, ut non queratur ueritas, sed theatrica quedam fabula peragat uideatur.

Col. 733. lin. 8. à fine, post uerb. Zenodotus,
Confinse est illud quod alibi recensuimus, Intempestiua beneuolentia nihil à simulate differt. Ita Flaccus,
Nil moror officium quod me grauat.
Nec parū scite dixit Ennius apud Ciceronē lib. officiorū 2.
Benefacta male locata, male facta arbitror.

Col. 738. lin. 30. post uerb. falso Hercules,
Stratonicus apud Athenensium lib. 8. cum audisset quendam imperite canentem, rogauit cuius esset cantio, cum is responsū differt Carcini, πολὺ γὰρ μάλλον ἔρη τὸ ἀνοσιώπητον, id est, Multo sane magis, inquit, quam hominis. Nam κερκύνθη Græcis et cancrum animal significat. Itaque iocus ex ambiguo captus est.

Col. 739. lin. 7. post uerb. solent effingi,
Erat et picturæ genus è ceris coloratis, quæ admodū è tessellatis lapidum ac lignorum. Quamquam iudicis ætas similiores est argille quam ceræ: primo quædā fingi potest dum tenera est, uerum ubi duruit ingenium, non facile refingitur in aliā speciem, sed quemadmodū dixit Plato lib. de Rep. 4. κινδυνεύει γὰρ ἐν τῷ παλαιῷ ἔργῳ τὸς ἀρετῆς, τοιαῦτα γὰρ τὰ ἐσώμμενα εἶναι, id est, Periculum est, ne ad quæcumque se quis appulcrit à pueritia, talia sint et quæ sequuntur.

Col. 740. lin. penultima, post uerb. citra cepas steturum,
Quoniam autem idem efficit sinapi, nihil uetat et hinc prouerbium ducere. Columella in carmine,
Seq; lacescenti steturum factura sinapis.

Mox et cepæ memini,

Atque oleis puli radix lachrymosa q; cepæ.

Col. 741. lin. 13. post uerb. auarioribus essent,
Hefychius indicat eam gentem male audisse ob fædos puero-rum amores, et hinc natum prouerbij conuicium in simili morbo obnoxios.

Col. 742. lin. 23. post uerb. excoriantur,

Locus erit prouerbio, si quis dicat cum improbo nõ argumētis, aut legibus, sed βολέως νόμῳ ἀγανδῷ, quemadmodū apud Terentium audit Sannio. Nam si molestus pergis esse, iam intro arripere, atque ibi usque ad necem operire loris.

Col. 743. lin. 18. à fine, post uerb. undas sitiens,

Simile quiddam refert Iulius Pollux libro septimo, de seruis in pistrino laborantibus, quibus machina rotunda circa ceruicē addebatur, ne manum ori liceret admouere. Id factum ne de uorarent farinam. Machinā appellabant τρωονικόνηρ siue κερδῶτικόν, quod arceret et decurando. Quod bibus non faciebant Iudæi, hoc illi faciebant hominibus.

Col. 746. lin. 9. à fine, post uerb. sollicitudinibus,
Athenensium libro decimo, refertur olim taxatam fuisse Thessalorum edacitatē, cænas illorū uocat ἀμαθίας, siue κερκύνθη: adfert carmen Aristophanis ἐν τῷ γλυκύμῳ, τί πρὸς τὰ λυγρὰ δ' ἔπεινα. τὰ δὲ τῶν λυγρῶν, Et risus, τὰ δὲ τῶν λυγρῶν μετ' ὧν λυγρὰ κερκύνθη, id est, Ad Lyda quid seu Thessalica conuicia?
Thessalica sunt multo magis plaustralia.
Porro Thessalici uehicula dicūt κερκύνθη. Item lib. septimo,

tradit apud Sicyonios cōgros capi permultos ἀπὸ γαλακτοῦ. hoc est, tante magnitudinis ut iusto pondere bauliti onerent, nonnullos etiā ἀμαθίας, hoc est, iusti onus uicidui.

Et ad finem eiusdem prouerbij,

Varias complectētibz merces, quæ Hefychius testatur Græcis dici ἀργιναι. Sic enim scriptum est antepenultima actiua. Eas sarcinas qui commerciantur appellari ἀργινωπώλας. Addit et nomisma quoddam argenteum ingens dici Græcis ἀργινωπιον.

Col. 749. lin. 4. post uerb. causam reddit,

Græci panes elegantiores λευκοὺς appellabant, sordidiores φαινοὺς, id est, fuscus seu nigrus. Sic Alexis apud Athenæum libro tertio:

Λευκοὺς ἢ ἄκρω τῶν δὲ φαινοὺν τοὺς ἴσους, id est, Panes quædam albos octo, dein tisterium nigrus.

Huc pertinet illud, ex ure hostidum, panem atrum uorant. Narratur ibidem quiddam non illepidum de Diogene Cynico, qui quam placenta uescretur, percontanti quid comedere rei, respondit se panem edere bene confectum. Hoc adijcere uisum, ut intelligamus, olim miras fuisse delicias in panibus conficiendis. Apud eundem libro quarto describitur conuiuium Atticum, in quo commemoratur et panes λευκοῦτεροι χιόνιοι, id est, albiores niue.

Col. 753. lin. 8. post uerb. γαλακτοπία.

Proinde apud Athenensium libro quinto adolescens Critobulus irridens Socratem senem ac deformem, dicebat illum, κελύ τ' ἐξ ἄλωτων ἀνθρώπων, id est, multo Silenus deformiore:

Col. 758. lin. 15. à fine, post uerb. æquant sacerdotē,

Atq; hæc adeo uidentur recta, ut in ipsis pontificum diplomatibus inscriatur huiusmodi elogium, quoniam ille Card. tot equos tot purpuratos alens domi, uehementer ornatus ecclesiæ dei, concedimus illi quarum episcopi dignitatem. Et in ornamentum ecclesiæ iubentur episcopi, sacerdotēs et clericis purpuratis seruicij, uelut in. O miram ecclesiæ dignitatem. Quid siuere perest posteaquam etiam uocabula honesti perdidimus.

Col. 764. lin. 39. post uerb. publica infelicitate altior,

Quod si sacerdotes rem recta estimant uia, tantum in modum secum trahit accessio ditiosis prophane, ut recusanda sit, etiam si ultro deſertur. Fiuunt municipia principum et aule, impetuntur seditionibus, inuoluuntur bellis, in quibus interdum exhalant animam, breuiter sit, ut monarche habeant honestum funulitium, sed ubi interim patres populi Christiani? ubi pastores? Quale uero iam est, abbates et episcopos eiusmodi titulos magnis summis à monarchis emere? Abbas honestus non uidetur, nisi idem sit comes. Ornasse sacerdotiū uidetur, qui ducis titulum admercatum est. O pulchre coniuncta uocabula, Abbas et Satrapa, Episcopus et bellator. Atqui multo absurdus, quod hic quidam fortes uirorum agunt, in eo quod erat proprium imperatorum, umbræ sunt. Habent manus et gladios quibus occidant corpora, sit hæc sane iustitia, at idem non habent linguam qua sententiam animos. Abbas nouit insinuerre aciem, at idem nescit esse dux ad religionem. Episcopus ad consilium armis ac bombardis affatim insinuat, sed idem ad docendum, ad exhortandum, ad consolandum mutus est. Armatus est iaculis ac balistis, diuinus scripturæ prorius uicinis est. Et tamen interim quicquid emolumentum, quicquid honoris debetur pijs abbatis, quicquid bonis episcopis, ad assem exigunt à suis: imò interdum non quantum debetur, sed quantum libet. Conronabit domus populi tolerantiam, qui tales amore quietis perperitur: at uereor, ne hoc duriorum expertari sint iudicia